JUDE DEVERAUX
CUCERIREA

THE CONQUEST BY JUDE DEVERAUX

1

ANGLIA 1447

Vechiul şi dărăpănatul castel, care, chiar şi de la distanţă, părea a avea nevoie de reparaţii, era înconjurat de un şanţ adânc, cu apă limpede. Afară, pe terenul castelului, bărbaţii se antrenau cu săbii şi lănci. Unii se luptau în picioare, alţii călare.

Doi bărbaţi musculoşi, bine făcuţi, supravegheau antrenamentul, având pe chipurile lor frumoase semnul unei intense concentrări. Aceştia erau cei doi fraţi Peregrine ce se mai aflau în viaţă, ceilalţi fiind ucişi, cu mult timp în urmă, în conflictul ce dura de trei generaţii cu familia Howard.

— Unde este Zared? strigă Rogan, cel mai mare dintre fraţii Peregrine. Părul său cel negru reflecta lumina, având nuanţa roşiatică pe care o moştenise de la tatăl său.

— Este înăuntru, îi răspunse Severn, fratele cel tânăr. L-am văzut pe Zared plecând de aici, adăugă el, fără să folosească pronumele feminin „ea”, nevrând ca bărbaţii din jur să ştie că Zared era, de fapt, o femeie.

Rogan răspunse printr-o înclinare a capului şi se întoarse spre bărbatul ce se lupta lângă el. Pierduse patru fraţi din cauza perfidiei familiei Howard, cu doi ani în urmă aproape că-şi pierduse soţia şi acum nu dorea să-şi piardă şi sora, tot din cauza acelor şobolani ce nu cunoşteau cuvântul „datorie”, aşa că verifica des pe unde umbla.

Se uită sever şi fix la bărbatul de lângă el.

— Eşti femeie, de te lupţi aşa de moale? Uite, am să-ţi arăt eu. Luă o sabie de la un alt cavaler şi atacă. Într-o clipă, cel care încercase să i se opună era în

genunchi. Dezgustat, Rogan îl fixă cu aceeaşi privire severă. Ridică sabia, ca şi cum ar fi avut de gând să lovească, însă o azvârli şi plecă.

Cum putea să-şi protejeze familia şi puţinul pământ care mai rămăsese familiei Peregrine, când bărbatul cu care tocmai se luptase era atât de slab?

Încălecă şi porni spre castel, dar Severn îl opri.

— Vrei să vezi dacă e bine? întrebă când au rămas singuri. Era supărat că fratele său nu-l crezuse pe cuvânt, când i-a spus că sora lor mai mică era în siguranţă.

— Fete neascultătoare, răspunse Rogan, încruntat. Cu trei săptămâni în urmă, Zared se hotărâse să înoate şi să călărească singură, neînsoţită şi fără să fie protejată. La vârsta de şaptesprezece ani credea, aşa cum cred toţi tinerii, că nimic nu i se poate întâmpla.

— Mă voi duce eu să văd ce face, spuse Severn, încercând, astfel, să ridice măcar o singură responsabilitate de pe umerii fratelui său.

Rogan încuviinţă din cap, iar Severn struni imediat calul şi plecă. Ştia foarte bine ce simţea sora sa, căci şi el simţise povara urii pe care familia sa o purta familiei Howard. De-a lungul anilor, asistase la uciderea familiei sale de către Howarzi. Fusese de faţă când au fost ucişi fraţii lui mai mari şi văzuse cum tatăl şi mama sa vitregă fuseseră lăsaţi să moară de foame de familia Howard. Văzuse agonia lui Rogan când prima şi a doua soţie fuseseră luate prizoniere de către aceeaşi familie.

De la naşterea lui Zared – singura fată pe care o avusese tatăl lor – familia se unise pentru a o proteja. De la început, nu au lăsat pe nimeni să ştie că ceva aşa de fragil şi vulnerabili cum e o femeie, se născuse în familia Peregrine. Răspândiseră vestea că se

născuse cel de-al şaptelea fiu al familiei.

După ce mama lui Zared murise de foame într-un castel, zăvorâtă acolo de Howarzi, fata fusese crescută de ceilalţi şase fraţi mai mari. Aceştia au crescut-o ca şi cum ar fi fost un alt frate, îmbrăcând-o în haine bărbăteşti, dăruindu-i prima sabie la vârsta de patru ani, râzând atunci când cădea de pe cal. Niciodată nu-i permiseseră lui Zared luxul de a crede că este o fată slabă şi delicată.

Dar acum se părea că fraţii săi plăteau faptul că o crescuseră ca pe un bărbat. Zared era la fel de independentă ca un băiat de şaptesprezece ani. Credea că, dacă doreşte să părăsească terenul castelului, are acest drept. Îşi legase o sabie la brâu, ascunsese un pumnal în gheată şi credea că poate ţine piept unei întregi armate a familiei Howard.

Severn şi Rogan încercaseră să se înţeleagă cu Zared. Oricât de mult i-ar fi plăcut ei să creadă că este puternică şi pricepută în meseria armelor, nu era decât o fată ce nu avea totuşi puterea unui bărbat. Liana, soţia lui Rogan, avusese ceva de spus în ceea ce o priveşte pe Zared, dar acum părea că are ceva de spus despre oricine, şi asta nu-i plăcea lui Severn. „Cum o poţi creşte cu o sabie în mână şi-apoi, într-o bună zi, să-i spui să stea într-un balansoar, să coasă şi să o faci să fie mulţumită de ceea ce face?” Tot Liana spunea despre Zared că este de o încăpăţânare rar întâlnită, dar că ăsta era rezultatul educaţiei primite. În paranteză fie spus, Severn crezuse dintotdeauna că Liana are limba prea ascuţită.

Aşa că, de parcă n-ar fi avut destule griji, Severn şi fratele său trebuiau să fie în permanenţă cu ochii pe Zared, să se asigure că nu i-a intrat în cap să se avânte pe câmp, singură.

În timp ce calul galopa peste podul mobil, Severn

zâmbea. Cu două zile în urmă, îi venise o idee cum să o ferească pe Zared de pericolul de a fi supravegheată, în permanenţă, de duşmanii lor, Howarzii, şi cum să se aleagă, în acelaşi timp, cu o soţie bogată. Îi spusese deja lui Rogan planul său şi tot ce mai rămăsese de făcut era să-i spună lui Zared. Zâmbetul său deveni mai larg atunci când se gândi la reacţia lui Zared, căci, deşi se îmbrăca şi făcea pe grozava, ca un băiat, totuşi se comporta ca a fată, atunci când se bucura de nişte lucruri simple.

Bineînţeles, trebuia să-i spună Lianei ce plănuise. Fără îndoială că îi va face probleme, dar ştia că o să se descurce. Am o privire mai frumoasă decât a lui Rogan, îşi spuse el. Severn putuse observa că Rogan este, în general, blând cu femeile. „Întreab-o pe Liana”, îi spusese Rogan când Severn îi povestise planul său. Să întreb o femeie? Îi voi spune despre plan, atât, îşi zise el hotărât, în timp ce descăleca şi urca scările spre camera Lianei.

*

Zared stătea de o parte a uşii, cu obrazul apropiat de perete şi, în linişte o privea pe Liana. Aceasta şi o altă doamnă râdeau, glumeau şi îşi şopteau una alteia, în timp ce îmbrăcau veşminte de mătase şi catifea. Când şi când, Zared putea auzi murmurul celor de afară în timp ce vorbeau despre oamenii din castel. Lui Zared părea să i se taie respiraţia ori de câte ori se menţiona numele lui Ralph. Era un tânăr cavaler pe care, recent, fratele ei, Rogan, îl angajase, şi niciun alt bărbat nu o mai impresionase aşa cum o făcuse Ralph. Dacă trecea pe lângă el, inima îi bătea mai repede, iar roşeaţa îi năvălea în obraji.

— Vrei să încerci această rochie?

A trebuit ceva timp până când Zared să-şi dea seama că femeia i se adresa. Era una dintre frumoasele însoţitoare ale Lianei; părul îi era prins într-o plasă de aur, trupul îl era strâns în corset şi acoperit cu mătase, iar în mână ţinea o cămaşă de satin, de culoarea smaraldului. Cu toate că secretul privind feminitatea lui Zared era bine păzit faţă de bărbaţii din jurul fraţilor ei, femeile Lianei cunoşteau adevărul că era, de fapt, o fată.

Zared întinse mâna după rochie, dar şi-o retrase repede.

— Nu, spuse ea, forţându-se să pună cât mai mult dispreţ în tonul său. Nu am nevoie de o rochie.

Femeia, în loc să-şi dea seama de situaţia în care se află Zared, s-a uitat la ea cu milă.

Zared îşi dăduse toată silinţa să fie dispreţuitoare şi se întoarse repede. De ce-i păsa ei oare de zorzoanele şi de bârfele femeilor?

Fata alergă pe scările abrupte de piatră şi se opri la etajul doi, ascunzându-se când auzi vocea Lianei şi ţinându-şi respiraţia când aceasta trecu.

În ultimii doi ani, de când fratele ei cel mare se însurase, multe lucruri se schimbaseră în casa Peregrine; mâncarea era mai bună, aşternuturile mai curate, iar cameristele erau peste tot. Dar Liana nu reuşise să o schimbe pe Zared. Toate încercările acesteia, de a-i convinge pe fraţii lui Zared să o lase să se schimbe, dădură greş. Pentru propria-i protecţie, fata trebuia să rămână deghizată, ca fiind cel mai mic dintre fraţii Peregrine.

Desigur, Zared îşi spunea că nu şi-ar dori să se limiteze la condiţia de femeie. Nu şi-ar fi dorit să fie ca Liana, mereu închisă parcă pe domeniul castelului, nefiindu-i permis niciodată să călărească liberă, să

galopeze pe câmpuri. Femei ca Liana şi doamnele ei trebuiau să stea şi să se aştepte; să aştepte ca un bărbat să vină la ele. Dar Zared nu trebuia să aştepte ceva. Dacă dorea să călărească, o făcea; nu trebuia să aştepte ca un bărbat s-o ajute să se urce pe cal şi apoi s-o însoţească.

Dar câteodată, numai câteodată, îşi dorea să fi putut avea viclenia femeilor. Când se antrena cu spada, împreună cu Ralph, una dintre doamnele Lianei a trecut pe lângă ei, Ralph s-a întors să privească femeia. Zared a fost aşa de supărată, încât l-a lovit peste mână cu dosul spadei. Ralph a căzut la pământ, iar bărbaţii din jurul lor au râs. După această întâmplare, Ralph nu s-a mai antrenat cu ea şi nici chiar dacă ar fi putut, nu ar fi stat în aceeaşi cameră cu ea. Ralph, ca şi camarazii lui, credea că Zared e băiat.

După o săptămână, în care Ralph îi arătase ostilitate, Zared se gândise să-i ceară Lianei o rochie, însă nu a putut. Dacă ar fi purtat o rochie, ar fi putut atrage cu uşurinţă atenţia lui Ralph, însă asta i-ar fi supărat pe fraţii ei. Dacă se îmbrăca în rochie, fraţii ei nu i-ar mai fi permis să iasă în afara zidurilor castelului. Oare atenţia pe care i-ar fi acordat-o Ralph valora mai mult decât libertatea ei?

Se gândea atât de profund, încât nu a realizat că, în camera alăturată, vocile deveniseră puternice.

— Nu poate să-ţi treacă prin cap aşa ceva, auzi că spune cumnata sa, exasperată. Zared ştia că Liana vorbea cu Severn, pentru că cei doi se contraziceau mereu. Felul în care Liana obţinea ceea ce-şi dorea de la Rogan, îl înfuria pe Severn. De câte ori Severn vorbea cu Liana, se simţea ostilitate în vocea sa.

— Este sora mea şi am s-o iau, spuse Severn, mânios. Nu am nevoie de permisiunea ta.

Zared ascultă din ce în ce mai atentă.

Vocea Lianei se potoli şi sună ca şi cum ar fi vorbit cu prostul satului:

— Abia poţi s-o ţii în siguranţă aici şi vrei s-o expui lumii întregi?

— Îmi va fi însoţitoare. O voi proteja.

— În timp ce o curtezi pe lady Anne? Iar Zared va dormi cu ceilalţi însoţitori? Sau în cort cu tine, în timp ce tu îţi culci puicuţele? Zared nu este ca Iolanthe, să stea să te privească când tu te culci cu celelalte femei.

Zared îşi ţinu respiraţia. Liana întrecuse măsura. Iolanthe era o femeie frumoasă ce locuise, o vreme, în camerele de deasupra bucătăriei. Era măritată, dar bătrânul şi senilul ei bărbat o lăsase să trăiască cu Severn, sau poate nici nu a ştiut unde era soţia sa. Când bătrânul a murit, Severn a cerut-o în căsătorie, dar Iolanthe a refuzat. A spus că îl iubeşte pe Severn şi îl vă iubi mereu, dar că era prea sărac ca să se căsătorească cu el. S-a întors în casa bărbatului său şi în mai puţin de un an, s-a călătorit cu un bărbat gras, prost, însă foarte bogat. A vrut să se mai întâlnească cu Severn, dar acesta a refuzat. Numele Iolanthei nu a mai fost de atunci pronunţat.

Zared nu-l putea vedea pe Severn, dar ştia că acesta tremura de furie.

— Severn, spuse Liana, rugător, ascultă-mă…

— Nu, n-am să te mai ascult. Trebuie să-mi caut o soţie. Nu voiam o soţie, pentru că am văzut cum poate schimba o femeie un bărbat, dar cuferele trebuie să fie umplute dacă dorim să câştigăm războiul împotriva familiei Howard, dacă…

— Încetează, strigă Liana. Nu mai suport. Întotdeauna, Howard. Nu am mai auzit altceva de când m-am măritat. Mănânc cu Howarzii, dorm cu ei. Nu îmi dau pace deloc. Cum poţi să rişti viaţa surorii tale, în

această ură faţă de familia Howard?

Zared îşi ţinu respiraţia. Severn ar plesni-o pe Liana? se întrebă. Dacă ar face-o, Rogan l-ar ucide.

Totuşi cum putea vorbi Liana aşa de indiferent despre duşmanii lor? Cum putea uita ceea ce familia Howard le făcuse de trei generaţii încoace?

Zared putu respira în voie, când Severn vorbi iar. Cel puţin se putea controla de ajuns cât să nu o lovească pe Liana. Zared ştia că fratele său vorbise despre plecare. Cu o lună în urmă, un trimis venise cu o invitaţie la un turnir extraordinar, ce urma să aibă loc în onoarea căsătoriei lui lady Marshall. Se câştigau premii valoroase, incluzând un smarald mare, dar trimisul sugerase că cel mai valoros premiu era fiica cea mai mică, lady Anne. Avea optsprezece ani, tocmai se întorsese după un timp petrecut la Curtea Franţei, iar tatăl său era în căutarea unui soţ englez bun pentru ea.

La cină, după ce trimisul plecase, Severn îşi anunţase intenţia de a participa la turnir şi de a o aduce pe bogata lady Anne ca soţie a sa. Aceasta a determinat izbucnirea unei vii dispute între Liana şi Severn. Liana a spus că Severn avea o părere prea bună despre el, dacă credea că poate câştiga o doamnă manierată şi educată, doar fiindcă putea dărâma de pe cal bărbaţi vânjoşi, cu cicatrice din alte lupte asemănătoare. Severn a replicat că Rogan câştigase o soţie bogată şi că el dorea să facă acelaşi lucru. Liana a subliniat faptul că ea a fost cea care l-a ales pe Rogan şi nu invers şi că se îndoia că Anne ar fi ales un cavaler nebărbierit, murdar şi plin de sine, cum era Severn, care, pe deasupra, mai era şi îndrăgostit de o altă femeie. Severn s-a aruncat în direcţia Lianei, iar Rogan a trebuit să înainteze către fratele său pentru a-l opri să o lovească.

După aceasta, nu a mai fost linişte în familia Peregrine şi Zared credea că vina era a Lianei. Fiind întotdeauna cea care organiza totul, Liana începuse să-l pregătească pe Severn. Ordonă noi haine, hăţuri brodate pentru cai, alese cortul şi alese chiar şi decoraţiunile pentru coiful său. Dar cu cât ea făcea pregătirile mai conştiincios, cu atât Severn se încăpăţâna, refuzând să ajungă la un consens cu dorinţele Lianei. După trei săptămâni de dispute, Severn i-a spus Lianei că, dacă va fi nevoie, o va pune pe cal pe lady Anne şi o va forţa să se căsătorească cu el.

— Aşa va trebui să faci, a spus Liana. Forţa este singurul mod prin care te vei căsători cu ea, şi asta înainte ca lady Anne să-şi dea seamă cu cine are de-a face.

Aşa că Severn, se hotărâse să plece în două zile şi încă refuza să îmbrace hainele pe care Liana le făcuse pentru el.

— Lady Anne mă va lua aşa cum sunt.

— Nu se va căsători cu tine, a spus Liana.

În cele din urmă, Severn îi mai spuse că plănuise s-o la pe Zared ca însoţitor. La gândul acestei noi situaţii, Zared zâmbi; era încântată să vadă lumea, să asculte muzică, să guste mâncarea, să…

— Ea nu va putea merge, repetă Liana. Uiţi că, în ciuda aparenţelor este femeie? Dacă se va descoperi acest lucru? Cum vei putea împiedica tu singur vreun beţiv ce va vrea să o atingă? Fără virginitate, nu va mai valora nimic şi nu se va mai putea mărita.

Căsătorie? se gândi Zared. Nimeni nu-i spusese nimic despre asta.

Vocea Lianei scăzu:

— Dar cu Howarzii cum rămâne? Vor afla că fraţii Peregrine vor participa la turnir. Oare nu vor încerca să

prindă pe unul din voi? Şi nu va fi oare acesta cel mai mic?

— Nici chiar Howarzii nu îndrăznesc să-l jignească pe rege, iar acesta va fi acolo.

— Atunci, vor încerca să prindă pe unul din voi pe drumul de ducere sau de întoarcere, spuse Liana, supărată. Severn, te rog, ascultă-mă. Nu pune în pericol viaţa copilei. Nu lăsa mânia faţă de Howarzi să cauzeze moartea surorii tale.

Zared îşi dădu seama că avea pumnii strânşi, iar unghiile sale, tăiate scurt, îi intraseră în piele. Dorea să-i strige în faţă Lianei să-şi vadă de treburile ei, iar dacă vreun bărbat se va atinge de ea, nu va şovăi să folosească un pumnal. Cum putea crede Liana că ea, Zared, este atât de slabă, încât să trebuiască să fie protejată ca cele mai plăpânde femei? Ea era un bărbat, nu o femeie.

— Va merge cu mine, spuse Severn, iar după tonul său Zared îşi dădu seama că fratele ei nu mai dorea să discute despre acest subiect.

Zared se dezlipi de perete şi fugi pe scări, înainte ca Severn s-o vadă. Să-i ia naiba pe toţi, se gândi. Mintea îi zbura când la câmpul de antrenamente, unde Rogan ţipa la ea să ţină sabia mai sus, când la vorbele Lianei, ce spusese că este prea plăpândă pentru a se apăra de avansurile vreunui beţiv. Era un cavaler sau o biată femeie? Era un bărbat sau femeie?

Continuă să fugă pe scări până ajunse la gard, unde stătea armăsarul lui Severn, înşeuat. Blestemând întreaga familie, sări pe cal şi o porni ca un fulger spre pod, ignorând ţipetele din spatele ei.

Călări cât de repede putu, nepăsându-i în ce direcţie. Castelul şi pământurile Peregrinilor dispărură în spatele ei, însă ea împunse calul cu pintenii mai cu

putere. Era la câteva mile de casă când trei bărbaţi apărură în spatele ei. O privire furişă în urmă îi arătă faptul că purtau blazonul şi stindardul familiei Howard.

Inima îi ajunse în gât. Rogan o avertizase că Howarzii îi supravegheau şi abia aşteptau că unul din familia Peregrine să părăsească domeniul protejat.

Fusese avertizată de când se născuse despre familia Howard. De când se născuse i se vorbise despre viclenia familiei Howard. Cu generaţii în urmă, un duce din familia Peregrine, bătrân şi pe jumătate senil, se însurase cu o tânără şi frumoasă femeie din familia Howard. Femeia era ambiţioasă şi îl convinsese pe bătrânul ei soţ să schimbe testamentul şi să lase absolut totul – banii, titlul, proprietăţile – plăpândului său fiu, ce se zvonea că nu era al ducelui.

Singurul mod în care femeia Howard l-a putut convinge pe bătrânul duce să-şi dezmoştenească băieţii mai mari a fost să-l facă să creadă că el şi prima soţie nu fuseseră căsătoriţi în realitate. Bătrânul, ce nu mai gândea coerent, ceru să fie aduşi martorii şi registrele parohiei care înregistraseră căsătoria, dar nu a fost găsit niciun registru şi toţi martorii muriseră, unii dintre ei chiar de curând.

Stingându-se în chinuri mari, bătrânul şi-a declarat fiii din prima căsătorie bastarzi şi a dat totul familiei soţiei sale. De atunci familiile Peregrine şi Howard se luptau pentru pământurile bogate pe care le deţinea familia Howard. De-a lungul anilor, pierderile au fost mari pentru amândouă părţile, iar ura era şi mai mare.

Zared se uită la bărbaţii care veneau după ea, apoi călări mai repede decât călărise vreodată în viaţa ei, cu capul pe grumazul calului a cărui coamă îi biciuia ochii. Copitele calului aruncau în spate pământul murdar, bătătorit de oameni, căruţe şi animale. Dar nu

trecu mult timp şi simţi cum calul ei pierde teren şi cum cei din familia Howard se apropiau.

— Hai, băiete, îi spuse calului. Dacă ajungem în pădurea regelui or să ne piardă urma.

Şi dădu pinteni calului, inima bătându-i puternic alături de cea a animatului. Aproape ajunseseră, căci Zared putu zări siguranţa ascunzişului pădurii, însă calul păşi într-o groapă şi se prăvăli. Ea lovi pământul şi se rostogoli peste cap în drumul prăfuit. Când se opri şi îşi ridică privirea, trei bărbaţi stăteau în picioare, în juru-i, cu săbiile aţintite la gâtul ei.

— Este cel mai tânăr dintre Peregrini, spuse unul dintre bărbaţi, nevenindu-i să-şi creadă ochitor. Vom fi bine plătiţi pentru asta.

— Încetează să numeri banii şi leagă-l. Nu vreau să scape.

Un bărbat îi înhăţă mâna şi o trase de la pământ.

— Cam micuţ băiatul, spuse el simţindu-i mâna.

Zared se zmuci din strânsoare.

— Nu te juca cu mine, băieţaş, sau va trebui să folosesc cuţitul. Nu cred că familiei Howard îi va păsa dacă voi preda un Peregrine mort sau viu.

— Linişte, spuse primul bărbat. Pune băiatul pe şa şi să plecăm, înainte să vină fraţii lui.

Menţionarea celui mai mare dintre Peregrini i-a potolit, astfel încât unul o aruncă pe Zared pe şa şi se urcă alături de ea.

Fata nu putea să se gândească decât că vrajba va reîncepe şi, până să se sfârşească, îşi va pierde fraţii. Închise ochii în care apăruseră deja lacrimi. Trebuia să-i facă să creadă cât mai mult timp cu putinţă, că era băiat. Nici nu voia să se gândească ce s-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi descoperit că era fată.

*

Tearle Howard îşi întinse picioarele lungi şi musculoase, căscă şi se lungi pe iarbă, pe malul micuţului râu. Soarele îi încălzea trupul, iar muştele bâzâiau leneş.

În stânga se putea auzi murmurul celor trei oameni ai fratelui său. Tearle intenţiona să adoarmă, să lenevească toată ziua, aţipind la soare, dar vocile bărbaţilor îl ţineau treaz, reamintindu-i de obsesia fratelui său,

Tearle trăise în Franţă până acum două luni, petrecându-şi timpul la Curtea lui Philip Cel Bun. Sub tutela mamei sale, a dus o viaţă rafinată şi educată. Învăţase ce înseamnă muzica bună, dansul şi arta. Îşi dusese uşoara-i viaţă într-un loc unde conversaţia era o artă.

Cu şase luni în urmă, mama lui Tearle a murit şi principalul scop al traiului său în Franţa a dispărut. La douăzeci şi şase de ani se trezi într-o familie pe care nu o cunoscuse niciodată, sau pe care o văzuse foarte rar, astfel că, atunci când Oliver ceru întoarcerea fratelui său mai tânăr, Tearle fusese mulţumit, dar şi intrigat. Călătoria de întoarcere în Anglia o făcuse în compania plăcută a prietenilor şi îşi salutase fratele şi cumnatul, călduros.

Căldura s-a răcit însă în curând, căci află că Oliver dorea să-l implice într-un război cu o familie care se numea Peregrine. După Oliver, familia Peregrine era răul pe pământ şi trebuia eradicată cu orice preţ. Tearle fusese la fel de îngrozit când află că cel mai mare dintre fraţii Howard fusese sacrificat, în această vrajbă ce dura de mult timp.

„Nu este timpul ca toate acestea să înceteze?” îl întrebase Tearle pe Oliver. „Cauza acestui război este

proprietatea noastră, pe care Peregrinii o cred a lor. Dacă am câştigat noi proprietatea, nu este normal ca ei să ne atace pe noi şi nu invers?”

Cuvintele lui Tearle l-au înfuriat atât de rău pe Oliver, încât ochii acestuia se întunecaseră, iar la colţul gurii se formase salivă. Din acel moment, Tearle începu să se îndoiască de psihicul fratelui său. El nu a obţinut niciodată un răspuns exact în ceea ce priveşte adevărata cauză a urii dintre cele două familii, dar, după ce a pus cap la cap fragmente din ceea ce auzise în castel, şi-a dat seamă că ura lui Oliver era legată de soţia sa, Jeanne.

Oricare ar fi fost cauza, ura era prea profund înrădăcinată în Oliver pentru ca Tearle să fi putut să o anihileze, aşa încât, în timp ce el făcea tot posibilul să nu stea în calea fratelui său, viaţa acestuia plictisitoare. După cât putuse observa Tearle, toată energia fratelui său se consuma în războiul împotriva celeilalte familii şi nimic altceva nu era folosit pentru lucruri mai frumoase în viaţă, cum ar fi munca sau societatea.

Aşa că iată-l lenevind toată ziua şi, acum, însărcinat de fratele său, ce parcă era obsedat, cu o misiune.

— Du-te şi supraveghează-i, spusese Oliver, de parcă atunci când Tearle vedea vreun Peregrine, nu vedea un om, ci un diavol cu pielea roşie. Du-te cu oamenii mei şi vezi ce fac.

— Ai pus oameni în jurul castelului Peregrinilor? întrebase Tearle. Îi supraveghezi zilnic? Numeri şi roşiile pe care le cumpără?

— Nu le amesteca unde nu trebuie, spusese Oliver. Acum doi ani, cel mai mare dintre ei a plecat cu soţia în sat. Dacă voiam, îl puteam ataca. I-am luat totuşi nevasta, însă ea… Se opri şi se întoarse cu

spatele.

— Ea ce? s-a interesat Tearle

— Nu-mi mai aminti de ziua aceea. Mergi şi vezi pentru ce m-am bătut. Dacă vei vedea, vei înţelege.

Tearle deveni curios să afle mai multe despre Peregrini, aşa că plecă cu unul dintre cele patru grupuri pe care Oliver le postase în preajma castelului Peregrine.

El nu fu impresionat de priveliştea vechiului castel. Era vizibil că se încercase acoperirea lipsurilor, însă nimic nu putea ascunde sărăcia locului. Se aşeză pe un deal la oarecare distanţă şi urmări printr-un binoclu cum se antrenau cei trei fraţi Peregrini. Cel mai mic era încă un băieţel.

Tearle urmări timp de trei zile antrenamentele. În cea de-a treia zi, avu senzaţia că îi cunoaşte pe toţi. Alături de cei doi bărbaţi şi băiat, mai erau doi fraţi nelegitimi, stângaci în mânuitul spadelor, ca şi cum acestea erau ceva nou pentru ei.

— Sunt ai tatălui lor, după lovitură, spusese, dispreţuitor, Oliver.

— Dacă ştiam, îi omoram, a zis Tearle.

— Ai grijă că ajungi prea departe cu răbdarea mea, îl avertizase Oliver.

Cu toată sărăcia ei, familia Peregrine îi acceptase şi pe cei doi fraţi nelegitimi, pe când Oliver, cu toată bogăţia sa, îl ameninţa mereu pe Tearle că îl va da afară, însă nu-i mai spusese şi lucrul acesta fratelui său. Tearle nu mai găsi niciun interes în a-i observa pe Peregrini. Se săturase de misiune şi şi-ar fi dorit să li se alăture la antrenamente.

L-aş putea doborî pe blond, îşi spuse, când îl zări pe Severn culcând la pământ un alt bărbat. Dădu binoclul unuia dintre oameni şi plecă. Trebuia să găsească ceva pentru a scăpa de această îndatorire de

a spiona.

Nici nu-şi dădu seama că adormise până când zgomotul copitelor nu-l treziră. Bărbaţii lui Oliver plecaseră. Tearle se ridică brusc în picioare. Înhăţă repede binoclul şi se uită. Peregrinii erau derutaţi, cel mai mare, Rogan, ţipa în timp ce se înălţa în şa. Băieţelul plăpând era deja departe, galopând. Dar, pentru că niciunul nu ştia unde să se îndrepte, o apucară în patru direcţii.

— Băiatul! exclamă Tearle. Nu spusese oamenilor lui Oliver că băiatul se îndepărtase de protecţia fraţilor. O să-l las să-şi vadă iubita din sat, se gândi el, apoi o să-i reţin pe oameni până ce băiatul se întoarce cu bine.

Tearle o porni călare după oamenii lui. Era evident că ei văzuseră în ce direcţie o apucase băiatul. Îi trebui ceva timp ca să-şi găsească oamenii şi, pentru o clipă, crezuse că ajunsese prea târziu.

Inima lui Tearle se opri. Prinderea băiatului ar fi însemnat război deschis şi, în cazul acesta, familia Howard era de vină. Să-l ia naiba pe Oliver împreună cu obsesia lui, se gândi.

Când oamenii l-au văzut pe Tearle, se uitară cu silă la el. Pe chipurile lor se vedea un zâmbet de triumf, datorită capturării unui slăbuţ şi mititel băiat, şi se aşteptau ca Tearle să-i plătească.

În faţa unuia ce stătea ţeapăn în şa, se afla băiatul. Tearle abia îndrăzni să se uite la el.

Când, în cele din urmă, întâlni ochii băiatului, rămase cu gura deschisă datorită şocului: nu se uita la chipul mândru al unui băiat, ci la ochii arzători ai unei fete.

Era atât de mirat, încât se mai uită o dată la oameni.

— L-am prins, stăpâne, spuse unul. Îl ducem

fratelui domniei voastre sau îl omorâm chiar aici?

Tearle nici nu putea vorbi. Oare nu vedeau că ţineau o fată? Nu cunoşteau oare diferenţa între bărbaţi şi femei?

— Stăpâne, spuse un altul, nerăbdător, Peregrinii pot veni dintr-un moment în altul.

Tearle îşi redobândi stăpânirea de sine. Nu credea că Peregrinii vor accepta să discute când îşi vor vedea surioara captivă.

— O voi duce eu la fratele meu, spuse el. Trebuie s-o eliberez din mâinile acestor bădărani, îşi zise.

Oamenii şovăiră. Încruntându-se, el le aruncă o pungă de galbeni.

— Poftim, luaţi asta. Voi discuta eu cu acest Peregrin.

Ochii oamenilor se măriră. Căpătaseră ce doriseră şi puţin le mai păsa ce va face cu băiatul sau ce se va întâmpla cu Tearle.

Unul dintre oameni se apropie de Tearle şi aproape o aruncă pe Zared în şaua lui. Când văzu cât de strâns erau legate mâinile fetei, Tearle tresări.

— Plecaţi, le porunci oamenilor. Înainte ca ei să vă găsească.

Nu mai aşteptară mult până când dădură pinteni cailor către pământurile Peregrinilor. Tearle îşi încolăci braţul în jurul micuţului mijloc, o lipi pe fată de trupul său şi călăriră repede spre pădurea regelui.

2

Tearle se pierdu în pădure, abandonând potecile pe care, de secole, picioarele sătenilor le bătuseră şi pătrunzând în adâncimile umbroase ale uriaşilor

stejari. În timp călărea, ţinea fata înaintea lui, simţindu-i spatele mic pe pieptul său şi micuţele, însă puternicele ei picioare lângă ale lui. Cum o creangă mai joasă era pe punctul de a o lovi, întinse mâna s-o ferească, iar creanga îi lovi dureros peste vârful degetelor. Altă dată, în timp ce se apleca pentru a se feri de o altă creangă, îşi puse faţa pe gâtul fetei, astfel încât părul ei moale îl atinse.

În timp ce călărea, Tearle zâmbi. Oliver credea că ştia totul despre Peregrini şi totuşi nu a intuit niciodată că cel mai mic dintre ei era o fată. Peregrinii aveau dreptate să păstreze secretul asupra identităţii ei, pentru că Oliver părea cu totul fascinat de femeile din familia Peregrine. Îşi oprit brusc calul când ajunseră la un luminiş retras. Descălecă, apoi o trase şi pe fată. Mâinile îl erau încă strânse la spate şi cu toate că era singură cu duşmanul ei, nu îi era frică. Tearle îi puse mâinile pe umeri şi se uită la ea. Haina ei roasă şi murdară îi ajungea până la coapse, de acolo picioarele îi erau strânse în ciorapi tricotaţi, iar cizmele moi îi ajungeau până la genunchi. Părul ei negru, cârlionţat la capete, arătând chiar roşu la umbra copacilor, îi ajungea până la umeri, fiind acoperit în creştet de un micuţ chipiu, distins cu o pană, într-o parte.

Pentru prima oară de când plecase din Franţa, viaţa părea să-l intereseze. Şi-o aminti cum o văzuse când se antrena cu fraţii săi. Simţi, dintr-o dată, o pornire copleşitoare de a o urca în şa şi de a o duce la castelul lui. Locul era atât de vast încât, fără nicio îndoială, ar fi putut s-o ascundă acolo.

Zared se uita la bărbatul care o ţinea de umeri, un bărbat bine făcut, cu ochii negri şi cu privirea sigură a familiei Howard. Omul care o capturase îi spusese „stăpân”, aşa că el trebuia să fie cel mai mic dintre fraţii Howard, cel de mult dispărut.

Zared auzise tot felul de poveşti despre acest frate mai mic, cum că fusese trimis în Franţa cu mama sa, când era doar un băieţel. Uitându-se la el, toate poveştile i se adevereau. În timpul călătoriei, Tearle îi simţise trupul şi parcă ar fi vrut să afle dacă era la fel de coaptă cum arăta. Ochii lui mici, rotunzi şi negri ar fi vrut s-o aibă ca la un ospăţ.

Nebunul! se gândi ea. S-ar fi pus în gardă dacă mâinile nu-i erau legate. În timp ce el stătea acolo, uitându-se la ea, precum un om înfometat ce se uită la o friptură, ea încerca să-şi facă un plan.

Nu ar fi putut scăpa niciodată de trei Howarzi, în acelaşi timp, însă avea o şansă cu unul nebun. Dacă l-ar fi putut determina să-i dezlege mâinile, poate s-ar fi putut folosi de cuţitul ascuns în cizmă. Cu o armă, ar fi putut să-l doboare. Era într-adevăr bine făcut, însă putea fi la fel de leneş precum fraţii lui, iar trupul lui impunător putea fi plin cu grăsime şi nu cu muşchi.

— Cum te cheamă? o întrebă.

— Peregrine! şuieră Zared, gândindu-se că, dacă nu o va dezlega – asta în cazul în care Tearle ar fi vrut s-o omoare – nu şi-ar fi dezonorat familia murind ca o laşă.

— Numele tău de botez? spuse el, mai moale, cu ochii blânzi.

Ce cursă este asta? se întrebă ea. Oare el încearcă s-o facă să înţeleagă că, în afară de răutate, era şi altceva de sufletul lui?

— Fraţii mei te vor omorî! spuse ea. Te vor sfâşia părticică cu participă. Tearle zâmbi.

— Da, îmi imaginez. Scoase din cingătoare un pumnal micuţ, uşor de manevrat, iar Zared, fără să vrea, se trase un pas înapoi. Nu vreau să-ţi fac vreun rău! preciză ei. Adresându-i-se ca şi cum ea ar fi fost un animal înfricoşat.

E chiar un prost şi un nebun dacă-şi poate imagina că aş avea încredere într-un Howard, se gândi ea.

Tearle o apucă de umeri şi o întoarse, apoi, folosindu-se de pumnale tăie sforile care o legau. În timp ce o întorcea, Zared se prefăcu că se împiedică (ea mai exersase de multe ori această figură), punându-şi un picior în pământ şi luând repede pumnalul din cizmă, după care şi-l strecură pe mânecă.

— Te doare ceva? întrebă Tearle ajutând-o să se ridice. Mi-e teamă că oamenii fratelui meu au fost foarte duri cu tine.

Mai avea încă mâinile pe umerii ei şi, nemaiputându-se abţine, o trase la el şi o sărută blând pe gură.

Zared explodă. Niciun alt bărbat nu o mai sărutase înainte, iar, îndrăzneala acestui duşman de temut o înfurie. Scoase pumnalul din mânecă şi i-l înfipse în coastă.

Tearle se dădu un pas înapoi, văzu cum curge sângele prin tunica strâmtă de mătase şi se uită, surprins, la ea.

— Moarte familiei Howard, ţipă Zared şi sări pe cal.

— Eşti liberă, şopti Tearle. Nici nu intenţionam să te ţin prizonieră.

Încălecă şi se uită fix la el. Era palid şi sângele i se împrăştia peste tot. Totuşi, ea îmboldi calul şi părăsi luminişul în goană, punându-şi capul pe grumazul calului.

Trebuia să-şi găsească fraţii şi să le spună că este în siguranţă.

Trebuia să-i împiedice să-i atace pe Howarzi. Oricât ar fi costat-o, trebuia să oprească izbucnirea

unui război deschis.

Când ajunse la marginea pădurii, se gândi că tocmai ea putea deschide războiul, pentru că omorâse, poate, un Howard. Continuă să călărească. Bineînţeles că nu-l omorâse. Doar îl rănise. Nu atinsese vreun organ vital. Sau poate îi atinsese? Imaginea chipului său palid îi apăru înaintea ochilor. Dacă murea, stând acolo sângerând? Cei trei oameni ai lui Oliver ştiau că, încă o dată, un Peregrine atacase un Howard. Din cauza ei, fraţii Peregrine puteau fi ucişi. De data aceasta poate că Oliver ar fi reuşit să-i extermine pe toţi din familia Peregrine.

La marginea pădurii, ezită. Trebuia să se întoarcă. Trebuia să vadă dacă omul murise. Dar dacă-şi recăpătase puterile îndeajuns cât s-o ia prizonieră din nou?

Îşi duse mâinile la cap ca să-şi adune gândurile. De când era mică, fraţii ei luaseră decizii pentru ea. Ştia că Rogan şi Severn vor fi atât de furioşi deoarece sora lor fusese răpită de familia Howard, încât ar fi fost încântaţi să-l distrugă pe cel mai mic dintre Howarzi.

Era bine să meargă la ei şi să le spună ce s-a întâmplat? Să mai pună paie pe foc? Să reînnoiască vechea duşmănie şi ură?

Până la urmă, era vina ei că fusese prinsă. Şi Rogan şi Severn o avertizaseră, nu o dată, că familia Howard stătea la pândă. Trebuia să se întoarcă. Trebuia să-i oprească sângerarea pentru că aceasta ar fi cauzat războiul. Îi va lua sabia şi, dacă va fi nevoie, îi va lega mâinile şi picioarele pentru a nu-i putea face ceva. Trebuia să facă tot ce putea pentru a preveni războiul.

Tearle se uită cu regret după fată. Credea că nu o va mai vedea niciodată. Cei din familiile Peregrine şi Howard rar se înţelegeau, se gândi, zâmbind palid. Se

uită la sângele care se împrăştia şi îşi ridică tunica pentru a examina rana. Coastele deviaseră lama şi se bucură că nu era mai experimentată în mânuirea pumnalului, pentru a nu-l fi putut răni mai rău.

Se uită prin poiană şi îşi dădu seama că-i luase calul. Trebuia să meargă pe jos până la fratele lui. Calculă cât timp le-ar lua celor trei oameni să ajungă la Oliver şi cât timp i-ar fi luat acestuia să pornească în căutarea lui şi a prăzii sale.

Patru ore, poate mai puţin, se gândi. În mai puţin de patru ore, oamenii fratelui lui vor fi acolo. Până atunci se putea odihni dând timp rănii să nu mai sângereze. Se târî sub un copac şi adormi repede.

Zared descălecă şi lăsă calul la distanţă de poiană. Apoi, cu pumnalul în mână, se îndreptă spre locul cu pricina. Când îl văzu întins pe pământ, îl crezu mort. Era deja mort, iar ea ajunsese prea târziu. Tearle o auzi venind încă de când Zared era la distanţă, recunoscând-o după zgomotul mic al paşilor. Trebui să se abţină să nu zâmbească la gândul vorbelor crude şi inumane pe care le spuneau ai săi, la adresa familiei Peregrine. Cel puţin unul dintre ei avea suflet. Orice ar fi făcut, nu trebuia să o sperie, se hotărî să se prefacă grav rănit şi să o ţină lângă el cât mai mult cu putinţă. Se mişcă puţin şi scoase un sunet de durere.

Zared răsuflă uşurată la auzul sunetului, căci asta însemna că mai trăia încă. Se apropie de el cu băgare de seamă, având pumnalul pregătit. După ce îl înghionti cu piciorul, Tearle suspină din nou.

— Un preot, murmură. Aduceţi-mi un preot.

Zared lăsă prudenţa la o parte. Trebuia să-l salveze. Îngenunche lângă el, îi spintecă tunica şi îi examină rana. Îi atinsese coastele, dar nu ştia cât de adânc intrase pumnalul. Bărbatul părea musculos şi puternic, dar pierduse mult sânge.

Ea îl privi atent. Chipul lui era palid şi ţinea ochii închişi. Erau oare cei din familia Howard atât de slabi, încât să moară dintr-o rană atât de uşoară? Îşi văzuse fraţii răniţi la fel, însă ei continuară să lupte mai departe o zi întreagă, fără ca rana să fie tratată. Şi totuşi acest bărbat ceruse un preot pentru o biată tăietură.

Îi rupse tunica şi tăie o fâşie lungă din bluza de pânză. Tamponă rana, apoi încercă să lege pânza în jurul corpului, astupând tăietura.

Cum el era inert, nu putea să-l părăsească. Era ca şi cum ar fi părăsit un cal rănit. Se aplecă deasupra lui şi îl smuci. Îi puse braţele în jurul gâtului ei şi încercă să-l ridice. Îl împinse de umeri, însă el stătea acolo fără să-i pese de prezenţa ei.

— Ridică-te, îi comandă ea.

Se mişcă, dar nu-şi deschise ochii. Zared îi dădu câteva palme repezi peste faţă, iar el deschise în cele din urmă ochii.

— Încerc să te bandajez, aşa că trebuie să te ridici.

— Trebuie să mă ajuţi, spuse Tearle cu o voce răguşită.

Zared se uită la el, dezgustată, apoi se aplecă asupra lui şi-l ajută să se ridice în picioare. Era foarte slăbit şi sfârşi prin a se prăvăli peste ea, apăsând-o cu toată greutatea corpului său. Ei nu-i fu uşor să-l bandajeze, dar se descurcă.

— Întinde-te acum, spuse ea. Bărbatul părea, într-adevăr, prost. A trebuit să-l înveţe cele mai simple lucruri. Spre exemplu, l-a ajutat să se întindă, dar el voia ca ea să-l ajute mereu. Până la urmă, fu nevoită să-i desprindă mâinile ce-i înconjurau trupul. Te vei face bine, îl încurajă. Rana nu este adâncă. Odihneşte-te. Fratele tău va veni în curând, nu este departe.

Când vru să se ridice, Tearle o apucă de mână.

— Mă laşi aici? Sigur voi muri, dacă mă laşi aici singur.

— Nu vei muri, spuse ea, dezgustată. Poate că familia Howard îl trimisese în Franţa de copil, nu pentru că era rău, ci pentru că era atât de slab de înger, încât erau jenaţi.

— Vinul, şopti el. Este o sticlă cu vin în bagajul de pe calul meu.

Zared zâmbi, lăsând să i se vadă dinţii de un alb strălucitor. Fără îndoială că fraţii ei o căutau îngrijoraţi, iar ea se juca de-a sora medicală cu smiorcăitul ăsta de Howard. Fără tragere de inimă, se duse, luă sticla din încărcătura ce se afla pe cal şi i-o dădu. El însă era prea slăbit să stea în capul paselor, fără ajutorul ei. Nu putea nici măcar să ducă singur sticla la gură.

Acesta este duşmanul? se întrebă Zared. Acest copil laş, slab, ce tremură tot timpul şi nu are voinţă, reprezintă o ameninţare?

Îi luă sticla de la gură.

— Trebuie să plec, îi spuse. Voi lăsa sticla aici şi…

— Mai stai, zise el prinzându-i mâna. Te rog, mai rămâi cu mine. Mi-e frică.

Zared ridică ochii spre cer. Stătea lângă el, iar el se chinuia cu toate puterile, să o reţină.

— Voi muri dacă nu rămâi cu mine.

— Nu vei muri, izbucni Zared. Trebuie cel puţin să-ţi faci curaj. Rana nu mai sângerează şi apoi chiar trebuie să plec. Fraţii mei precis mă caută şi e mai bine să nu mă găsească aici.

— A, adică cu un Howard. Ştii că sunt un Howard?

— Ştiu destule despre voi, sunteţi duşmanii noştri.

El oftă şi se aplecă uşor asupra ei.

— Precis nu sunt duşmanul vostru.

— Dacă eşti un Howard, eşti într-adevăr duşmanul familiei mele.

— Totuşi te-ai întors să-mi legi rana.

— M-am întors să previn un război. Dacă mureai, fraţii tăi i-ar fi atacat pe ai mei. Încercă să se mişte, însă el o prinsese ca într-o capcană.

— Te-ai întors numai gândindu-te la fraţii tăi?

— De ce altceva? întrebă ea, vizibil încurcată.

Tearle îi duse mâinile la buze şi le sărută.

— Poate ştiţi totul despre noi, dar se pare că noi, cei din familia Howard, nu ştim totul despre familia Peregrine. N-am ştiut că cel mai tânăr membru al familiei e, de fapt, o fată, o încântătoare femeie. Îi sărută mai întâi un deget, apoi altul. Nu te-ai întors datorită acelui sărut?

Trecu un moment, după care Zared pufni în râs. Râzând, reuşi să se ridice şi să se uite de sus la ei.

— Crezi că-mi pasă mie de un sărut? Crezi că un sărut primit de la un Howard poate să mă facă să uit că familia ta mi-a ucis patru fraţi? Mă crezi atât de josnică, încât să-mi trădez familia pentru indiferent ce mi-ar putea oferi un Howard? Aş putea să te ucid chiar acum, dar moartea ta ar însemna un alt război, iar eu nu vreau asta. Râsul ei se transformase în furie. Voi, Howarzii, nu însemnaţi absolut nimic pentru mine. Acum ai înţeles ce cred eu despre sărutul tău? Făcu câţiva paşi, apoi îi aruncă o privire dispreţuitoare. Aş fi simţit un sărut pe care mi l-ar fi dat un bărbat adevărat şi nu un molâu ca tine. Fără îndoială că Oliver este foarte jenat că are un frate ca tine, şi are şi motive să fie. Se îndreptă spre cal şi încălecă. Când ajung la marginea pădurii, voi da drumul calului. Nu vreau ca fraţii mei să mă vadă pe un cal aparţinând familiei tale. Nu le voi spune că eşti un laş care habar nu are ce înseamnă cuvântul datorie şi nici că mai atins. Fraţii

mei ar ucide pe oricare şi pentru mai puţin decât atât. Îi aruncă o ultimă privire. Nici chiar Howarzii nu merită să aibă în familie o caricatură de bărbat, aşa ca tine.

Tearle se ridicase în picioare în timp ce ea întorsese calul, dar fata ieşise deja din luminiş, înainte ca el să apuce hăţurile calului.

Mânia îi colorase faţa palidă mai înainte. Caricatură de bărbat? Fraţilor lui ar fi trebuit să le fie ruşine cu el? Molâu? El? El, Tearle Howard, un bărbat slab de înger? În Franţa câştigase turniruri de când era copil. Îi învinsese pe toţi cei care i se împotriviseră. Femeile i se aruncau la picioare şi îl implorau pentru un sărut, iar această fată, pe jumătate băiat, îi spusese că sărutul lui nu fusese sărutul unui bărbat! De parcă ar şti să facă diferenţe între un sărut şi altul, de parcă ar fi fost o doamnă atât de sofisticată, încât ar fi ştiut totul despre săruturi sau despre orice altceva din acest domeniu. Săbiile, războaiele şi caii erau tot ceea ce ştia. Trebuie să fi fost femeie ca să ştie dacă un sărut vine de la un bărbat sau nu. Trebuie să fi fost…

Deodată, îşi opri monologul interior şi începu să râdă pe înfundate. Poate că, într-adevăr, păruse un neajutorat. Dar se simţise minunat când îi atinsese mijlocul, în momentul când ea încercase să-l ridice. Când pieptul lui se aflase lângă al ei, când îi simţise sânii şi ghicise că sunt strâns încorsetaţi, pentru a nu lăsa să se vadă că este fată.

Şi ce încercare zadarnică fusese să se ascundă, căci el îşi dăduse seama că este fată! Nu putea înţelege cum nu văzuseră şi ceilalţi acelaşi lucru.

Un bărbat nu s-ar fi întors să vadă dacă duşmanul său era bine sau nu. Desigur că, dacă ar fi sărutat un băiat nu ar fi primit atât de prompt riposta, dar, oricum, un băiat nu s-ar fi întors.

Se sprijini de un copac şi închise, pentru un

moment ochii. Şi ce fată interesantă era! Toată numai pasiune şi furie şi totuşi de o blândeţe nemaiîntâlnită. Nu ştia deloc cum să atragă privirile asupra ei. Era atât diferită de celelalte femei pe care le cunoscuse. Ele erau ruşinoase, flirtau şi făceau promisiuni deşarte. Tânăra Peregrine nu ar fi flirtat niciodată şi nici nu ar fi tocmai un bărbat. Ea întotdeauna ar spune deschis ceea ce gândeşte. Plecă de lângă copac. Probabil că nu o s-o mai văd niciodată, se gândi ei.

Începu să meargă. Poate că, se gândea el, va zări oamenii fratelui său. Dacă cineva ştia ce plănuia familia Peregrine, acesta era fratele lui. Fără îndoială că Oliver ar fi fost încântat să audă că fratele său mai mic începuse să fie interesat de familia duşmană.

*

Zared deschise micuţa fereastră, tăiată direct în piatră şi privi la oamenii ce munceau pe domeniul castelului. Era pedepsită pentru că-şi speriase de moarte fraţii: două zile, închisă în turn, cu absolut nimic de mâncare decât apă şi pâine. Severn ţipase la ea o oră întreagă după ce venise şchiopătând acasă. Mânia lui Rogan fusese mai mare. O privise într-un asemenea mod, că ea se simţise atât de mică, încât s-ar fi putut strecura, cu uşurinţă, printre pietrele şemineului.,

Ţipetele lui Severn, făcuseră eventualele scuze să pară nelalocul lor. Ea abia apucase să le spună că dorise să călărească, dar armăsarul lui Severn o aruncase din şa şi fusese nevoită să se întoarcă pe jos, că regreta mult faptul că pierduse calul lui Severn, dar că, dacă ar fi ştiut ce o să se întâmple, nu s-ar mai fi dus. Toate acestea luate în considerare, două zile închisă în turn, reprezentau cea mai uşoară pedeapsă.

Dar cea mai mare teamă era că fraţii ei nu-i vor mai da voie să participe la turnir.

— Dacă din cauza unui Howard, nu voi putea să-mi satisfac această plăcere, murmură ea, îl voi ucide pe acel plângăcios, laş şi om fără de valoare, cu propriile mele mâini.

Sări în sus când auzi uşa din spatele ei deschizându-se. Întorcându-se, o văzu pe Liana intrând cu un coş acoperit cu o păturică. Zared zâmbi căci, în ciuda înfăţişării dure, pe care o avea acum, Liana era cea mai blândă persoană din lume şi, fără îndoială, se temea ca nu cumva, în două zile, Zared să moară de foame, fără carne şi vin.

— Ţi-am adus ceva de mâncare, spuse ea, dar asta nu pentru că o meriţi. Ceea ce ai făcut, ne-a pus în pericol pe toţi.

— Ştiu, îmi pare rău, spuse Zared, luând coşul. Eşti foarte amabilă că-mi aduci ceva de mâncare cu atât mai mult că nu merit. Se duse şi se aşeză pe margine? patului.

— Nu te puteam lăsa să mori de foame, spuse Liana luând loc pe un scaun ce se afla în acea încăpere. În hruba asta nu poate locui o fiinţă omenească, adăugă ea.

Zared nu considera încăperea chiar atât de îngrozitoare – câţiva păduchi pe ici, pe colo, câţiva şobolani, dar nu era de nelocuit. O privi pe Liana contemplativ. Ştia că ea poate influenţa decizia fratelui său Rogan de a o lăsa sau nu să meargă la turnir, căci el îşi asculta soţia, iar dacă ea îi spunea să nu o lase să meargă, era sigură că Rogan îl va interzice să se ducă.

— Nu crezi că este timpul să mă căsătoresc? întrebă ea mâncând repede.

Liana o privi speriată.

— Eu m-am gândit la asta, dar nu am crezut că tu

şi fraţii tăi acordaţi prea mult interes acestei probleme.

— M-am tot gândit la asta, în ultimul timp, spuse Zared. Poate că a venit vremea să am şi eu casa şi copiii mei. Poate ar trebui să scap de aici. Să scap şi de familia Howard.

— O, Zared, sunt perfect de acord cu tine. Viaţa ta s-ar schimba foarte mult dacă ai avea propria ta familie şi poate că asta îi va ajuta pe fraţii tăi să uite ura pentru familia Howard dacă s-ar alia, astfel, cu o altă familie.

— Te-ai gândit la cineva anume cu care m-aş putea mărita? ’

— Nu, spuse Liana, încet. Suntem atât de izolaţi aici, că nu mai putem vedea pe nimeni. Dar poate că mama mea vitregă cunoaşte pe cineva. Tăcu pentru un moment.

— Poate că Severn va face cunoştinţă cu cineva la turnir, spuse Zared, părând că vorbeşte dezinteresat. Sau poate că m-aş putea uita eu însămi după unul.

Liana zâmbi.

— Înţeleg, spuse ea. Poate că, aşa cum spui, te duci la turnir, ca însoţitorul lui Severn. Îţi vei găsi acolo un soţ.

Inimoasă, inimoasă, se gândi Zared, dar a naibii de isteaţă.

— Liana, te rog, dă-mi voie să merg la turnir. Nu am mai fost nicăieri, nu am părăsit niciodată domeniul castelului. Mi-ar plăcea să cunosc şi alţi oameni decât rudele mele sau pe cei angajaţi de fraţii mei.

Pe faţa Lianei se putea vedea indecizia.

— Este foarte periculos pentru tine. Howarzii…

— Cine? spuse Zared ridicându-se. Laşii aceia? Laşii aceia fără valoare? Nu merită să-i luăm în considerare.

— Ce ştii tu despre Howarzi, ca să-i numeşti laşi? Ce s-a întâmplat, de fapt, când te-ai dus să călăreşti pe calul lui Severn? Era sânge pe cal, tu şchiopătai, dar nu erai tăiată la picior.

— Trebuie să se fi zgâriat când a căzut, spuse Zared.

— Nu sunt sigură că ceea ce mi-ai spus este adevărat.

— Ce altceva ar putea fi? Crezi că am fost luată prizonieră de Howarzi? Că m-au luat prizonieră, dar datorită inimilor lor bune, m-au eliberat? Foarte amuzant!

— Te-am văzut cum foloseşti pumnalul, spuse Liana. Poate că ai reuşit să scapi.

Zared începu să se plimbe prin cameră, luă o bucată de pâine şi o duse la gură,

— Este delicioasă pâinea asta. Când mă voi mărita, sper să fiu şi eu, cândva, o gospodină excelentă, aşa ca tine. Asia e, dacă o să-mi găsesc un soţ sau dacă Severn o să-mi găsească unul. Sunt sigură că-mi va găsi un soţ bun.

— Bine, rămâi cu secretele tale, spuse Liana. Trăia de mult cu Peregrinii ca să ştie că ei nu-şi dezvăluiau secretele decât atunci când erau nevoiţi. Răsuflă profund şi se gândi: Fără îndoială că Severn va alege un bărbat care să ştie să lupte, care să aibă deja câţiva ani de război. Se uită apoi la Zared şi preciză: Tu ai nevoie de mai multă dragoste, nu de război.

— Dragoste? spuse Zared. Îi am pe fraţii mei, îl am pe Dumnezeu, nu am nevoie de mai multă dragoste.

Liana îşi privi frumuşica cumnată. Era sigură că va veni timpul când aceasta se va îndrăgosti. Ştia că cei din familia Peregrine sunt persoane pasionale: urau cu pasiune, se luptau cu pasiune, iubeau cu pasiune.

Lui Zared părea să nu-i pese cu cine se mărită, însă dacă se va căsători cu cineva pe care nu-l va putea respecta sau, mai rău, cu un bărbat pe care-l va dispreţul, îl va urî până când acel bărbat se va teme pentru viaţa lui.

Liana ştia că, dacă-i spunea lui Rogan să nu o lase să meargă la turnir, el nu o va lăsa să meargă. Ceva însă o îmboldea. Zared ar fi fost în siguranţă acasă, e adevărat. Dar dacă pasiunea ei s-ar transforma în ură, în mai multă ură faţa de familia Howard, cine o va împiedica să plece din această casă-închisoare? Poate o va urî şi pe Liana?

— Vei sta numai lângă Severn? o întrebă, gândindu-se dacă o va mai vedea vreodată.

— Da, oh, da, spuse Zared, iradiind de fericire.

— Ce-aş vrea să merg şi eu cu tine! Aş comanda nişte rochii pentru tine, verzi şi albastre. Ai fi chiar drăguţă dacă te-ai mai pieptăna din când în când. Oh, Zared, este atât de frumos să mergi la turnir! O să farmeci acolo un bărbat, iar ei…

— Mai bine m-aş lupta, spuse Zared. Mai bine aş încăleca un cal, aş ţine în mână o lance şi aş doborî un bărbat de pe cal. Nu-mi place să stau şi să privesc.

— Da, te cred, spuse Liana punându-şi mâinile pe burtă. Era însărcinată în luna a noua şi nu putea să plece la turnir. Poate că nu ar fi bine ca Zared să meargă pe post de servitoare, să o ştie spălând caii şi alergând printre concurenţi, pentru a le da lănci noi. Nu cred că asta ar trebui să faci, să te lupţi, însă cred că vei fi în siguranţă. Poate că Severn are dreptate. Oliver Howard nu va îndrăzni să atace de vreme ce regele va fi şi el acolo. Îi voi spune lui Severn că te las să mergi, conchise Liana îndreptându-se spre uşă.

— Liana, spuse Zared, când l-ai văzut pe Oliver Howard, cum arăta? Este un bun luptător?

— Nu, spuse Liana zâmbind. Este cu mult mai în vârstă decât fraţii tăi şi cu mult mai gras şi apoi el nu trebuie să se lupte, căci este foarte bogat şi poate angaja oricâţi oameni vrea să lupte pentru el.

— Şi ce ştii despre fratele lui?

— Frate? Nu ştiam că mai are un frate. Mi-e teamă că nu-i cunosc pe Howarzi, aşa cum îi cunoaşteţi voi. Dar tu ce ştii despre acest frate al lui Oliver?

— Nimic. Absolut nimic. Doar că… Nu am văzut lumea. Nu-i cunosc decât pe fraţii mei. Sunt bărbaţi atât de buni! Sunt frumoşi şi puternici. Nimeni nu-i poate învinge pe câmpul de luptă. Sunt bărbaţi neobişnuiţi? Sau mai sunt şi alţii ca ei?

Liana se gândi un moment.

— Nu cred că mai există şi alţi bărbaţi ca fraţii tăi, însă Zared, un bărbat nu se măsoară numai după forţa lui. Nu alegi un bărbat numai pentru forţa lui fizică. Mai sunt şi alte calităţi, cum ar fi blândeţea, altruismul sau dacă te va iubi pe tine şi copii tăi, sau nu.

— Şi să-şi protejeze familia de duşmani.

— Da, şi asta este important, dar… Nu ştia cum să-i explice acestei fete că există şi o altfel de viaţă decât aceea pe care a trăit-o ea. Toată viaţa ei, familia lui Zared se luptase cu o altă familie. Fusese crescută ca un băiat pentru a se putea proteja. Nu ştia ce înseamnă să stea la soare cu un bărbat chipeş şi să-l asculte cântând. Nu cunoscuse niciun bărbat care să-i sărute mâna şi să-i spună cât de frumos străluceşte soarele în părul el. Nu chicotise niciodată cu alte fete, nu oftase cu niciun băiat şi nu făcuse nimic din ceea ca ar fi trebuit să facă o fată. Zared nu ştia decât despre săbii şi cai. Nu putea deosebi satinul de brocart sau hermina, de catifea. Mai rău, nu cunoştea niciun bărbat

în afară de fraţii ei. Nu vei găsi un soţ cum sunt fraţii tăi, preciză ea.

— Atunci nu mă voi mărita niciodată, spuse Zared, hotărâtă. Voi rămâne virgină până la moarte.

Asta o făcu pe Liana să râdă. O Peregrine să rămână virgină? Asta era bună! Ea ştia mai bine decât fraţii lui Zared că, atunci când fata va descoperi impulsurile sexuale, va fi greu de stăpânit. Dacă Severn nu o va supraveghea îndeaproape, la acest turnir, iar Zared va întâlni un turbat care să-i placă…

Liana nu voia să se gândească la consecinţe, căci fraţii lui Zared îl vor omorî pe loc, pe acela care va îndrăzni să se atingă de sora lor mai mică.

— Sunt sigură că fac o mare greşeală că te las să pleci.

— Voi fi cuminte, spuse Zared. Îl voi asculta pe Severn, voi sta lângă el şi nu voi intra în bucluc. Îţi jur, Liana. Ai cuvântul meu de Peregrine.

Liana zâmbi şi oftă în acelaşi timp.

— Peregrinii sunt născuţi pentru a intra în bucluc. Sunt sigură că atât tu, cât şi Severn veţi intra într-un mare bucluc. Jură-mi că nu-i vei lăsa pe Severn să ucidă pe cineva şi că tu nu te vei întoarce însărcinată.

— Însărcinată? strigă Zared.

— Jură-mi. Altfel nu te las să pleci.

Zared se strâmbă. Cumnata ei nu înţelesese nimic. Severn se duce pentru a se căsători şi nu pentru a ucide pe cineva, iar ea merge să vadă lumea. În afară de asta, oamenii o credeau băiat, aşa că niciun bărbat nu o va lăsa însărcinată. Pentru câteva secunde, îşi aminti de sărutul acelui Howard. El îşi dăduse seama că este femeie, însă asta pentru că şi el era pe jumătate femeie, deoarece leşinase din cauza unei mici tăieturi.

— Îţi jur, spuse Zared.

— Bine. Acum dormi căci mâine vei pleca împreună cu fratele tău.

Chipul lui Zared se lumină.

— Da, aşa voi face şi îţi mulţumesc, Liana, îţi mulţumesc mult de tot. Nu voi dezonora numele familiei noastre.

— Nu mai spune asta, căci voi începe să cred că te vei întoarce cu douăzeci de capete pe tavă. Noapte bună, Zared. Mă voi ruga pentru tine în fiecare zi, mai zise Liana ieşind.

Zared rămase pe loc câteva secunde, apoi începu să tropăie prin încăpere, aplaudând şi gesticulând. Simţea că abia mâine va începe să trăiască cu adevărat.

3

Timp de două zile, Tearle îl ascultă pe Oliver vorbind despre Peregrini. Ceea ce spunea era vorbărie goală, totuşi el o ascultă cu atenţie. Află că numele fetei era Zared şi că, după părerea lui Oliver, acel „băiat” nu va ajunge niciodată de mărimea şi forţa fraţilor săi.

În după-amiaza celei de-a doua zile, Oliver primi ştirea că Severn Peregrine urma să participe la turnirul organizat de familia Marshall şi se zvonea că intenţiona să câştige mâna lui lady Anne.

Oliver fu încântat de veste.

— Îl voi lua prizonier cât timp este acolo.

— Cu regele de faţă? întrebă Tearle căscând. Îmi imaginez că tatăl lui Anne nu va fi încântat că ura aceasta a ta se va manifesta pe pământurile lui.

— Ai spus Anne? întrebă Oliver, iar urechile i se

ridicară la fel ca ale unui câine de vânătoare. O cunoşti pe această femeie?

— Numai din vedere. A locuit în Franţa o perioadă de timp.

— Atunci, te vei duce tu.

— Unde? La turnir? Să spionez un bărbat ce se duce acolo cu gândul de a-şi găsi o soţie?

— Da. Ochii lui Oliver străluceau. Vei vedea ce fac ei, le vei supraveghea fiecare mişcare, îmi vei spune mie, iar apoi…

— Care ei? întrebă Tearle ridicându-se în capul oaselor. Cine va mai merge în afară de Severn?

— Băiatul cel mic, se spune, îi va fi însoţitor, rosti Oliver, cu dispreţ. Nu-şi poate permite un însoţitor adevărat, aşa că este nevoit să-l ia pe mezin. Se vor face de râs, căci arată ca nişte indivizi dintr-o gloată murdară, din popor, iar cei din familia Marshall sunt persoane rafinate. Voi putea astfel să fiu de faţă la umilirea Peregrinilor.

— Mă voi duce, spuse Tearle.

Oliver zâmbi.

— Te vei lupta cu el. Vă trebui să fiu şi eu de faţă. Trebuie să fiu de faţă când, luptându-se în duel, un Howard va îngenunchea un Peregrine. Regele, lumea toată vor vedea că un Howard…

— Nu mă voi lupta cu el, spuse Tearle, căci ştia că, luptându-se cu Severn, nu va mai putea fi cu ochii pe tânăra Peregrine. Mă voi duce deghizat. Înainte ca Oliver să poată deschide gura, continuă: Îi voi putea astfel spiona. Nimeni din Anglia nu ştie că m-am întors. Voi participa la turnir sub numele de Smith. Voi vedea şi voi învăţa mai multe despre Peregrini decât dacă mă prezint ca duşman al lor.

Oliver îşi privi fratele cu admiraţie.

— Nu eram sigur că ai înţeles, dar acum ştiu că ai

înţeles şi sunt mândru de sângele ce ne curge în vene.

Tearle îi zâmbi. Nu se simţea deloc vinovat că-şi înşela astfel fratele, căci ura lui Oliver pentru familia Peregrine nu merita respectul nimănui. Îi voi proteja, se gândi el. Voi supraveghea ca niciun rău să nu li se întâmple Peregrinilor, deci fără săgeţi rătăcite, fără corpuri dure care cad de pe acoperişuri, fără şei cu chingile tăiate. Voi avea grijă ca măcar odată să fie feriţi de ura Howarzilor.

— Nu, n-ar fi trebuit să te îndoieşti de mine, spuse Tearle. Întotdeauna am fost cum sunt şi acum. Nu m-am schimbat niciodată.

Oliver se frământă puţin, dar apoi zâmbi.

— Da, înţeleg. Întotdeauna ai fost un Howard. Când pleci?

— Acum, spuse Tearle ridicându-se. Nu mai voia să vadă veninul lui Oliver, dar cel mai important lucru era să ajungă la Anne Marshall. El nu-i dezvăluise adevărul fratelui său când spusese că abia o cunoştea pe Anne. O ţinuse pe genunchi când era abia un copil, îi îndepărtase lacrimile când cădea, îi spusese poveşti cu şvabi, la culcare, apoi primise vorbele tăioase ale mamei ei pentru că a cauzat ţipetele fetei în timpul nopţii. Ca adultă, Anne îl consolase pe Tearle când mama acestuia a murit.

El ştia că, dacă intenţiona să apară la turnirul familiei Marshall deghizat, trebuia să ajungă primul la Anne şi să-i dezvăluie planurile sale.

*

Tearle se ascunse lângă gardul din fundul grădinii şi urmărea cum Anne şi doamnele ei se plimbau. O doamnă citea, ca de obicei. El o necăjise pe Anne pentru preocupările ei savante: părea îngropată pentru totdeauna în cărţi.

Se ascunse după creanga unui măr bătrân şi zâmbi la vederea priveliştii. Femeile, în rochiile lor strălucitoare, cu coafurile elaborate, aranjate cu giuvaeruri şi voal, alcătuiau o privelişte frumoasă, dar Anne se deosebea chiar şi de acele femei. Anne era frumuseţea personificată. Era micuţă, abia dacă ajungea până la umărul unui bărbat, însă se înconjura de femei înalte. Arăta ca o piatră preţioasă. Iar femeile acelea înalte erau doar suportul acestei pietre.

În timp ce Anne şi femeile ei se plimbau, nu încăpea îndoială că ea îl va vedea. Celelalte femei poate că nici nu-şi vor ridica privirile, însă prietenei lui nu-i va scăpa nimic. Dacă este posibil, e chiar mai inteligentă decât frumoasă, îşi zise el. Tearle tresări când se gândi că limba ei putea fi la fel de ascuţită ca tăişul unei săbii. Deseori fusese pe punctul de a fi înţepat de vorbele ei şi ştia cât de dureros era.

Când Anne îşi ridică privirea şi, îl văzu, păru uimită numai pentru un moment. Uimită, însă nu şi speriată, pentru că doar un bărbat o putea înfricoşa pe Anne Marshall. Tearle îi zâmbi şi ea se uită, repede, în altă parte.

După câteva momente, le dădu liber doamnelor sale, sau pur şi simplu le dădu alte însărcinări, şi se aşeză sub copac, privindu-l pe Tearle. El sări uşor, îi luă mânuţa şi i-o sărută.

— În comparaţie cu tine, luna nu are nici o

frumuseţe. Florile îşi ascund feţele de ruşine când treci tu. Fluturii îşi strâng aripile, păunii nici nu îndrăznesc să se arate, bijuteriile încetează să mai strălucească, aurul…

— Ce doreşti, Tearle? întrebă Anne trăgându-şi mâna. Ce te-a determinat să te furişezi în grădina tatălui meu? Eşti îndrăgostit de una din servitoarele mele?

— Mă răneşti, spuse punându-şi mâna la inimă, clătinându-se ca şi cum fusese înjunghiat, apoi aşezându-se pe o bancă de piatră. Am venit să te văd. Te voi ierta pentru cele spuse, dacă vei sta pe genunchii mei, aşa cum obişnuiai.

Chipul Annei se relaxă din severitatea afişată şi zâmbi când se aşeză lângă el.

— Am uitat că obişnuieşti să glumeşti tot timpul. Nu găseşti că aceşti englezi sunt plictisitori?

— Foarte. Fratele meu este…

— Am auzit. Sora mea nu mi-a umplut urechile cu nimic altceva decât cu bârfă. Familia ta se află în război cu altă familie.

— Da, cu Peregrinii.

— Am auzit multe despre ei. Sora mea a participat la nunta lui lady Liana cu cel mai mare dintre fii.

— Nu sunt aşa de nepotriviţi. Era pe punctul de a-i spune despre Zared, însă se opri. Nu va spune nimănui că era fată. Dacă cineva nu putea spune că e fată, doar uitându-se la ea, nu era drept s-o facă el. Cel de-al doilea fiu vine la turnir şi intenţionează să-ţi câştige mâna, o informă el. Anne se întoarse uimită şi se uită cu chipul ei frumos la Tearle.

— Să-mi câştige mâna? Un Peregrine? Cu toată ura familiei tale pentru ei, cred că nu ştii multe despre oamenii ăştia. Ei sunt nesemnificativi şi detestabili. Cel

mai mare dintre fii nici nu a participat la masa nunţii sale. Era prea preocupat să-şi numere banii pe care îi adusese soţia sa. Când mama vitregă a lui lady Liana a fost, pe drept, furioasă, ameninţând că anulează căsătoria, el şi-a dus soţia, care era încă fecioară, sus şi… şi… Se opri şi se uită departe. Este mai mult animal decât om.

— Toate sunt zvonuri, spuse Tearle. Am văzut cum se luptau bărbaţii. Cel care vine se va descurca bine în turnir.

— Te poate învinge?

Tearle zâmbi.

— Nu intenţionez să aflu. Nu particip. Am venit să-ţi cer o favoare!

— Ah, deci nu ai venit numai să vezi florile aplecându-se la frumuseţea mea?

— Bineînţeles că acesta a fost scopul, zise el luându-i mâna, însă Anne şi-o trase.

— Poate că-ţi luam în serios complimentele, dacă nu te auzeam folosindu-le de când aveam opt ani. Hai, Tearle, faci declaraţii de dragoste mult prea uşor. Ai nevoie de o femeie care să nu se impresioneze la auzul aceloraşi vechi trucuri.

— O femeie ca tine? Aş fi fericit dacă te-ai căsători cu mine.

— Ha! Să mă mărit cu un bărbat care-şi foloseşte, în loc de creier, forţa. Doresc un bărbat cu care să pot discuta. Dacă încerc să-ţi vorbesc despre altceva decât despre amor şi lănci, vei adormi sforăind.

Zâmbi la drăgălăşenia ei. Nu-l cunoştea deloc, dacă asta era ceea ce credea ea că-l interesează cel mai mult.

— Jur că nu o să adorm când o să mă însor cu tine. Şi îţi voi oferi şi altceva de făcut decât să vorbeşti.

— Îmi pierd vremea cu lăudăroşenia ta. Acum, spune-mi ce favoare doreşti să-mi ceri.

— Am plănuit să-i ajut pe Peregrini şi nu vreau ca ei să ştie că sunt un Howard. O să mă prezint ca un bărbat numit Smith.

Anne se uită rece la el. Avea părul negru, ascuns sub pălărie, sprâncenele negre şi ochii negri, care puteau pune un bărbat pe jăratic dacă-şi propunea.

— Îmi ceri să pun în pericol un om care va fi oaspete în casa tatălui meu? Se ridică uitându-se fix la el. Nu mă aşteptam la asta din partea ta!

O prinse până să facă doi paşi.

— Am spus că vreau să-i ajut şi spun adevărul. Nu mai zise nimic, se uita doar la ea, rugându-se să-l creadă.

— De ce? întrebă. De ce doreşti să ajuţi astfel de bestii dezgustătoare ca Peregrinii? Este adevărat că pământurile voastre sunt ale lor. Doreşti să cred că vrei să ajuţi oamenii care te-ar duce la sărăcie?

— Este greu de crezut, dar este adevărat. Nici măcar nu-i cunosc pe aceşti fraţi. I-am văzut doar de la distanţă, însă nu-i urăsc aşa cum îi urăşte fratele meu. Doresc să… Nu putu să-i spună mai mult şi nu se putu gândi la o scuză care să explice de ce dorea să-i ajute pe Peregrini, fără să-i spună de Zared.

— Este implicată o femeie? întrebă Anne.

Tearle clipi. Deştept gândit.

— O femeie? Cum poate fi o femeie implicată? Vor veni doi fraţi, unu’ mai mare care va participa la turnir şi cel mai mic, ca însoţitor. Nu pot face ceva din iubirea mea pentru omenire? Familia mea îi urăşte pe Peregrini, iar eu m-am săturat de asta. Oare nu-mi pot dori ca toate acestea să se sfârşească? Poate că-mi doresc să fac pace între familii?

— Cum o cheamă?

Tearle îşi miji ochii.

— Îmi retrag propunerea de căsătorie. Te cunosc de când te-ai născut şi totuşi te îndoieşti de bunele mele intenţii. Îmi dezonorezi familia şi mă dezonorezi şi pe mine.

Anne îi zâmbi într-un fel cunoscut.

— O iubeşti atât de mult, pe cât o iubeşti pe soţia acelui tânăr conte?

— Aceea a fost cu totul altceva, era căsătorită. Îţi spun că asta nu are nimic de-a face cu o femeie. Sunt jignit că ai această părere despre caracterul meu.

— Bine, spuse Anne, ai câştigat. Îţi voi păstra secretul, dar îţi jur că voi afla de ce doreşti să păcăleşti pe acest Peregrine sărac şi prost.

Tearle nu-i răspunse pentru că nu avea niciun răspuns. Nu avea nicio idee de ce era interesat de o fată, îmbrăcată în băiat, o fată care era fiica unei familii ce era în război cu familia sa de generaţii. Fraţii ei îi omorâseră fraţii. Pe bună dreptate, trebuia s-o urască, trebuia să se fi bucurat când oamenii fratelui său o capturaseră. Dar nu fusese bucuros, iar mai târziu, când ea încercase să-i bandajeze rana, dorise ca ea să mai rămână cu el.

Se uită înapoi la Anne şi zâmbi. Poate pentru că fata Peregrine era o noutate, îşi zise. Avusese atâtea femei frumos îmbrăcate şi acum era ceva nou pentru el să aibă o femeie cu care s-ar putea lupta pentru haine, dimineaţa.

— Nu este nimic de aflat! spuse ei uitându-se la ea, nevinovat. Doar că vreau să ajut nişte oameni săraci; ai înţeles greşit.

Anne scoase un sunet nedemn pentru doamnă.

— Îţi poţi păstra secretul, dar ţine-i pe acei Peregrini departe de mine. Nu vreau să fiu la fel de neştiutoare precum lady Liana. Şi acum pleacă, înainte

ca cineva să te vadă şi să-i spună tatălui meu.

Tearle se uită tremurând la casa mare a lui Hugh Marshall.

— Mulţumesc, spuse, sărutându-i mâna repede, apoi sări peste gardul grădinii, făcându-se nevăzut.

Anne mai stătu pe bancă, după ce el plecă, şi zâmbi. Era atât de bine să vezi o persoană care putea să râdă, o persoană care nu lua viaţa în serios, un om ca aceia pe care îi cunoscuse în Franţa. Mama ei îşi dusese fiicele acasă, în Franţa, când Anne avea numai cinci ani, iar sora sa, Catherine, şase, astfel încât ele au crescut cu familia mamei lor. Au fost înconjurate de veselie, învăţătură şi frumuseţe. Casa mamei lor era un loc unde ele erau libere să spună ce doreau, unde erau încurajate să-şi folosească mintea şi inteligenţa. Erau preţuite pentru frumuseţea lor, pentru pasiunea lor faţă de cărţi, sau faţă de călătorii. Erau ca două prinţese.

Uitându-se în trecut, Anne ştia că nu apreciase de ajuns acei ani minunaţi de libertate şi de fericire. Păreau atât de departe…

Când Catherine avea şaptesprezece ani şi Anne şaisprezece, Hugh Marshall a cerut ca soţia să-i aducă fetele în Anglia, spunând că este timpul să le găsească bărbaţi. Cum nici Anne, nici sora ei nu şi-l puteau reaminti pe tatăl lor, nu le era frică. Chiar mai mulţi au făcut anticipări în ceea ce privea călătoria şi au vorbit cu entuziasm, despre ea.

Cerinţa lui Hugh Marshall însă o aduse pe mama lor la declin. Peste noapte, chipul ei îşi pierdu strălucirea, iar părul, luciul. La început, fetele erau prea preocupate cu entuziasmul lor, pentru a vedea nenorocirea mamei lor iubite, dar când se îmbarcară pe vaporul către Anglia văzură că ea era albă ca varul.

Nu trecură nici două săptămâni, în casa tatălui

lor, pentru a înţelege cauza nenorocirii mamei lor. Hugh Marshall era lipsit de sentimente, era un om needucat, care-şi călărea caii folosind torţa şi teroarea. El dorea, de asemenea, să-şi conducă soţia şi fiicele în acelaşi fel.

După ce se întoarseră în Anglia, veselia le pierise, iar tatăl lor nu avea niciun pic de respect pentru ele. Hugh Marshall nu încercă nici măcar să-şi ascundă dezamăgirea faţă de felul cum soţia lui îşi crescuse fiicele.

„Nu mi-ai dat nimic decât fete!” îi spunea soţiei sale, ce părea să slăbească pe zi ce trece. „În plus, le umpli capul cu cărţi. Ele încearcă să nu mi se supună!”

Când Catherine i-a spus că nu-i plăcea soţul pe care el îl alesese, i-a învineţit ochiul, apoi a închis-o în cameră pentru două săptămâni. Îndurerată, a acceptat până la urmă odiosul bărbat pe care i-l alesese. Tatăl ei dorea un om bogat, dorea şi mai multe bogăţii, mai mult decât dorea puterea. Avea vedenii ale viitorilor nepoţi care vor sta la dreapta regelui. Aşa că şi-a măritat fata cu un conte care era o rudă îndepărtată a regelui şi căruia îi făcea plăcere societatea de la Curte.

Şase luni după venirea în Anglia, mama lor a murit. Hugh Marshall n-a arătat niciun regret faţă de pierdere, spunând că nu-i fusese niciodată soţie, nu o considerase niciodată aşa, căci îi născuse numai fiice fără valoare. Îi permisese să meargă în Franţa când ea îi spusese că nu mai putea da naştere altor copii. Fusese nefolositoare ca soţie, dacă nu putuse să-i dea fii. De când murise, plănuia să-şi ia o altă soţie, una care să-i poată da o mulţime de fii.

Anne stătuse îndelung lângă mormântul mamei sale, simţind o profundă ură pentru tatăl său. El îi omorâse mama.

După moartea marnei şi după logodna surorii

sale, Anne i-a declarat război tatălui ei. Era o parte din ea căreia nu-i păsa ce se va întâmpla cu ea, aşa încât îndrăzni să-l înfrunte şi să facă cereri care nu concordau cu dorinţele tatălui său.

Anne ştia că tatăl ei o va folosi ca pe un pion, aşa cum făcuse şi cu Catherine, însă nu intenţiona să ajungă ca sora ei. Ea îşi folosi toate cunoştinţele, tot ce învăţase până atunci, să-l convingă pe Hugh Marshall să organizeze un turnir în cinstea căsătoriei lui Catherine. În timpul acestui turnir, Anne plănuise să-şi aleagă ea însăşi un soţ şi să-şi folosească puterea de convingere asupra tatălui său pentru a-l face să înţeleagă că acela va fi un soţ potrivit pentru ea. Nu avea de gând să-i permită tatălui ei să o căsătorească cu un bărbat ales de el, aşa cum făcuse cu Catherine.

Ridică privirea spre locuinţa tatălui său şi-şi încruntă sprâncenele. De aici încolo, ştia că se va da o luptă aprigă între forţa musculară a tatălui său şi mintea sa cea ascuţită, şi era conştientă de faptul că rezultatul luptei îi va hotărî destinul. Dacă tatăl său o va mărita cu un bărbat care să-i semene, îşi va petrece restul zilelor într-un infern mai îngrozitor decât cel pe care îl trăise de când se întorsese în Anglia,

La turnir va putea vedea bărbaţi destoinici din întreaga Anglie şi îşi va putea găsi astfel un bărbat care să-i placă atât ei, cât şi tatălui său.

Se întoarse când văzu că doamnele de companie reveniseră şi îşi aminti de vizita lui Tearle. Era încântată că acesta nu va participa la turnir. Fără îndoială că tatălui său îi va plăcea de Tearle. Era al doilea pe listă după fratele său, ducele, mai ales că familia lui era foarte, foarte bogată.

Dar Anne nu dorea să se căsătorească cu Tearle. Era tânăr, frumos, bogat, totuşi ei nu-i plăcea. Dacă se vor căsători, se gândise ea, în mai puţin de un an se

vor ucide unul pe altul.

— Aţi primit veşti proaste, domniţă?

Anne îşi privi camerista.

— Nu am mai auzit nimic decât ce aud în mod obişnuit. Hai să ne plimbăm puţin. Sau mai bine, hai să călărim. Îmi trebuie puţin aer ca să-mi limpezesc mintea.

*

Zared se dădu la o parte şi-i privi pe oamenii fratelui său căznindu-se să scoată carul din noroi. Călătoreau deja de o zi şi acum mai aveau câteva ore de mers pentru a ajunge la locul unde va avea loc turnirul, dar venise noaptea. Era atât de emoţionată, încât nu putea nici dormi, nici mânca, în schimb începu să-l bombardase pe Severn cu sute de întrebări. În mod obişnuit s-ar fi răstit la ea să facă linişte şi să-l mai slăbească cu întrebările, dar nici el nu putea dormi. La un moment dat, ea crezu că şi el era emoţionat, dar îşi dădu seama, apoi, că asta nu putea fi adevărat, căci Severn mai participase la sute de turniruri.

— Pe celelalte le-ai câştigat? întrebă ea.

— Care celelalte?

— Celelalte turniruri la care ai mai participat. Ai câştigat toate premiile?

Severn privi chipul întrebător al surorii sale. Nu mai participase niciodată la vreun turnir. Toată tinereţea şi-o petrecuse luptându-se cu familia Howard.

— Bineînţeles că nu, spuse el, observând imediat că o dezamăgise. Rogan a câştigat câteva.

Zared râse.

— Trebuie să fie minunat să vezi toţi bărbaţii

aceia în armură.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, spuse Severn. Cum am să pot să te apăr şi în acelaşi timp să fac în aşa fel încât ceilalţi să nu-şi dea seama că eşti fată, dacă tu te uiţi ca viţelul la poartă nouă, ori de câte ori vezi un bărbat în armură?

— Am şi altceva de făcut decât să mă uit după bărbaţi, spuse ea. Nu m-aş…

— Dar Ralph? Bietul băiat credea că a început să se îndrăgostească de fratele meu.

— Să se îndrăgostească? Eşti sigur? Ce ţi-a spus? Se opri însă când văzu privirea înfuriată a fratelui său. Apoi continuă: Nu mă interesează că s-a îndrăgostit sau nu. Nu reprezintă nimic pentru mine.

— Hm! Vezi cum te porţi la turnir. Nu te face de râs şi nu dezonora numele familiei Peregrine.

— Tu onorează numele nostru pe câmpul de luptă şi nu-ţi mai face griji pentru mine, spuse ea, puţin furioasă că Severn o credea capabilă să dezonoreze numele familiei, dar apoi se linişti. Povesteşte-mi despre turnir. O să fie multă lume? Liana spunea că acolo oamenii vor veni îmbrăcaţi cu cele mai alese veşminte, că până şi caii vor fi acoperiţi cu straie minunate. Poate că ar fi trebuit să luăm hamurile acelea pe care le decorase pentru cai.

— Ha! exclamă Severn. Când Liana îi arătase veşmintele pe care le lucrase special pentru el şi pentru cal, Severn se răţoise la ea. „Ce contează cu ce este îmbrăcat un bărbat atunci când se luptă? Important este dacă poate să-şi doboare adversarul sau nu. Vreau ca ei să mă privească pe mine şi nu calul”, îi spusese Lianei şi plecase. Nici în ruptul capului nu avea de gând să-i permită unei femei să-i spună cu ce să se îmbrace pentru turnir sau pentru altă ocazie. Bărbaţii care nu sunt în stare să se lupte îşi

înzorzonează caii. Nu îmi trebuie haine aurite ca să fiu un adevărat bărbat. După experienţele pe care le-am trăit, ştiu că, dacă un bărbat ştie să lupte bine, el nu are nevoie să se îmbrace ca un păun pentru a-i impresiona pe alţii.

Zared rămase pe gânduri. Era sigură că fratele său avea dreptate – Severn şi Rogan aveau de cele mai multe ori dreptate – totuşi în sufletul ei era o urmă de îndoială.

— Dar în cazul în care caii celorlalţi cavaleri sunt „înzorzonaţi”, cum spui tu, caii noştri nu vor arăta jalnic?

Asta îi trecuse şi lui Severn prin minte, chiar de vreo câteva ori de când plecaseră, părându-i rău că nu luase hainele pe care Liana le făcuse. Armura şi pelerina de catifea neagră i-ar fi venit de minune. Totuşi, nu! Era un luptător şi nu un actor londonez.

— Să nu fii îngrijorata, vom face impresie bună acolo. Ai să vezi că toată lumea o să-şi amintească de noi.

Zared zâmbi în întuneric.

— Nu vrei să-şi amintească de tine decât Hugh Marshall, ca să-ţi dea de soţie pe fiica sa. Chiar crezi că soţia ta va fi ca Liana? În vocea ei se simţise o oarecare speranţă, căci îi plăcea Liana foarte mult şi, în special, îi plăceau lucrurile pe care le făcea de doi ani încoace, la castel.

Severn se strâmbă auzind cele spuse de Zared; căci ura ceea ce Liana îi făcuse şi-i făcea fratelui său mai mare. Nu îi plăcea faptul că această căsătorie îl schimbase pe Rogan; parcă îl înmuiase de tot, nu mai era omul dârz şi hotărât dinainte. Înainte de a se căsători, Rogan fusese un bărbat gata să lupte în orice clipă, acum însă îşi lua cele mai mici precauţii. În loc să se lupte, îi plăcea să stea cu soţia sa şi să asculte

doamnele cântând. Acum îi plăcea mai mult să-şi privească soţia, decât să se antreneze. Severn era sigur că într-o bună zi, Howarzii vor ataca şi-i vor ucide pe toţi în timp ce Rogan o să-i cânte în strună soţiei.

— Soţia mea nu va fi ca a lui Rogan! se răţoi Severn. Şi acum, lasă-mă să dorm şi nu-mi pune întrebări prosteşti. Vei afla ce este un turnir când vei ajunge acolo.

Zared nu-l mai întrebă nimic, dar trecu mult timp până să adoarmă.

A doua zi se sculă devreme şi privi oamenii care se pregăteau să cureţe carele de noroi. Călătoreau cu patru cavaleri, patru servitori şi două care mari, în care se aflau armura, armele şi două corturi. Sub copac, păşteau preţioşii cai de război ai lui Severn, plus cei pe care călăriseră, plus mânzul ce trăgea carul.

Severn şi oamenii săi lucrară timp de patru ore să cureţe carele. Iar Zared îi urmări emoţionată. Erau foarte aproape de proprietatea Marshall, iar ea era nerăbdătoare să ajungă acolo şi să instaleze corturile. Hugh Marshall urma să se ocupe cu aprovizionarea şi cu mâncarea în timpul celor trei zile de turnir. De dimineaţă, va avea loc defilarea, iar toţi cavalerii vor trece călare pe superbii lor cai, înaintea tribunelor, pentru a-i saluta pe Hugh Marshall şi fiicele lui.

Zared se întrebă cum arată lady Anne şi cum se va înţelege aceasta cu Rogan şi soţia sa. Nici prin gând nu-i trecea că Severn nu va câştiga mâna lui lady Anne. Ea credea că orice şi-ar fi dorit fratele său, obţinea.

Zared auzi, prima, un călăreţ apropiindu-se. Ştia ce era de făcut. Îl fluieră pe Severn în timp ce fugea spre cel mai apropiat copac. Apucă cea mai joasă creangă şi se urcă în copac. Câteodată, o mira faptul că fraţii ei o ascundeau la cel mai mic semn de

primejdie, dar, după recenta întâmplare cu Howard, nu trebuia să mai fie neascultătoare.

Ea era în copac când călăreţul se oprise. Aceasta era, de fapt, o femeie care scăpase hăţurile. Zared s-ar fi dat jos, dar nu va îndrăzni până când Severn nu îi va spune că este în siguranţă.

Se uită printre crengi la fratele ei şi la oamenii cu săbiile trase din teacă, gata de luptă.

Severn era murdar din cap până în picioare şi ea văzu felul în care el se uitase la femeia care se apropia. Privirea idioată pe care o avea nu spunea altceva decât că femeia era drăguţă. Zared îşi dădu ochii peste cap gândindu-se că o să stea acolo sus, toată după-amiaza, în timp ce Severn o va curta pe această femeie.

De sus, o privi, fără prea mult interes, cum Severn aleargă spre cal. Calul se ridică în două picioare, dar Severn se aruncă la copitele lui, să apuce hăţurile.

Îl va omorî! se gândi ea.

În clipa următoare, fu aşa de uimită de glasul ce se auzi, pe neaşteptate, de sub copac, încât era gata-gata să cadă de pe creangă. Sub ea, erau trei doamne şi doi bărbaţi, toţi îmbrăcaţi în mătase şi blănuri. Îl urmărise pe Severn atât de atentă, încât nu-i auzise când se apropiaseră, iar acum îşi blestema lipsa de neatenţie.

— Nu contează! spuse unul dintre bărbaţi. Este doar un fermier.

Celălalt bărbat se întoarse.

— Moartea sa va conta, dacă... dacă rochia stăpânei mele va fi stropită cu sânge. Toţi râseră.

Înainte să se gândească, Zared scoase pumnalul din cizmă şi se pregăti să sară, dar se stăpâni. Se aşeză şi privi oamenii de sub ea, încercând să le

memoreze chipurile.

— Oh, priviţi! spuse una dintre femei, a prins hăţurile. Este mai curajos decât orice fermier pe care l-am văzut până acum. Crezi că lady Anne îl va recompensa?

Zared se uită, printre frunze, la femeia de pe cal, dar ea stătea cu spatele. Severn era buimăcit, aşa încât ghici că motivul era lady Anne, Şi-ar fi dorit ca faţa fratelui ei să nu fi fost atât de murdară pentru că, după felul în care lady Anne se îndepărtase, era clar că nu găsise nimic atrăgător la el.

— Mulţumesc, o auzi Zared spunând.

— A fost o plăcere să salvez un chip atât de frumos!

— Câine nenorocit ce eşti, spuse bărbatul, îţi voi da o lecţie.

— Nu arată că ar fi dispus să încaseze un bici şi, mai mult decât atât, nu i-ai observat pe acei patru bufoni stând la pândă, în pomi, spuse celălalt.

Bufoni, se gândi Zared, scârbită. Spera ca slăbănogul acela să-l întâlnească pe fratele ei la turnir, a doua zi. Vor afla ei că Severn nu era un fermier!

— Vino la turnir şi te voi răsplăti, spuse lady Anne.

— Voi fi acolo şi-mi voi lua recompensa, răspunse Severn, cu ochii strălucind.

Lady Anne plecă, Severn se întoarse la oamenii săi, iar ea se înapoie la oamenii ce o aşteptau sub copac.

— Bun ajutor îmi sunteţi! îi certă ea. M-aţi lăsat cu acel… acel…

— Părea dus de valuri, stăpână.

— Cred că m-ar fi atins dacă îl încurajam, zise Anne, înfiorându-se. Acum va trebui să fierb hăţurile astea ca să scap de atingerea lui.

— Dar totuşi va salvat, domnişoară, spuse una dintre femei.

— Ştiu şi eu, se răsti Anne. Iar acum trebuie să-l răsplătesc. Ce să-i dau?

— O baie! spuse râzând unul dintre bărbaţi.

Lady Anne nu râse.

— Poate că ar trebui să te las pe tine să-l speli, John. Pari mai potrivit în treburile femeilor decât în cele ale bărbaţilor, de vreme ce n-ai putut să ajuţi o femeie în pericol, care se afla la un pas de moarte, spuse ea şi dădu pinteni calului.

Zared stătu în copac şi-i privi pe oamenii aceia timp îndelungat. Deci, aceea era lady Anne, femeia ce urma să-i fie cumnată. Nu părea deloc promiţător ca o femeie ca ea să facă viaţa Peregrinilor mai uşoară, aşa cum făcuse Liana. De fapt, femeia părea mai degrabă vicleană, adică prefăcută.

— Nu mă auzi?

Uimită, Zared se uită jos la fratele ei în timp ce acesta-i zâmbea.

— Eu te chem şi tu stai acolo! Se întoarse să se sprijine de copac, în timp ce Zared cobora.

— Ai văzut-o? Este frumoasă că un trandafir.

Zared sări din copac şi spuse:

— Trandafirii au spini!

— Ce vrei să spui?

— Un adevăr. Tu ai spus că este ca un trandafir, iar eu am spus că trandafirii au ţepi. Poate că frumseţea nu este totul la o femeie.

— Ce ştii tu despre femei şi viaţă?

— Mai mult decât tine.

Severn arăta supărat, însă îi ciufuli părul şi zâmbi.

— Am uitat cât de tânără eşti. Vino, ajută-ne să aşezăm tabăra.

— Tabăra? Dar la noapte mergem pe terenul de întrecere, iar mâine defilăm prin faţa lor.

— Aşa vom face, dar nu vreau ca lady Anne să mă vadă înainte să intrăm. Va fi mai uimită aşa, când va vedea că eu am salvat-o.

— Sper că până atunci să-şi fi spălat hăţurile, şopti Zared. Apoi zise cu voce tare: Eşti sigur? Poate că nu se va bucura să te vadă sau nu pe cât te aştepţi tu.

Severn îşi puse mâinile pe umerii ei şi luă acea expresie de om mare, înţelept, ce vorbea cu un copil neştiutor.

— Nu i-ai putut vedea faţa. Felul în care s-a uitat la mine. Sunt lucruri pe care le au şi bărbaţii şi femeile: privirea, gesturile, lucruri pe care tu nu le ştii, dar pe care un om cu experienţă le ştie. Femeia, ah, cum să-ţi spun? Femeia mă vrea.

— Pentru ce? Să-i perii calul? Uită-te la tine. Nici nu te mai vezi de noroi. Nici nu o să te recunoască la demonstraţie când te vei prezenta curat.

Severn îşi luă mâinile de pe umerii ei şi afişă mai pregnant expresia sa dominatoare.

— Nu-mi spune lucruri pe care nu le cunoşti. Ştiu ce am văzut la femeie; am văzut patimă. Şi acum, du-te la tabără, cum am spus.

Zared se supuse fratelui ei. Poate avea dreptate. Poate că lady Anne s-a uitat la el cu patimă şi a spus lucruri urâte oamenilor ei pentru a-i face să creadă că nu-i plăcea un bărbat murdar, ca Severn. Era sigură că fratele ei ştia mai multe despre femei decât ea, despre turniruri şi despre patimi.

Zared stătea pe cal foarte dreaptă. Era sigură că, dacă nu va rămâne absolut dreaptă şi ţeapănă în şa, o vor podidi lacrimile.

Înaintea ei, pe calul de luptă, se afla Severn, îmbrăcat cu şase kilograme de armură, iar ea nu-şi putea da seama ce simte sau ce gândeşte fratele ei. În jurul lor mergeau, de-a valma, bărbaţii care îi însoţiseră. În afară de grupul lor, se mai afla un grup de ţărani veseli şi joviali.

Călărea mândră în spatele fratelui ei, mândră că îi revenise cinstea de a purta stindardul Peregrinilor, lung, de opt picioare, însă pe măsură ce se apropiau de proprietatea Marshall şi de locul unde urma să aibă loc turnirul, mândria începu să-i scadă.

Înaintea lor călăreau, în lungi şiruri, cavaleri îmbrăcaţi minunat. Armurile lor, parţial acoperite cu blană, erau bogat împodobite cu frumoase incrustaţii sau, mai mult, erau făcute din argint ce strălucea în lumina soarelui. Coifurile lor erau împodobite cu pene sau cu desene reprezentând fiare sălbatice sau păsări.

Zared se uită la bărbaţii şi băieţii dinaintea ei şi privi apoi şi grupul Peregrine. Armura lui Severn era crăpată şi ruginită, iar calul nu avea decât o şa simplă şi nu veşminte strălucitoare. Armurile pe care le aveau bărbaţii care-i însoţeau, arătau chiar mai jalnic, iar în ceea ce o privea, nu purta decât o tunică veche, roasă, pe ici pe colo şi murdară peste tot.

— Nu ne putem alătura lor, şopti lui Severn.

Severn îi aruncă o privire furioasă.

— Hainele frumoase nu fac un bun luptător. Eşti o Peregrine, nu uita asta niciodată.

Da, sunt o Peregrine, se gândi ea şi-şi îndreptă spatele. Fratele ei îi va doborî pe toţi în luptă, aşa că ce mai contează hainele!

— Severn ridică mâna, iar la semnul lui cavalerii

Peregrine se avântară înainte, spre locul unde va avea lor turnirul De-a lungul drumului, ţăranii, ce veniseră de la multe mile depărtare, să vadă spectacolul, se opriseră şi priveau, cu respect, cavalerii înveşmântaţi în armuri minunate.

Când dădură cu ochii şi de grupul Peregrine, îi arătară cu degetul şi începură să râdă. Zared privea drept înainte, căci nu îndrăznea să se uite la ei. Ce importanţă au ei? îşi zise ea. Importante sunt numai luptele ce vor urma.

La intrarea pe câmpul de întrecere, toţi participanţii se opriră, iar Marshall strigă numele rivalului care urmă să treacă prin faţa familiei Marshall şi a regelui.

Zared credea că defilarea însemna doar atât: trecerea prin faţa familiei Marshall. Însă ceea ce văzu, o făcu să rămână cu gura căscată. Se uita la fel ca şi ţăranii de pe drum.

Primul cavaler, ce urma să intre, se numea Grenville. Purta haine de catifea neagră peste armura aurită şi era înconjurat de o jumătate de duzină de tineri servitori ce erau, de asemenea, înveşmântaţi în aur şi catifea. Înaintea sa, patru trompetişti îi anunţară sosirea. După trompetişti, cincisprezece frumoase şi fragede fete, fiecare cu un coş în mână, împrăştiară petale de trandafir pentru ca Grenville şi calul său să treacă peste ele.

— Caii vor face trandafirii una cu pământul, spuse Severn, cu dispreţ. Zared dorea din toată inima să se simtă cumva superioară însă după ce se uită împrejur şi văzu că servitorii celorlalţi cavaleri sunt mai bine îmbrăcaţi decât ea, îşi dori să nu fi participat la turnir şi să fi rămas acasă.

În timp ce defilarea continua, ea îşi dădu seama că spectacolul pe care îl oferise Grenville fusese unul

dintre cele mai banale. Unii cavaleri îşi făcură intrarea cu mici piese de teatru, alţii cu adevărate orchestre. Un cavaler îşi făcu intrarea într-un car lung şi lat, tras de şase cai negri, car în care un bărbat deghizat în Sfântul Gheorghe încerca să înjunghie un balaur verde, lung de douăzeci de picioare.

La fiecare nouă intrare, Zared se făcea tot mai mică, în şa. Poate că, dacă ar fi închis ochii şi şi-ar fi dorit cu putere, ar fi putut să se trezească din nou acasă, departe de această umilinţă pe care era nevoită să o îndure. Oamenii din tribune aplaudau fiecare cavaler care trecea. Vor râde ei oare când vor trece Peregrinii?

— Hei, tu!

Zared se întoarse şi văzu un băiat apropiat de vârsta ei, ţinând în mână o minunată tunică de catifea roşie.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

— Stăpânul meu, spuse el, mi-a zis să-ţi dau asta.

Pomană, se gândi Zared şi se proţăpi mai bine în şa.

— Spune-i stăpânului tău că nu primim nimic de la el.

— După cum arătaţi, aveţi nevoie de toate.

Zared nu-şi dădu seama ce face, dar scoase piciorul din scară şi îl lovi pe băiat în piept, trântindu-l la pământ.

— Vezi cum te porţi, se răsti Severn, vărsându-şi pe ea toată furia şi supărarea ce i-o provocase defilarea.

— Dar mi-a oferit… Se întrerupse pentru că văzu un bărbat aplecându-se şi ajutându-l pe băiat să se ridice din praful drumului. Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Avea părul blond, pielea aibă, ochii albaştri şi purta o armură din argint şi

mătase albă, împodobită cu trandafiri cusuţi cu fir de argint.

Ea rămase cu gura căscată uitându-se la el.

— Iartă-mi servitorul, spuse bărbatul, iar vocea sa o învălui, părându-i-se mai dulce ca mierea. Eu am trimis tunica. Am crezut că poate v-aţi pierdut veşmintele cu care aveaţi de gând să participaţi la turnir. Am avut intenţii bune.

— Eu… noi… se bâlbâi Zared, nefiind în stare să mai rostească un cuvânt. Nu ştia că un bărbat poate fi atât de frumos.

— Nu primim pomană de la nimeni, îi strigă Severn străinului. Avem tot ce ne trebuie pentru luptă. Nu sunt un papagal care trebuie să se înveşmânteze în flori, pentru a se lupta, adăugă el batjocoritor.

Băiatul pe care Zared îl trântise la pământ se întoarse furios.

— Habar nu ai cu cine vorbeşti, ţipă el. El este Colbrand şi te va doborî mai înainte să te înscrii pe liste.

— Jamie, spuse Colbrand, pleacă acum.

Băiatul îi aruncă lui Zared o privire sfidătoare, apoi se întoarse şi plecă.

— Iertaţi-l, îi spuse Colbrand lui Severn. Este tânăr, iar acesta este primul turnir la care participă.

Severn nu-i răspunse.

Colbrand îi zâmbi lui Zared, care fu aproape să cadă de pe cal, de fericire. Zâmbetul bărbatului era ca o rază de soare într-o zi ploioasă.

— Nu am vrut să vă jignesc. Numai bine tuturor!

Zared îl privi cum se îndepărta. Se sui pe şaua unui cal alb, acoperit cu o pânză albă, împodobită cu trandafiri cusuţi cu fir de argint.

Ea încă îl mai privea pe sub sprâncene când Severn o lovi peste umăr atât de puternic, încât

aproape că o doborî de pe cal.

— Încetează şi nu te mai uita aşa după el, mârâi fratele ei.

Asta voia şi ea însă nu era uşor. Îl privi pe Colbrand defilând. Înaintea lui au trecut şase bărbaţi cântând din harpă. După ei, încă şase cu trompete, apoi trecură şase cavaleri pe şase cai albi, ducându-i armele. Colbrand defilă singur, urmat de însoţitor şi ceilalţi servitori.

Tot alaiul lui Colbrand, de la cântăreţi, la cavaleri, era înveşmântat în alb şi argint. După părerea ei, grupul lui Colbrand se remarcase cel mai bine dintre toţi ceilalţi participanţi ce defilară înaintea lui. Ea oftă, căci nu numai Colbrand era frumos; minunate-i erau şi hainele şi calul şi...

— Este rândul nostru acum, spuse Severn. După voce, ea îşi putu da seama că era furios. Îşi îndreptă spatele. Haide, să terminăm odată, se gândi ea.

Severn era, într-adevăr, furios. Numele lor era trecut ultimul pe lista participanţilor şi văzuse că deja oamenii din tribune începuseră să plece. Era ora prânzului şi îşi spuseseră că grupul Peregrine nu se va ridica la înălţimea celorlalţi, aşa că se hotărâră să plece.

Mânia lui Severn nu cunoştea margini. Oamenii îi judecau pe participanţi după haine şi nu după îndemânarea în luptă. De când valoarea unui om se judecă după haine şi nu după felul cum se poartă?

Pomana pe care o oferise acel Colbrand fusese ca o săgeată ucigătoare. Severn şi-i imagină stând şi privind de undeva, de sus, şi râzând, de aceea abia aştepta să se termine această mascaradă.

Le spuse oamenilor să se aplece înaintea lui şi apoi aşteptă semnatul mesagerului pentru a defila, în sfârşit, pe dinaintea tribunelor. Observă că acesta privi

mai întâi tribunele şi aşteptă să plece familia Marshall pentru a-i anunţa.

Însă atunci când o văzu pe lady Anne ridicându-se să plece, Severn se hotărî că nu trebuie să mai aştepte. Chiar dacă nimeni altcineva nu dorea să-l vadă, era sigur că ea voia. Nu-i promisese o recompensă pentru că o salvase?

Îşi aruncă coiful şi dădu pinteni calului, ignorând semnele pe care le făcea mesagerul, ignorând râsetele oamenilor din tribune, concentrându-şi atenţia numai asupra lui lady Anne.

La sunetul copitelor, toţi oamenii se întoarseră să se uite. Calul lui Severn vărsa parcă flăcări pe nări. El o ajunse, dar ea nici măcar nu-i dădu atenţie. Se aplecă şi, cu o mână, o înşfăcă de mijloc şi o trase spre el. Încercă să o sărute, însă era atât de transpirat, după atâtea ore de aşteptare în soare, cu coiful pe cap, încât de-abia dacă o atinse.

La capătul terenului destinat defilării, opri calul, apoi, triumfal, o puse jos şi rosti tare ca să audă toţi oamenii care-i priveau:

— Mi-am luat recompensa!

Ochii lui lady Anne erau strălucitori şi-l priveau ca şi cum avea de gând să-i spună ceva, însă el nu-i dădu această şansă, strunindu-şi calul şi plecând. Mai târziu, va avea destul timp să-i spună vorbe de dragoste. Plecă fără să privească înapoi să vadă impresia pe care o lăsase. Însă nimeni nu râdea. Toţi rămăseseră cu gura căscată.

În timp ce-şi privea fratele încălcând regulile turnirului şi înşfăcând-o pe lady Anne de lângă tatăl ei, Zared îşi dori să moară chiar în acel moment. Rugămintea nu-i fu însă ascultată. Ce avea de gând să facă Severn? Ea nu ştia mai nimic despre turniruri, însă îşi putea da seama că ceea ce făcuse el fusese

îngrozitor. Ar fi defilat în linişte, pe dinaintea tribunelor, hainele lor vechi şi murdare ar fi produs poate comentarii, dar după asta…

O privi pe lady Anne stând nemişcată, acolo unde o pusese Severn, cu pumnii încleştaţi, iar pe chipul ei se putea observa că, în acel moment, ar fi dorit să ucidă pe cineva. Era mai furioasă decât se poate exprima în cuvinte.

Toată lumea din jurul ei era înmărmurită. Nimeni nu mai rostea un cuvânt. Apoi, de undeva, din stânga, se auzi un hohot de râs. Zared se întoarse şi-l văzu pe tânărul Jamie. Stătea acolo, îmbrăcat cu tunica şi pantalonii aceia de un alb imaculat. Când îl văzu, furia ei răbufni.

Dădu pinteni calului, îndreptându-se spre băiat, cu drapelul Peregrinilor ţinut ca şi cum ar fi fost o lance, şi atacă. Băiatul o privi îngrozit şi apoi o rupse la fugă.

Zared nu-l putu prinde, căci drapelul, atârnând pe pământ, se încolăci pe picioarele calului, care se împiedică şi căzu. Ea zbură peste capul calului şi căzu, întinzându-se toată pe pământ. Pentru câteva clipe, nu putu nici să respire, nici să gândească. Zăcea doar acolo, cu ochii spre cer.

Primul lucru pe care îl auzi fu un hohot de râs.

Aplecat spre ea, cu mâinile pe genunchi, stătea Jamie, uitându-se de sus la ea şi râzând. La dreapta ei se auzeau alte sute de oameni râzând. Era încă ameţită ca să se mişte sau să facă orice altceva ca să nu mai zacă acolo.

— Încetează, se auzi o voce de bărbat spunându-i lui Jamie. Când ridică privirea, îl văzu pe Colbrand aplecat peste ea. Arată ca un înger în alb şi argint.

— Ai păţit ceva, băiete?

Zared putu doar să dea din cap negativ, iar când

el îi întinse mâna să o ajute să se ridice, îl zâmbi.

— Bine, spuse Colbrand zâmbind şi el. Lasă-mă să te privesc. Îi puse mâinile pe umeri şi o întoarse, scuturând-o de praf. Ea crezu că o să moară de plăcere când o atinse. Se uită în ochii lui albaştri şi simţi că i se înmoaie picioarele.

— Cred că eşti rănit, spuse Colbrand şi o luă în braţe.

Asta fusese prea mult pentru Zared. Leşinase.

*

Anne Marshall se spălă cu apă rece pe faţă, apoi se privi în oglindă. Faţa-i era roşie, căci se frecase puternic pentru a îndepărta sudoarea acelui bărbat ce o atinsese. Locul unde o apucase, pentru a o pune pe cal, încă o mai durea, iar armura cu care fusese îmbrăcat îi zgâriase pielea.

Încă îi mai răsunau în urechi râsetele acelor oameni. O umilise, o făcuse să pară ridicolă în faţa a sute de oameni. Până şi bătrânul acela îngrozitor, cu care se căsătorise Catherine, râsese de ea.

Se uită în oglindă şi văzu că, de furie, îi dăduseră lacrimile. Ce bine era dacă ar fi rămas în Franţa cu mama sa! Ce bine era dacă nu se mai întorcea niciodată între aceşti barbari, căci, după părerea ei, aici bărbaţii nu evoluaseră decât foarte puţin de la stadiul de animale. Ce bine era dacă…

Nu-şi termină gândul, că uşa se deschise cu putere şi în cameră intră tatăl său. Nu se mai deranja să ciocăne. Niciodată nu se deranjase să arate măcar puţin respect fetelor sale.

— Oamenii sunt jos la masă şi doresc să te vadă, spuse el.

— Nu mă simt bine, spuse ea, şi nu mi-e foame.

— Vei mânca chiar dacă va trebui să te forţez. Nu vreau să am o fată care să stea bosumflată numai pentru că un bărbat a atins-o.

— Un bărbat? Numeşti acel barbar, acel incult, un bărbat? Câinii mei au mai multă sensibilitate decât are el.

— Habar n-ai să deosebeşti un bărbat de un câine, îi răspunse Hugh. Voi, femeile, aţi transformat turnirurile – aceste pregătiri de luptă – într-o paradă a modei? De unde ştii tu că bărbaţii, care poartă pene pe cap şi sunt înveşmântaţi în aur, vor câştiga vreun premiu? Severn Peregrine nu este…

— Peregrine! strigă Anne. El era? Trebuia să-mi fi dat seama. Fratele său s-a căsătorit cu biata lady Liana. Nu este de mirare…

— Căsătorită de doi ani şi i-a dăruit deja un băiat şi un altul este pe drum. Tatăl acestor Peregrine nu a crescut decât băieţi.

— În viaţă sunt lucruri mai importante decât să creşti băieţi, se răţoi Anne. Hugh Marshall făcu un pas spre fiică-sa, însă aceasta nu se lăsă intimidată.

— Poate că şi tu vei creşte un băiat Peregrine.

— Nu, spuse Anne, cu hotărâre. Te rog să… Dar se opri. Nu dorea să-i ceară nicio favoare tatălui său. Îşi îndreptă umerii şi-şi zise: Aminteşte-ţi, mintea ta contra forţei lui. Dacă-ţi doreşti nepoţi proşti, se adresă tatălui ei, mărită-mă cu acest Peregrine, Fără îndoială că regele-şi va dori pe unul ca acest Peregrine, să stea cu el la masă. Ceea ce am văzut astăzi, mi-a întărit convingerea că acestui Peregrine i-ar sta bine la Curtea regelui. Sau poate că tu nu te-ai gândit la asta? Poate că ar trebui să o întrebi pe Majestatea Sa dacă nu are cumva de gând să-l invite pe acest Peregrine să stea lângă el.

Hugh îşi privi fata pe sub sprâncenele încruntate.

Nu-i plăcea deloc când o femeie era mai inteligentă decât el sau când spunea ceva la care el nu se gândise dinainte. Şi mama ei fusese aşa, avea limba de două ori mai ascuţită decât mintea. Când i-a spus că intenţionează să se întoarcă în Franţa, căci era franţuzoaică, fusese deosebit de încântat. Dar nici în ruptul capului nu voia ca fata lui, fiind foarte isteaţă, să-şi dea seama că ceea ce spusese îl lăsase cu gura căscată.

— Dacă nu-i arăţi respectul cuvenit acestui bărbat, vei regreta, spuse el, apoi părăsi în grabă camera. Dacă nu o să am încotro, o voi mărita pe această vrăjitoare cu cel mai bădăran bărbat pe care-l voi găsi, se gândi el. Îi trebuie un bărbat care să ştie să o facă să tacă. Anne ştia cât de mult îşi dorea el nepoţi. Soţia lui nu-i făcuse băieţi, aşa că acum trebuia să aştepte ca plăpândele lui fete să-i dăruiască nepoţi. Deşi nu-i plăcea să recunoască, fata avea dreptate. Nu dorea să aibă nepoţi de care să râdă lumea la vreun turnir. Chiar şi regele a chicotit la vederea murdarilor Peregrine.

Hugh se strâmbă. La naiba cu fata! Dacă era ceva ce ura mai mult decât o femeie deşteaptă, asta era o femeie ce avea dreptate. Se năpusti în jos, pe scări. În următoarele trei zile va găsi un soţ pentru Anne şi va scăpa astfel de ea. Nu o putea suporta pentru că avea limba şi mintea atât de ascuţite. Lasă să-şi mai bată capul şi alt bărbat cu ele.

După ce plecă tatăl său, Anne răsuflă uşurată. M-am descurcat bine, se gândi ea, am putut să parez loviturile lui. În timp ce se îmbrăca în grabă, se gândea că totuşi nu va găsi întotdeauna cuvinte prin care să-l facă pe tatăl ei să dea înapoi. Pe cât era de rău, pe atât era de prost şi putea veni un moment când va uita de raţiune şi va acţiona numai din instinct. Anne ştia

că tot ce are de făcut este să-şi aleagă un bărbat şi să-şi facă tatăl să fie de acord cu el. Trebuia să găsească un bărbat care să-l înlocuiască pe acei Peregrine din capul tatălui ei.

Îşi ridică părul lung şi-l prinse într-un coc, lăsând vârfurile să-i atârne pe spate. Îşi aranjă rochia de mătase, moale şi transparentă, apoi se mai uită o dată în oglindă. Dorea să arate bine, căci pleca la vânat. La vânat de bărbaţi.

*

Când Zared se trezi, era lungită pe o pătură, în cortul fratelui ei. Prin deschizătura cortului, se vedea soarele ce aproape asfinţise. Simţindu-se ameţită, nu încercă să stea în capul oaselor. Ultimul lucru pe care şi-l mai amintea era faptul că acel Colbrand o luase în braţele-i puternice. Zâmbi şi, uitându-se în sus, îşi aminti chipul lui, mirosul lui, vocea lui.

— Aha, decât te-ai trezit!

Îşi întoarse uşor capul şi se uită la bărbatul ce stătea lângă ea. Nu-l putea vedea, căci lumina îi bătea din spate.

— Mi-e foame. Se găseşte ceva de mâncare?

— Fără îndoială, a fost o muncă grea să te faci de râs, de aceea ţi-e foame, spuse bărbatul.

— Să mă fac de râs? întrebă ea şi îl privi uimită. I se părea oarecum familiar chipul său, însă nu putea spune de unde îl cunoaşte. Bărbatul se întoarse şi-i puse, într-o strachină, ceva de mâncare.

— Mănâncă asta, spuse el şi-i dădu strachina în care pusese o bucată de carne şi una de pâine.

Luă strachina, se aşeză într-un cot, şi începu să mănânce. Colbrand îi umpluse capul. Numai la el se gândea. Poate că îl visase. Poate că nu mai exista

niciun bărbat care să arate ca el. Necunoscutul stătea pe un scaun lângă ea. Afară se auzea zăngănit de arme.

— A început, strigă ea, sărind în picioare. Poate că Severn are nevoie de mine. În acel moment, o mână mare şi puternică o trase din nou în jos.

— Ce faci? întrebă ea şi ochii i se măriră când se uită mai bine la bărbatul de lângă ea. Era tânărul Howard. Tu! exclamă ea şi imediat voi să-şi ia pumnalul ce-l ascunsese în gheată.

— Nu este acolo, spuse el calm. Ţi-am luat toate armele şi trebuie să-ţi mărturisesc că mi-a făcut plăcere să le caut.

Zared îl împinse scoţând un mic „uf”, însă el o prinse şi o luă, cu uşurinţă, în braţe.

— Severn! ţipă ea.

Îi puse mâna la gură.

— Fratele tău este pe câmpul de luptă. În ceea ce-l priveşte pe Colbrand, este un papă-lapte.

Ea se opri din efortul de a scăpa din braţele lui.

— Colbrand nu este un papă-lapte.

— De unde ştii tu? Eu l-am mai văzut de o mie de ori luptându-se şi ştiu. Tu de unde ştii?

— Lasă-mă să plec! Fratele meu te va face bucăţi. Te va…

— Da, da, ai mai spus-o!

Zared îşi dădu seama că el se juca cu ea precum un părinte cu un copil, în timp ce ea se lupta cu el. Iar acele mâini îi atingeau coapsele. Îl împinse, dorind să ajungă la pat. Se ridică şi se uită la el.

— Ia-mă, dar nu-l păcăli pe fratele meu. Voi merge cu tine şi-ţi voi fi prizonieră, însă nu-l răni pe fratele meu. Voi face ce vrei, dacă îţi vei împiedica armata să-mi atace fratele.

Tearle se uită lung la ea ştiind că spusese

adevărul. Cu toate că era tunsă băieţeşte şi purta haine bărbăteşti, Zared era totuşi o femeie, dar o femeie ce era în stare să sacrifice totul pentru a-şi salva fratele.

— Nu sunt aici să fac rău nimănui. Fratele tău crede că mă cheamă Smith şi că sunt trimis aici de lady Liana.

Zared se uită la el cu gura căscată.

— Liana te-a trimis?

— Bineînţeles că nu! Mănâncă şi o să-ţi povestesc totul.

— Orice mi-ar da un Howard, nu mănânc.

— Tu ai ales aşa, dar să ştii că eu sunt aici să am grijă de tine şi de fratele tău, pentru următoarele trei zile.

— Pentru ce? Un Howard să aibă grijă de un Peregrine? Vrei să ne otrăveşti? Se ridică, însă Tearle o făcu să stea jos din nou. Unde e Severn? Dacă-i vei face vreun rău, Rogan va…

— Eşti o fată însetată de sânge. Nu am făcut rău nimănui. Fratele tău este pe câmpul de luptă, aşteptându-şi rândul să doboare nişte proşti de pe cai.

— Aşa cum te va doborî şi pe tine. Ai văzut ce poate face pumnalul unui Peregrine, spuse, referindu-se la rana pe care ea i-o făcuse.

— Şi acum mă mai doare. Îmi eşti datoare pentru asta, ca şi pentru faptul că am salvat numele fratelui tău…

— Niciun Peregrine nu îi este dator unui Howard, spuse Zared.

Afară se auzi un zgomot, iar când el se întoarse să se uite, ea se furişă din pat şi se îndreptă spre uşă. Tearle îi puse piedică, dar o prinse înainte să cadă.

— Unde pleci?

— La fratele meu. Să scap de tine. Să-l înfrunt pe

rege, pe oricine.

— Dacă-ţi chemi fratele pentru a mă ucide, fratele meu va ataca mormanul acela de pietre pe care-l deţin fraţii tăi şi va omorî toţi Peregrinii. Se uită la ea plictisit şi adăugă: Du-te. Eşti liberă să-ţi chemi fratele. Poate să mă omoare, dar imploră-l să folosească o sabie ascuţită. Nu vreau să am o moarte cruntă.

Zared se simţea ca şi cum pierduse războiul înainte de prima luptă. Tot ce-i spusese el era adevărat. Dacă Severn îl omora, asta ar fi dus la moartea tuturor Peregrinilor.

— Ce vrei? îi şopti. De ce eşti aici?

— Am venit să vă ajut, spuse, senin. După câte am auzit de la familia ta, cred că ai venit la turnir în zdrenţe.

— Nu purtăm zdrenţe, spuse Zared, indignată.

El îşi strânse buza de sus în timp ce se uita la Zared, îmbrăcată în tunica unsuroasă.

— Ba da, zdrenţe! Acum două zile, l-am trimis pe unul din oamenii mei să aducă îmbrăcăminte. Regret că nu s-a întors la timp ca să evite dezastrul de azi-dimineaţă, dar acum fratele tău poartă haine mai potrivite.

Zared începuse să-şi revină din şocul pe care-l suferise când se trezise şi văzuse un Howard aplecat asupra sa. Merse şi se uită afară. Fratele ei purta o tunică neagră peste armură. Nu putea fi sigură, de la distanţă, dar se părea a fi brodată cu aur.

— Fratele… fratele meu poartă hainele unui Howard?

— Da, dar el nu ştie. El crede că vin de la scumpa sa cumnată.

Zared se aşeză din nou.

— Spune-mi totul!

— După ce te-ai făcut de râs, ieri, faţă de mofturosul, plăpândul şi palidul Colbrand, eu…

— Când voi dori părerea unui Howard, o s-o cer. Spune-mi ce vicleşug ai făcut.

— Vicleşug? Eu? Eu am fost bun şi generos, pe când Colbrand al tău… Bine, îţi voi spune. După ce ai leşinat, am venit în ajutorul tău, acel molâu…

— M-ai atins? M-a atins un Howard! strigă.

— Te-am atins de când ne-am întâlnit.

— Va trebui să mă spăl.

— Orice completează aceasta, merită!

— Continuă, se răsti ea.

Îi zâmbi. Cât de uşor putea să-i provoace pasiunea!

— Cum nu era niciun cort al Peregrinilor, te-am dus în altul.

— Al lui Colbrand? întrebă ea, curioasă.

— Nu, nu al lui. Mai bine te aruncam într-o groapă cu vipere, decât să te duc acolo.

— Cu un Howard m-aş duce într-o groapă cu vipere.

Tearle scoase un oftat.

— Ştiam că am multe de făcut şi că tu îmi vei fi un obstacol, aşa că ţi-am dat o înghiţitură de…

— M-ai otrăvit? Cât timp mai am de trăit? Trebuie să-l avertizez pe fratele meu. Şi el va muri?

Ţâşni şi ajunsese aproape afară până s-o prindă Tearle. O apucă de umeri şi îşi apropie gura de urechea ei.

— N-ai auzit? Nimeni nu este bolnav sau rănit. Nu am venit să-ţi fac rău. Ţi-am dat o băutură să te adorm, ca să-mi văd de treabă fără împotrivirea ta.

— Fără ca eu să dau alarma, spuse, scăpând din strânsoarea lui.

— Da, îi spuse, cu o voce slabă. Vino, aşază-te şi

mănâncă.

— Nu voi mânca niciodată ceva atins de un Howard.

Îi luă strachina de pe pat, rupse o bucată de pâine şi o mâncă, apoi tăie o bucată de carne şi o mâncă şi pe asta.

— Mâncarea nu este otrăvită.

Zared nu era încă convinsă, cu toate că îi era foame.

— De ce eşti aici? repetă ea.

— Am venit… Se opri, pentru că nu ştia de ce era acolo. O parte din el spunea că dorea ca ura aceea să ia sfârşit, dar o altă parte ştia că, dacă nu era acea femeie tânără şi mânioasă, nici nu i-ar fi păsat ce s-ar fi întâmplat între fratele lui şi Peregrini. Nici nu ştia de ce ea îl interesa atât de mult. Mai erau o mulţime de femei tinere, mai drăguţe. Altele, mai bogate. Aproape toate femeile erau mai domoale şi mai blajine decât ea. Totuşi el era acolo şi nu ştia dacă putea pleca.

— Am venit să opresc vrajba, spuse.

— Să opreşti… Zared fu atât de uimită încât se aşeză pe pat.

— Înţelegi, fratele meu este obsedat de războiul dintre familiile noastre. Întreaga ta familie nu se preocupă cu altceva decât cu asta. Chiar tu ai spus-o şi am văzut chiar eu cum este să fi prizonier, iar acel castel al vostru mai are puţin să cadă.

Zared se amuză de ideea încetării războiului. Îl ştia un laş, un om slab, dar mal era şi prost, pe deasupra.

— Şi cum propui să opreşti cearta? Să ne înapoiezi pământurile furate de familia ta? Să-i dai fratelui meu, Rogan, titlul de duce, care ar trebui să fie al lui?

— De ce nu? zise Tearle şi, în acel moment, avu o

idee. Voi pune capăt războiului căsătorind un Peregrine cu un Howard. Voi reuni astfel familiile.

— Ai cumva o soră ascunsă, pe care intenţionezi s-o măriţi cu Severn? O soră iubită, pe care încerci s-o dai frumosului meu frate?

Îi zâmbi.

— Nu, mă gândeam că poate te vei căsători tu cu mine.

Zared făcu greşeala de a încerca să respire şi să râdă în acelaşi timp. Se sufocă de-a binelea.

Tearle o bătu pe spate şi îi dădu o cană cu vin. Dădu peste cap vinul, în timp ce încerca să scape de atingerea lui.

— Eu? spuse în cele din urmă. Să mă mărit cu tine? Să mă căsătoresc cu un Howard?

Tearle deveni rece.

— La ce altceva mai bun poate spera un Peregrine? Nu ai zestre. O privi din cap până în picioare. Nici măcar nu eşti o femeie.

— Sunt femeie de ajuns, ca să doresc un bărbat, îi spuse. Ştii cum vor reacţiona fraţii mei când le voi spune că mă mărit cu un Howard? Fratele meu, Rogan, va…

— Atunci consideră că Severn s-ar fi măritat cu sora mea, pe care totuşi nu o am.

Îi vorbise despre căsătorie, pe moment, dar nu-i plăcuse râsul ei. Până la urmă era o idee excelentă, cea mai bună parte a ei fiind aceea că ar fi putut atinge trupul ei cel mic.

Zared începu să creadă că omul este nebun.

— Dacă fratele meu se va căsători cu o Howard, femeia va veni la noi. Dacă mă voi căsători cu tine, un biet cavaler, voi merge să locuiesc sub acoperişul fratelui tău. Crezi că Oliver Howard se va purta bine cu mine? Sau crezi că-i va plăcea să aibă un Peregrine pe

care să-l tortureze.

Tearle clipi. Îşi vedea fratele râzând de bucurie la ideea de a avea un Peregrine sub acoperişul său. Ce va face, dacă Zared va adânci ura, în loc să o micşoreze?

— Să presupunem că te căsătoreşti cu mine, continuă Zared, încă râzând. Cum treci de fratele meu?

Tearle nu mai era deloc bucuros. Nu mai ceruse în căsătorie o femeie până acum şi deci nu mai fusese refuzat niciodată. Ce dorea mai mult o femeie? Era fratele unui duce, era frumos, era…

— Bineînţeles că nu eşti atât de prost să poţi crede că sunt de acord să mă căsătoresc cu tine. Va fi ca şi cum aş accepta să-ţi devin prizonieră. Vreau să ştiu de ce eşti aici, în realitate.

Tearle încercă să-şi găsească stăpânirea de sine. Zâmbi forţat şi ridică din umeri.

— Nu mă poţi învinui că am încercat. Am spus adevărul când am zis că vreau să pun capăt duşmăniei dintre familiile noastre, m-am gândit că poate voi fi prieten cu fratele tău şi vom putea opri astfel vrajba.

— Prieten? Cum poate fi un Howard prieten cu un Peregrine?

— Deja am făcut progrese. Am adus haine şi i-am dat fratelui tău un costum superb şi o armură de argint. Este armura mea. Avem aproape aceeaşi mărime. Tearle dorea să-şi scoată în relief trupul, musculatura, puterea şi s-o facă să înţeleagă că nu este aşa de slab precum credea ea. Dar ea nu părea să audă.

Se ridică şi păşi de-a lungul cortului.

— Ai venit să aduci haine şi armură – haine şi armură de la un Howard – iar fratele meu le-a acceptat fără întrebări, Zared începuse să se îndoiască de fratele ei. Severn spusese că participase la o mulţime de turniruri şi totuşi nu ştia de defilare. El spusese că

ştia totul despre femei şi totuşi nu ştia că lady Anne îl urăşte pentru ceea ce-i făcuse atunci, la defilare.

— A fost mai uşor decât mă aşteptam. Fratele tău părea că aştepta hainele de la lady Liana.

— Nu le aştepta, dar Liana… Se opri, Nu dorea să-i spună nimic acelui bărbat, acelui duşman. Nu era genul lui Severn să creadă un străin, dar poate că acceptase hainele pentru că se simţise jenat în acea dimineaţă. Deci, vei fi servitorul fratelui meu? Nu asta mi-ai spus? El te va numi Smith, iar tu, un om bogat, fals bogat, pentru că pământurile tale aparţin familiei mele, dar, oricum, un om bogat, urmează să ne aduci mâncare?

— Voi avea grijă ca aceşti puturoşi servitori ai voştri să facă treburile aşa cum trebuie.

Ea nu a crezut nici măcar un cuvânt din ceea ce îi spusese.

— Acum că Howarzii ştiu că este şi o femeie Peregrine, nu sunt eu cea pe care intenţionezi s-o iei?

— Nu am spus nimănui că eşti femeie. Nu am spus nimănui că sunt un Howard.

— Cineva te va recunoaşte. Cineva va vedea că eşti un Howard, apoi fratele meu te va ucide, iar fratele tău…

— Încetează! Nu sunt monstrul pe care ţi-l închipui. Sunt un simplu om ce nu vrea să-şi irosească viaţa urând. Am văzut o cale de a fi prieten cu Peregrinii, aşa că am urmat-o. Nimeni nu ştie că sunt aici, cu excepţia Annei, iar ea… Se opri pentru că spusese prea multe.

— Anne? Lady Anne? Femeia cu care Severn intenţionează să se căsătorească?

— Anne să se căsătorească cu needucatul tău frate? Mai bine…

Zared îl plesni, peste faţă, cu o palmă grea şi

usturătoare.

— De ce tu, micuţă… N-apucă să termine şi se îndreptă rapid spre ea.

— Te-ai trezit? spuse Severn din uşă, încercând să-şi acomodeze ochii cu lumina slabă. Îl cunoşti pe Smith? Liane l-a trimis. Se îndreptă spre pat şi luă strachina lui Zared, dar până să poată înghită ceva, ea îi înhăţă mâncarea.

— Este a mea, spuse. Adică e pentru mine.

Severn se uită mirat.

— Bine. Smith, adu-mi mâncarea.

— Nu! ţipă Zared scăpând strachina. Mâncarea căzu pe pământ în timp ce ea fugi şi se aşeză între Tearle şi restul bucatelor care stăteau pe o masă mică.

— Ce se întâmplă cu tine? întrebă Severn.

— Uh… Uh… Nu putu să găsească o explicaţie pe moment.

— Cred că este îngrijorat că mâncarea nu este la fel de bună ca cea pe care o serveşte Marshall. Aceasta este rece şi grasă, în timp ce în sală se serveşte supă fierbinte.

Severn încă se uita mirat. Nu era genul lui Zared să-i pese de mâncare. Atâta timp cât carnea nu avea viermi, iar gărgăriţele din pâine fuseseră îndepărtate, Peregrinii nu dădeau mare importanţă mâncării.

— Vreau să ai ce-i mai bun, spuse Zared. Să ai putere pentru luptă.

Severn îi ciufuli părul.

— Bine, voi merge la sală. Stai aici cu Smith şi alege hainele pe care mi le-a trimis Liana. Vezi dacă este ceva şi pentru tine.

— Hainele mele sunt foarte potrivite pentru un Peregrine, zise ea, uitându-se la tunica din catifea subţire, neagră, a lui Severn, ce avea dragon din aur şi argint brodaţi pe margini. Nu trebuie să arătăm ca

nişte păuni.

Severn se uită la ea grav.

— Nu mă face de ruşine. Smith, ai grijă de însoţitorul meu. Cu aceasta, se răsuci pe călcâie şi plecă.

Zared se întoarse şi se uită la Tearle.

— O dată în viaţă am posibilitatea să văd lumea şi sunt pusă în grija unui Howard. Acum va trebui să stau lângă tine fiecare secundă, să nu-i faci vreun rău fratelui meu.

— Fiecare secundă! zise Tearle zâmbitor, părând că-i place ideea.

5

Zared îl privea pe Howard cum răscolea prin carul în care se aflau lucrurile şi armele pe care şi le adusese. Pieptul îi sălta de mânie. În depărtare, se auzea zăngănitul armelor şi mulţimea ce striga satisfăcută, de fiecare dată când combatanţii se doborau unii pe alţii, în duel. Se luptase oare Severn? Cu cine? Dar Colbrand se luptase încă sau nu?

Nu ştia nimic din toate acestea, căci Howard îi dăduse nişte medicamente şi dormise toată ziua.

Privindu-l şi văzându-i părul şi hainele negre, se gândi că, alături de el, se va plictisi sau va trece printr-un coşmar. Aceşti Howarzi chiar aveau de gând să-i ruineze viaţa? Chiar nu putea să-şi petreacă şi ea puţin timp, de capul ei, fără ca această familie să nu intervină? Pe propriile sale pământuri, nu putea călări în voie fără să fie acostată de un Howard. Şi se părea că tot din cauza unui Howard nu putea să se distreze la acest turnir.

Îl privea cum scotea din car hainele din catifea roşie, cu tiv din blană de vulpe cenuşie.

O ceruse în căsătorie. O căsătorie între un Howard şi o Peregrine? Ce absurd! Fraţii ei nu-i vor permite niciodată să trăiască sub puterea lui Oliver Howard. Să nu mai menţioneze faptul că, probabil, cei din familia Howard o vor lega în lanţuri şi o vor lăsa să moară de foame.

În timp ce-l privea, se gândi că Tearle nu va avea destulă putere, nu va avea forţa necesară să-şi înfrunte fratele mai mare. Se gândi că, dacă se va căsători cu el, va fi ca o prizonieră în casa fratelui lui. Un om atât de slab, încât era aproape să moară din cauza unei zgârieturi, nu este un bărbat capabil să înfrunte pe cineva ca Oliver Howard.

— Am găsit, spuse el, ţinând în mână o tunică roşie şi o pereche de pantaloni.

— Nu voi… Voia să-i spună că nu vă purta nimic din ce-i dădea un Howard, dar în acel moment Colbrand trecu prin faţa ei. Era la fel de frumos cum şi-l amintea, poate chiar mai frumos. Era îmbrăcat tot în alb. Un alb la fel de pur ca zăpada de pe munte. Părul strălucea în lumina soarelui, iar razele de soare făceau să-i strălucească armura. Ochii lui…

Tearle îi aruncă tunica peste faţă cu atâta putere, încât Zared făcu un pas înapoi.

— Îmbrac-o, mârâi el.

Se uită la catifeaua şi blăniţa din care era făcută tunica. Poate că Colbrand o va plăcea mai mult dacă va fi îmbrăcată frumos.

— Mă voi îmbrăca cu ea, dar nu pentru că spui tu, se răţoi ea, întorcându-se în cort. Stai acolo ca să te văd, îi ordonă.

Îşi schimbă repede hainele, cu un ochi la duşmanul ce stătea cu spatele. Îşi întinse piciorul şi

observă, încântată, că nu avea nicio gaură şi nicio pată. În jurul gâtului avea blăniţă, şi îşi trecu, mulţumită, mâna prin ea.

— Nu te-ai îmbrăcat încă? strigă Tearle, nerăbdător. Fratele tău urmează să se lupte cu primul adversar.

Zared ieşi repede din cort şi nu luă în seamă privirea lui.

— Haide, vreau să-mi văd fratele. Iar tu trebuie să stai lângă mine.

— Voi fi nevoit să fac asta, spuse el, jubilând.

Zared nu mai ajunse la locul luptei, căci, nu departe de cortul lor cel vechi şi ros de vreme, se afla un cort mare, alb, din stofă scumpă. Pe cort flutura un drapel decorat cu leoparzi cusuţi cu fir de argint. Se întoarse spre cortul acela şi înainta de parcă nu mai avea control asupra picioarelor.

— Fratele tău! îi strigă Tearle din spate, însă ea continua să meargă în direcţia acelui cort.

În faţa cortului se afla însoţitorul lui Colbrand, Jamie, care încerca să ascută o sabie pe o piatră rotundă, învârtită cu piciorul.

— Hei, tu! îi strigă Jamie, încruntat, căci îl ura pe acest puşti Peregrine, căci el fusese cauza pentru care-l muştruluise Colbrand. Ce vrei?

Zared deschise gura să-i răspundă, însă în acel moment Colbrand ieşi din cort. Nu mai avea armura, dar purta o tunică albă ce-i scotea în evidenţă trupul musculos, precum şi nişte pantaloni gri. Ea nu mai putu scoate un sunet.

— Nu aşa se ţine spada, spuse Colbrand, pe un ton ca şi cum îi mai spusese băiatului de o sută de ori. Nu-ţi este mintea aici. Uite aşa se face.

— Ştiu eu să o ascut, spuse Zared şi se îndreptă spre Colbrand, cu ochii măriţi de admiraţie.

Colbrand îi zâmbi. Era obişnuit cu puşti ca Zared, care-l venerau ca pe un zeu; iar acest băieţandru nu face excepţie, se gândi el. Întotdeauna le vorbea frumos pentru că nu putea şti dacă, într-un an, doi, nu-i va întâlni pe câmpul de luptă. În afară de asta, era amabil cu toată lumea, căci aşa-i stătea în fire.

— Îmi va face plăcere dacă-i arăţi tu lui Jamie, îi spuse el.

Zared înaintă un pas, însă o mână puternică o ţintui locului.

— Trebuie să-şi asiste fratele.

— Oh, înseamnă că trebuie să pleci.

Zared se întoarse şi-l privi încruntată.

— Fratele meu ştie să-şi poarte singur de grijă. La fel ştiu toţi cei din familia Peregrine, şi la fel ştiu şi eu, îi răspunse ea, privindu-l de sus. Se întoarse apoi şi îi zâmbi lui Colbrand. Încă îl mai privea când luă sabia din mâna lui Jamie.

— Îţi voi plăti eu pentru asta, mârâi Jamie.

Zared nici nu-l băgă în seamă şi se aşeză lângă piatra de ascuţit. Dacă fraţii ei o crescuseră ca pe un băiat, o învăţaseră să facă tot ceea ce un băiat trebuia să facă şi să ştie. Spre exemplu, o învăţaseră să ascută săbiile şi să lustruiască armura. Ştia să ascută săbiile foarte bine, deci îşi folosi toată îndemânarea pentru a face o treabă perfectă.

Când termină, i-o întinse şi îl privi aşa cum îşi priveşte un căţeluş stăpânul, atunci când vrea un premiu.

Colbrand luă sabia, apoi îşi plimbă degetul cel mare pe ascuţişul ei şi exclamă:

— Excelent! Îi zâmbi apoi atât de cald, încât Zared era sigură că va leşina din nou.

În acel moment, un vânzător trecea pe acolo cu o tavă mare, legată în jurul gâtului.

— O treabă ca asta trebuie răsplătită, spuse Colbrand. Ţi-e foame, băiete? Băieţilor de vârsta ta le e întotdeauna foame. Îi dădu vânzătorului o monedă şi le spuse, lui Zared şi lui Jamie, să aleagă ce turtă voiau.

Zared luă plăcinta cu cireşe şi se uită lung la ea. Era de la Colbrand şi de aceea nu voia s-o mănânce – voia s-o păstreze pentru totdeauna. Însă foamea învinse, aşa că o mâncă încet.

— Tu te-ai luptat? îl întrebă ea pe Colbrand.

— O dată, îi răspunse el băieţandrului ce-l privea atât de admirativ şi care, fără îndoială, auzise de reputaţia lui, de mulţimea premiilor pe care le câştigase până atunci.

— Şi a câştigat, îi spuse Jamie. A marcat de patru ori. Colbrand nu a fost niciodată doborât de pe cal.

— E, haide, Jamie, să nu cobim, spuse Colbrand. Poate că, de data asta, voi fi doborât. Sunt şi câţiva cavaleri noi pe aici, cum ar fi fratele acestui băiat. Se luptă bine cu lancea?

Zared luă ultima înghiţitură din plăcintă şi spuse:

— Este foarte bun. Poate cu îndemânarea şi experienţa ta, te vei descurca binişor în luptă cu el.

— Să se descurce binişor? strigă Jamie, sărind ca ars. Colbrand îl va doborî imediat pe fratele tău. Lui Jamie nu-i plăcea că scumpul său stăpân îi dădea atâta atenţie frumuşelului puşti. Nu-i plăcea nici că acest băieţel ştia să ascută săbiile mai bine decât el. Nu-i plăcea nici că oamenii spuneau că aceşti Peregrine erau luptători străluciţi. Ştia că de multe ori Colbrand îi spusese să vorbească şi să se poarte frumos, însă lăudărosul ăsta de Peregrine îl scosese din sărite. Se repezi la Zared.

Primul instinct al lui Tearle a fost să-i lase să se bată. Zared se făcuse din nou de râs din cauza lui Colbrand, şi lui nu-i plăcea asta. Cum poate să fie

înnebunită după un bărbat aşa de tâmpit, încât nu-şi dă seama că Zared este o fată? Cum poate să fie atât de proastă, încât să se îndrăgostească de un bărbat, numai pentru că poartă armură strălucitoare şi are un chip frumos?

Nici Colbrand, nici Tearle nu avură timp să intervină, căci Severn, îmbrăcat în armură, cu părul şuviţe, din cauza transpiraţiei, se năpusti ca o furtună asupra lor, înşfăcându-i pe amândoi de tunică şi despărţindu-i. Pe Jamie îl azvârli ca pe o cârpă, iar pe Zared o târî până la cort, sub privirile oamenilor ce participau la turnir sau priveau, apoi o aruncă acolo. O îmbrânci în cort aşa de puternic, că era cât pe aici să iasă pe partea cealaltă.

Ştia că Severn era furios şi ştia prea bine că, atunci când unul din fraţii ei este furios, cel mai bun lucru era să-şi ţină gura.

— Tu eşti însoţitorul meu, spuse el, pe un ton care îi întări convingerea că fratele ei este furios până în adâncul sufletului. Datoria ta este să-mi aduci lănci noi, să ai grijă de cai, să-mi dai să beau apă, atunci când mi-e sete. Dar tu ce faci? Dormi toată ziua, iar atunci când te trezeşti, vii să mă ajuţi? Nu, te faci de râs în faţa lumii şi în faţa îngâmfatului ăla de…

— Colbrand nu este… dar se opri. Nu era momentul să se certe cu fratele ei.

Severn se îndreptă spre ea, iar Zared se dădu câţiva paşi înapoi, de frică. Fraţii săi se mai băteau între ei cu pumnii, însă pe ea nu o loviseră niciodată aşa, dar acum se temea că Severn nu se mai putea abţine.

— Îmi pare foarte rău, Severn, murmură ea.

— Ce-ar fi dacă te-aş trimite acasă?

— Oh, nu, te rog, nu, murmură ea. Te voi ajuta de acum încolo, jur!

— Cum? Făcând pe proasta în faţa lui Colbrand? Nu-ţi dai seama că şi el doreşte să-i câştige mâna lui lady Anne? La cină spuneau că este favoritul lui lady Anne şi al tatălui ei.

— Nu am vrut să fac rău nimănui. Însoţitorul lui este un prost. Nu ştie nici măcar cum să ascută o sabie, A trebuit să-i arăt tot ceea ce m-ai învăţat şi…

— I-ai ascuţit sabia? strigă Severn, cu ochii aproape ieşiţi din orbite. O sabie pe care o va folosi împotriva mea? Chiar nu mai ai niciun pic de loialitate? Chiar vrei să mă vezi ucis de el?

— Nu. Te rog, Severn, nu am avut intenţii rele. Am vrut doar să-i dau o mână de ajutor. Însoţitorul lui nu este în stare nici să-i ascută o sabie.

— Iar însoţitorul meu nu este în stare nici măcar să se dea jos din pat. Ce vrei tu de la acest Colbrand? Vrei să-l vezi cum mă înfruntă?

— Nu, Severn, bineînţeles că nu. Eu, doar…

— Ce? îi ceru el explicaţii.

— Eu… Ce-i putea spune? Că îl găsea pe Colbrand mai frumos decât se poate exprima în cuvinte? Că inima i se făcea cât un purice, când se afla lângă el?

— Cred că-l doreşte în patul ei, spuse Tearle, calm, în spatele lui Severn.

— Nu-i adevărat, strigă Zared. Ce ştii tu despre dorinţele mele. Tu eşti doar…

— „Ei”, ai spus „ei”? întrebă Severn. I-ai spus cumva că eşti fată? Se aşează pe un scăunel şi-şi luă capul în mâini. Liana avea dreptate.

— Eu nu n-am spus nimic, zise Zared. El ştia.

Severn îl privi întrebător pe Tearle. Acesta era foarte calm.

— Uită-te la ea. Tu ai crede că este bărbat, dacă n-ai fi fratele ei? Este atât de înnebunită după acest

Colbrand, încât nu mai are stare; totuşi el este atât de prost, încât nu şi-a dat seama că este fată. Se ceartă exact ca o fată, vorbeşte ca o fată, merge ca o fată, vocea-i este de fată. Cum puteam să nu-mi dau seama?

În mintea lui Severn se dădea o luptă cumplită. Dacă faptul că Zared e fată ar fi devenit public, asta precis ar ajunge şi la urechile lui Oliver Howard, iar acesta jurase să facă prizoniere toate femeile din familia Peregrine; deci Zared nu constituia o excepţie. Cum putea oare Severn să o protejeze dacă el era tot timpul pe câmpul de luptă? Astăzi, când ar fi trebuit să fie cu el, ea îi făcea ochi dulci tocmai bărbatului cu care el se afla în competiţie pentru câştigarea mâinii lui lady Anne. De unde să ştie el dacă Colbrand nu era plătit de Oliver Howard?

— Trebuie să te întorci acasă, spuse Severn, în cele din urmă. Eşti în pericol aici.

— Nu, spuseră într-un glas Zared şi Tearle.

Tearle ştia că dacă ea pleca acum, nu o va mai vedea niciodată.

— Voi avea eu grijă de ea, spuse el repede.

— Tu? spuse Zared, dezgustată. Tu, un…

— Un ce? întrebă Tearle, împiedicând-o astfel să-i spună lui Severn că este un Howard.

Zared îşi privi fratele.

— Este un laş, un papă-lapte. Nu este în stare să poarte nimănui de grijă.

Într-o altă împrejurare, ostilitatea lui Zared pentru un străin l-ar fi pus pe gânduri pe Severn. Acum însă era prea preocupat şi muncit de gânduri.

— Liana i-a ales, ea l-a trimis. Părerea lui Severn despre cumnata sa se îmbunătăţea de la o zi la alta. Ar fi trebuit să ascult şi să iau hainele pe care le-a făcut pentru mine şi s-o las pe Zared acasă, se gândi el.

— Liana nu…

— Nu ce? întrebă Severn.

— Nu-l ştia dinainte. E prea slab să fie în stare să protejeze pe cineva. Dacă Howarzii vor ataca, probabil că el se va preda lor. Asta însemna aproape că spusese fratelui ei adevărul.

Severn îl privi cu toată atenţia pe acest bărbat, pe care-l trimisese Liana, şi nu putu fi de acord cu cele ce-i spusese Zared. Smith era un bărbat cât un urs mare, musculos. De altfel, cât timp Zared dormise, Severn avusese timp să vadă cât de puternic era Smith, atunci când îl ajutase să descarce armele şi armura; iar de două ori avusese ocazia să-l vadă cum ţine spada, ceea ce-l făcuse să-şi dea seama că trebuie să fi avut antrenament.

— Îţi vei da viaţa s-o aperi? întrebă Severn.

— Da, răspunse Tearle, ochii lui arătând că a spus adevărul.

— Nu, Severn, nu-mi poţi face una ca asta.

— Tu ţi-ai făcut-o singură, spuse Severn, ridicându-se şi simţindu-se mult mai bine.

— Ai grijă să nu-şi mai dea seama şi altcineva că este fată. Ai grijă să nu se mai bată cu cineva şi, spre binele nostru, ţine-o departe de paturile bărbaţilor. I-am promis Lianei că se va întoarce virgină, aşa cum a plecat.

— Nu o voi pierde din ochi, spuse Tearle. Ai cuvântul meu.

— Bine, spuse Severn. Fii cu ochii pe ea. Vezi să nu afle nimeni adevărul despre ea. Acum mă duc să privesc luptele. Trebuie să cântăresc forţele şi abilitatea celorlalţi concurenţi. Se întoarse şi ieşi din cort.

Zared rămase locului uitându-se după Severn. Nici în visele ei cele mai urâte nu-şi putuse imagina că

va ajunge într-o asemenea situaţie, ca fratele ei să o pună sub protecţia unui membru al familiei pe care o ura de moarte. Un Howard să o protejeze de ceilalţi Howarzi.

— Nu mă privi aşa, îi spuse Tearle, după ce Severn plecă. Ţi-am spus de atâtea ori că nu-ţi voi face niciun rău. Din contră, te voi proteja.

— Familia ta mi-a ucis rudele cele mai apropiate, de trei generaţii, iar tu vrei să mă faci să cred că un membru ai familiei Howard îmi este prieten? A, nu, spuse ea, batjocoritor, vrea să-mi fie soţ.

Tonul batjocoritor al lui Zared îl duru şi din nou se întrebă de ce nu pleacă. Vorbele ei îl apăsau şi simţi parcă toate păcatele înaintaşilor şi ale fratelui lui pe umeri. Poate că, într-adevăr, înaintaşii lui furaseră Peregrinilor pământul.

— Este timpul prânzului, spuse, el, iar tu trebuie să-ţi serveşti fratele şi pe oamenii lui, de asemenea.

— Ce trebuie să fac?

Tearle îi zâmbi. Purta titlul de însoţitor al fratelui ei. Era deci o Peregrine. De obicei, când un băiat împlinea vârsta de şapte ani, era trimis să slujească o altă familie. Oamenii ştiau, de secole, că un băiat ar primi cu mai multă bucurie lecţii de la un străin, decât de la propria-i familie. Zared era obişnuită să mănânce cu fratele său alături, scăpase din vedere faptul că trebuie să-i pregătească friptura şi vinul.

— I-am promis fratelui tău că voi avea grijă de tine, şi vreau să mă asigur că-ţi îndeplineşti atribuţiile. Cu cât ai mai mult de lucru, cu atât te vei face mai puţin de râs în faţa lui Colbrand.

— M-am săturat de ordinele tale. Mă duc să mănânc singură.

*

Zared fu nevoită să-şi facă loc, cu coatele, pentru a ajunge la halca de carne pe care Severn îi spusese să i-o prepare. Încercă să-şi ţină firea, însă nu era aşa uşor. Lui Severn îi plăcea foarte mult ideea de a-şi pune sora să-l servească, mai ales că dorea s-o pedepsească pentru faptul că îl neglijase cu o zi în urmă. Îi arătase bucăţite de carne de pe mesele celorlalţi şi îi comandase să-i aducă şi lui o bucată.

— Adu-i fratelui tău un şerveţel, îi spuse Tearle.

— De ce? Şi aşa nu-l foloseşti, îi replică Zared. Bineînţeles că în acel moment Severn se hotărî că ceea ce-şi dorea cel mai mult era un şerveţel, aşa că Zared fu nevoită să alerge şi să-i facă rost de unul.

La fiecare fel de mâncare şi la fiecare pas, Zared era cu ochii pe Tearle. Devenise mâna dreaptă a lui Severn şi, în faţa lumii întregi ei păreau cei mai buni prieteni. Prieteni care au un duşman comun: pe mine, se gândi ea.

Masa dură mult, iar Zared fusese atât de ocupată, încât nici nu mai avu timp să se îngrijească de ea. Fusese încântată de ideea de a merge cu fratele ei la acest turnir, dar până acum totul fusese un dezastru.

În cele din urmă, cina se termină, iar bărbaţii, familia Marshall, regele şi ceilalţi invitaţi începură să părăsească sala de mese şi să se ducă, fiecare, unde voia să se distreze. Câţiva tineri o invitară şi pe Zared să meargă să se distreze cu femei uşoare, însă ea refuză. Luă o bucată mare de friptură, pâine, un pocal cu vin şi părăsi sala.

— Te aşteptam, îi spuse Tearle când ieşi.

Zared era aproape să scape vinul din mână. Chiar nu putea scăpa de acest bărbat?

— Lasă-mă-n pace, îl spuse ea.

— I-am jurat fratelui tău că voi avea grijă de tine, că te voi proteja.

— De cine? De tine? Chiar nu vezi că nu-mi place comportarea ta? Du-te şi stai şi pe capul altcuiva. Pe mine lasă-mă-n pace.

Tearle o privi şi din nou se întrebă ce caută el acolo unde nu este dorit. Fratele său nu va veni după ea, atâta timp cât el se afla la turnir. Se uită împrejur şi văzu oameni plimbându-se, grupuri de băieţi acostând grupuri de fete. Erau, de asemenea, doamne înveşmântate în pelerine lungi, însoţite de cavaleri. Erau vânzători făcându-şi cunoscută marfa, acrobaţi urcându-se unii în spatele celorlalţi, cântăreţi.

— Du-te, îi spuse el. Du-te, dar să nu stai până târziu şi să nu mă faci să vin după tine.

Zared, pur şi simplu, o luă la fugă cât de repede putu şi se amestecă în mulţime, încântată că scăpase de el. Mânca în timp ce mergea, căscând gura la mărfurile vânzătorilor, la acrobaţi, la un câine întărâtând un urs legat cu lanţuri. Totul era nou pentru ea şi i se părea minunat.

Buna-i dispoziţie îi dispăru însă când o ţărăncuţă tânără şi frumoasă începu să flirteze cu ea (crezând că era băiat). Zared o privi fin, iar fata, în loc să plece, îi propuse să facă o plimbare. În loc să-i răspundă, Zared se întoarse pe călcâie şi plecă.

Alte fete – fiice de comercianţi bogaţi – se plimbau în veşminte minunate, împodobite cu bijuterii ce străluceau în noapte. Ea încerca să ţină minte cu ce erau îmbrăcate. Mi-ar plăcea să port aşa ceva, se gândi ea. Le privea cum aruncau priviri furişe peste umeri, grupurilor de băieţi ce le urmau imediat, fluierându-le.

— Vino şi tu cu noi, o invită unul din băieţi.

Zared se dădu un pas înapoi şi clătină din cap

negativ.

— E unul din acei Peregrine, îl auzi ea pe unul spunând, în timp ce ceilalţi pufniră în râs.

Zared se întoarse, având sentimentul că este singură, că nu-i este locul nicăieri. Nu putea sta lângă celelalte fete, dar nu putea sta nici alături de băieţi. Iar defilarea lor, de la începutul turnirului, făcuse numele de Peregrine într-un motiv de râs.

Le va arăta lor Severn, se gândi ea, jurând că-şi va ajuta fratele cu ce putea, că-şi va da toată silinţa şi nu-i va mai permite acelui Howard să-i ofere cine ştie ce, s-o adoarmă din nou.

Oamenii şi toată acea înghesuială îşi pierdură, deodată, farmecul, iar ea îşi dori să fi fost acasă. S-ar fi urcat în vârful castelului Moray şi ar fi privit departe, peste câmpuri. Ar fi stat acum în locul Lianei şi ar fi ascultat pe doamnele ei de companie, cântând.

Se întrebă, unde era Severn. Probabil cu vreo femeie, îşi zise ea, dezgustată. Niciodată fratele său nu păruse a avea greutăţi în a face rost de vreo femeie.

Continuă să se îndepărteze de acel zgomot şi ajunse la un pârâiaş ce curgea printre copacii proprietăţii familiei Marshall. Sub fiecare boschet se afla câte un cuplu, iar Zared se simţea mai în siguranţă ca niciodată. Nu se putea duce cu fetele, dar nici cu băieţii, aşa că nu se putea duce nicăieri. Era singură.

Urmă firul de apă, păşind peste crăcuţe şi ocolind copacii. Era aproape întuneric, însă luna strălucea. În faţa ei se auzea un clipocit de apă, aşa că păşi înainte, aşteptându-se să vadă o căprioară. Ceea ce văzu însă în locul căprioarei, o ţintui locului şi o făcu să-şi ţină respiraţia.

Cu spatele la ea, cu apa până la glezne, stătea Colbrand gol-goluţ. O căldură îi inundă trupul. Pielea albă a lui Colbrand strălucea în lumina lunii. Uitându-se

la el, gura i se uscase, iar genunchii i se înmuiaseră.

În acel moment, Colbrand se întoarse şi îi zâmbi.

— Tinere Peregrine, vino şi spală-mă pe spate!

Zared încercă să-şi înghită nodul ce i se pusese-n gât, în timp ce intră în apa rece ca gheaţa. Nu se mai deranjă să-şi scoată pantofii căci, sincer vorbind, uitase că este încălţată. Ochii ei erau aţintiţi numai asupra trupului gol al lui Colbrand.

Colbrand începu să râdă.

Luă săpunul pe care i-l întinse şi începu să-şi plimbe mâna pe spatele lui, apoi pe braţe, simţind flecare muşchi.

— Se pare că eşti mai bun decât însoţitorul meu, la unele lucruri. De ce nu eşti acum cu vreo fată în braţe, aşa cum este Jamie? întrebă el.

— Eu… Nu putea vorbi atunci când îl atingea. Părea că se transformase dintr-o fiinţă înzestrată cu raţiune, într-una înzestrată numai cu simţuri.

— Colbrand se întoarse spre ea, iar Zared îşi ţinu răsuflarea. Îşi va da seama că este fată? O va săruta?

— Înmoaie buretele şi clăteşte-mă, îi spuse el. Ea îl ascultă orbeşte.

Trebui să îngenuncheze în faţa ei pentru ca să-l poată clăti. Inima îi bătea să-i spargă pieptul Colbrand era atât de aproape.

— Îţi mulţumesc, îi spuse el ridicându-se şi ieşind din apă, apoi luă un prosop şi începu să se şteargă.

Zared rămăsese în apă, holbându-se la el. Exista oare pe pământ vreun bărbat mai frumos decât el? Pletele-i blonde îi atârnau pe umeri.

— Ai de gând să stai în apă toată noaptea? o întrebă, zâmbind.

— Ah, nu! Ieşi din apă, dar nici nu băgă de seamă că picioarele erau pe jumătate îngheţate; înţepenise acolo privindu-l cum se îmbracă.

— Te… te întâlneşti cu cineva? întrebă ea, abia deschizând gura. Dacă da, am să-i scot ochii ăleia, se gândi ea.

— Cu lady Anne, îi răspunse Colbrand. Tatăl ei m-a invitat să discutăm despre jocurile de mâine şi cred că acolo va fi şi lady Anne.

— Este frumoasă, răspunse ea, resemnată.

— Şi bogată, spuse el, râzând. Acum trebuie să plec. Dacă-l vezi pe Jamie, spune-i să doarmă şi el puţin, pentru că mâine o să am nevoie de el odihnit. Îi făcu cu mâna, apoi plecă.

Rămase acolo privindu-l, apoi îşi plecă privirea în pământ. Cum să mai aibă ea o şansă când rivala ei era lady Anne? Nu-i putea oferi mai mulţi bani; nu era mai frumoasă decât ea. Poate cu excepţia unui temperament mai blând, se gândi ea, amintindu-şi de întâlnirea lui Severn cu lady Arme.

Stătu acolo mult timp, pierdută în gânduri, fără să audă că cineva se apropie.

— De când te caut! spuse Tearle.

Zared era atât de deprimată, că nici nu se deranjă să-l privească.

Tearle încercase să-şi omoare şi el timpul cu ceva, însă spre deosebire de Zared, mai fusese la alte turniruri asemănătoare, în Franţa, aşa că acum nimic nu-i mai reţinea atenţia, nimic nu-i stârnea interesul. Câteva femei puseseră ochii pe el, însă le respinsese. Nu-şi dădea seama de ce numai, roşcatele îl interesau. Fără îndoială că Zared reprezenta un pericol pentru el. După o oră petrecută fără ea, începuse să o caute îngrijorat.

Întâlnindu-i pe Colbrand şi înghiţindu-şi mândria, îl întrebă dacă ştie unde este tânărul Peregrine. Colbrand îi spuse că Zared i-a ajutat să se îmbăieze. Un acces de furie îl cuprinse atunci pe Tearle. După

asta, nu-i luă mult timp să o găsească.

Voia să-i ţină o predică, voia să-i spună din nou că se făcea de râs, cu acest comportament, însă privirea din ochii ei îl opri. Se aşeză lângă ea.

— E timpul să te culci, îi spuse el. Fratelui tău îi va veni rândul mâine, devreme. Zared continua să ţină privirea în pământ.

— Voi fi acolo.

— Ce te supără?

Se întoarse către el, cu ochii strălucind.

— Tu! se răţoi ea. Cum de ţi-ai dat seama că sunt fată, în vreme ce ceilalţi mă cred băiat?

— Nu ştiu, Dacă te referi la Colbrand, el nu-şi dă seama pentru că este prost. Este ca un animal. Ştie să se lupte, însă nu poate să gândească.

— De ce-i urăşti atât de mult? Pentru că poate face mai multe decât tine?

Voi să se ridice, însă el o apucă de braţ şi o trase din nou jos.

— Ce defineşte, după părerea ta, un bărbat adevărat? Abilitatea în luptă? Ai leşinat în faţa lui Colbrand mai înainte să-l vezi în luptă. De unde şti tu că este un bărbat adevărat? Intri în apă după el, îţi plimbi mâinile peste trupul lui gol şi nu este atât de isteţ încât să-şi dea seama că este atingerea unei femei, a unei femei îndrăgostite de el. După tine, prostia defineşte un bărbat adevărat?

— Eşti gelos! spuse ea, mirată. Eşti gelos pe Colbrand. De ce? Pentru că el poate avea orice femeie vrea, iar tu nu poţi avea niciuna?

— Niciuna? O privi, apoi se ridică şi se aplecă peste ea. Chiar nu mă vezi? Chiar nu poţi uita faptul că sunt un Howard? Chiar nu te poţi uita cu atenţie la mine?

Îl privi şi îşi dădu seama că avea dreptate. Faptul

că era un Howard o orbise.

Tearle se întoarse cu pumnii strânşi, căci văzuse că vorbele lui nu avuseseră efect asupra ei. De ce-i păsa lui oare? Se întrebase asta de mii de ori. Ce-i păsa lui ce credea despre el această tânără fată? De ce nu se distra, în loc să fie aici? Ar putea râde, ar bea sau ar putea să se distreze cu vreo ţărăncuţă, decât să stea aici în întuneric şi să încerce să facă o fată încăpăţânată şi zvăpăiată, ca asta, să vadă că şi el era la fel de chipeş ca şi Colbrand. El, Tearle, era frumos, bogat, puternic, educat. Cu toate acestea, fata îl trata ca pe ultimul om.

Îi întoarse spatele.

— Hai, ne vom întoarce la cort. Severn îşi va face griji dacă nu te găseşte acolo.

— Severn nu şi-ar petrece noaptea singur. Şi-ar petrece-o cu o femeie.

Spusese asta cu o asemenea duritate, că Tearle zâmbi, dându-şi seama că ea stătuse aici, plângându-şi de milă, fără îndoială, pentru că prostul de Colbrand nu-şi dăduse seama că este femeie.

Nu suporta să o vadă în halul acesta, şi o cunoştea destul de bine ca să ştie că mândria ei era mai puternică decât compasiunea pentru propria-i persoană.

— Peregrine, spuse el, sever, poţi să te îmbraci cu cele mai alese straie de pe pământ, Colbrand tot n-o să se uite la tine Nu poţi fi ca o femeie, indiferent cu ce te-ai îmbrăca. Tu nu poţi cuceri niciun bărbat.

Ea reacţionă aşa cum se aşteptase.

— Liana mi-a spus că sunt frumoasă.

— Asta ţi-a spus-o o femeie, nu un bărbat!

Zared nu-şi dădu seama că el se purta astfel ca să o încurajeze. Aproape că-i dădură lacrimile. El îi spunea tot ceea ce simţea ea.

— Un bărbat mi-ar spune că sunt frumoasă dacă ar şti că sunt femeie. Mulţi bărbaţi m-ar plăcea dacă…

Brusc, cheful de a o mai necăji îi părăsi. Zared putea cuceri orice bărbat dorea, însă pe cine dorea?

— Un bărbat cum ar fi Colbrand? spuse el, oarecum furios. Nu şi-a dat seama că eşti fată, nu te-a remarcat atunci când ţi-ai plimbat mâinile pe trupul lui. De ce te-ar remarca atunci când îţi vei pune alte haine?

— Te urăsc! Te urăsc! îi strigă ea.

Tearle se opri în faţa ei. Nu avusese intenţia să o facă să plângă, însă nu suporta faptul că ea îl plăcea pe Colbrand.

— Ar avea vreun efect asupra ta dacă ţi-aş spune că eşti mai frumoasă şi mai feminină decât multe femei pe care le-am cunoscut? o întrebă el încet.

Zared îşi întoarse privirea, căci nu voia să o vadă plângând.

— Cuvintele tale nu valorează absolut nimic pentru mine. Îl ocoli şi plecă, încercând să-şi ţină spatele drept.

Tearle o urmă, simţindu-se mizerabil. Voise să o rănească pe ea şi sfârşise prin a-şi face singur rău.

6

Erau trei paturi în principalul cort al Peregrinilor, căci oamenii lui Severn dormeau în alt cort. Când Tearle s-a întors, Zared era deja în pat, cu pătura trasă peste faţă. Nu îi spuse nimic, se dezbrăcă şi se băgă în pat.

Nu adormi imediat, ci stătu treaz, uitându-se în sus. Fata îi făcuse ceva, ceva ce lui nu-i plăcea. Îl

făcuse să se transforme într-o nouă persoană. Unde era oare bărbatul care săruta şi mângâia o femele, bărbatul care tachina şi râdea cu femeile? Această fată îl făcuse să simtă şi altceva, în afară de ură.

Adormi jurându-şi că nu îşi va mai pierde cumpătul altă dată, că, indiferent ce i-ar fi făcut sau i-ar fi spus fata, nu se va mai înfuria. Abia dacă simţi când Severn veni şi se prăvăli cu faţa în jos, pe pat.

Înainte de răsăritul soarelui, Tearle se trezi, deschise ochii şi simţi că ceva nu este în regulă. Se întinse şi încercă să audă, în liniştea de afară, dacă era vreun pericol. Primul său gând fu acela că fratele său se afla afară, lângă cort; de aceea duse imediat mâna la sabia ce o ţinea întotdeauna lângă el.

După ce ascultă un moment, realiză că zgomotul nu venea de afară, ci din cort. Aruncă pătura şi se duse să o vadă pe Zared. Nu scotea niciun sunet, dar ştia că plânge. Se aşeză pe marginea patului şi o luă în braţe, dându-şi seama, imediat, că ea dormea încă. Oare plângea mereu în somn? se întrebă el.

Tearle o strânse în braţele sale puternice. Ca un copil – şi nu era departe de această vârstă – Zared se ghemui în braţele lui, fiind înveşmântată doar într-o pânză subţire. Lacrimile-i fierbinţi curgeau pe pieptul lui Tearle, care ar fi crezut că ţine, într-adevăr, în braţe un copil, dacă nu i-ar fi simţit sânii lipindu-se de trupul lui.

O ţinea în braţe, mângâindu-i părul şi întrebându-se ce anume o făcuse să plângă aşa, în somn,

Severn se trezise înaintea lui Tearle. Ştia că sora sa plânge, căci se mai întâmplase de multe ori să plângă în somn, la fel cum făcea şi mama ei, însă nu se duse la ea. Stătu aşa, în tăcere, gata să se ducă la ea, dacă trebuie, dar nu încercă să o facă să nu mai plângă. Când îl auzi pe Smith, fâţâindu-se, apoi îl văzu

ridicându-se, Severn duse mâna la sabia ce o ţinea lângă pat. Ce făcea acest bărbat orbecăind în întuneric? Când Smith se duse la Zared, Severn aproape că-şi scosese pumnalul din teacă, însă ezită când îl văzuse luând-o în braţe.

Severn încremeni de mirare. Cum oare de o auzise plângând? Nimeni, în afară de el, nu mai ştia că Zared plânge în somn. Nici ceilalţi fraţi ai lui nu ştiau că ea plânge în somn, totuşi acest bărbat auzise.

Severn se relaxă privind cele două umbre ce se distingeau în întuneric. Liana, se gândi el. Cumnata sa ştia mai multe decât lăsa să se vadă. Ea îl alesese pe Smith, ştiind, probabil, că el este bărbatul potrivit pentru Zared.

Severn îl privea pe Smith ţinându-i în braţe sora şi-şi aminti de timpul când şi mama ei plângea la fel. Fraţilor săi nu le plăcea să o vadă aşa de nefericită şi încercară să o consoleze. Timp de un an o lăsară să plângă, fără să-i spună ceva, însă în cel de al doilea an de căsnicie cu tatăl lor, o rugară să înceteze. Cuvintele lor o făcură parcă să plângă mai rău.

Severn fusese cel care făcuse ceva să oprească lacrimile femeii. Avea zece ani, iar mama lui era moartă de mult timp. Ţinea mult la mama sa vitregă. De aceea, noaptea obişnuia să coboare scările şi să se bage în pat, lângă ea, pentru, a-i opri lacrimile. Singurul ei copil, Zared, care era şi singura fată pe care o avusese tatăl lui, i se luase de la naştere şi nu o mai văzuse. Obişnuia să-l strângă-n braţe pe Severn atât de tare, încât el credea că, într-o bună zi, o să-i rupă vreo coastă, două. Însă, ea nu-i făcuse niciodată vreun rău; de fapt, cel mai bine dormea atunci când dormea lângă ea.

Îi fusese foarte frică de ceea ce fraţii şi tatăl lui îi vor spune când vor auzi că s-a dus să consoleze o

femeie ce plângea, însă mama sa vitregă nu a spus niciodată, la nimeni, despre asta şi, în timpul zilei, în rarele ocazii când o vedea, ea nu făcu nicio referire la faptul că venea să doarmă cu ea.

Câteodată, Severn găsea vreun fruct sau vreo turtă dulce, lângă pat, iar în 1434, când fusese foarte bolnav, ea stătuse zi şi noapte lângă el, îngrijindu-l. Nu se înzdrăvenise complet când ea a plecat, împreună cu tatăl şi fratele său mai mare, William, la castelul Bevan.

Howarzii au asediat castelul, iar ea a fost lăsată să moară de foame acolo. Mama sa vitregă, tatăl şi William, toţi morţi, în mâinile familiei Howard.

După această întâmplare, Severn şi cei patru fraţi, care mai rămăseseră, se hotărâră să o crească pe Zared ca pe un băiat, pentru că o proteja astfel de Howarzi. Poate că amintirea acelei biete femei plângând şi lăsată să moară de foame îi influenţase. Nici nu-şi imaginau că aşa ceva se va mai putea întâmpla, vreodată, cu o femeie din familia lor. Poate că frumuseţea lui Zared, părul ei strălucitor, chipul ei zâmbitor le amintea mereu de acel eşec, de faptul că nu-i putură salva mama.

Erau momente când Severn ştia că Zared era pusă la munci prea grele, însă la un an după ce mama lui Zared fusese lăsată să moară de foame, prima soţie a lui Rogan a fost luată prizonieră de Howarzi. Severn închise ochii, căci această amintire era prea dureroasă pentru el. În încercarea de a o salva, cei doi fraţi ai săi, Basil şi James, fuseseră ucişi.

Când au mai rămas doar trei fraţi Peregrine, ei şi-au dublat timpul de antrenamente şi ura faţă de familia Howard. Rowland o obliga acum pe Zared să se antreneze la fel de mult ca şi fraţii ei. Dacă vedea o urmă de slăbiciune în ea, o călca în picioare.

Când Rowland a fost ucis de Howarzi, cu patru ani în urmă, Rogan şi Severn fuseseră distruşi, Rowland fusese steaua lor călăuzitoare, fundaţia pe care se baza ceea ce mai rămăsese din familia tor.

După moartea lui Rowland, Zared începu să plângă în somn, aşa cum plânsese şi mama ei. Prima oară când auzi plânsetul, Severn crezu că este stafia mamei sale vitrege, însă în a doua seară, urcă să vadă cine plângea. Zared, pe jumătate adormită, pe jumătate trează, zăcea cu perna udă de lacrimi. Avea treisprezece ani, iar când o luă în braţe, îl imploră să nu mai spună nimănui că plânge în somn, şi el îi jură.

După asta, nu a mai plâns niciodată tare, dar, câteodată, urcând la ea, o văzuse că plânge în somn. La început, Severn crezu că plânge de durere – la vârsta ei fragedă pierduse multe persoane dragi – însă îşi dădu seama că este mai mult decât durere. Ştia că Zared plânge din cauză că se simte singură, mai singură decât se poate simţi un om.

Severn îi menţionase, odată, în treacăt, lui Rogan, că poate ar fi bine să ştie şi ceilalţi că Zared este fată. În timp ce Rogan cântărea această posibilitate, Oliver Howard o răpi pe Liana, cea de-a doua soţie a lui Rogan, iar vigilenţa Peregrinilor spori din nou.

Pentru binele ei, Zared trebuia să fie crescută ca un băiat.

Uitându-se cum Smith o ţine în braţe, Severn zâmbi. Pentru ei, Zared era atât de clar femeie, încât nu înţelegea cum pot crede ceilalţi că ea este bărbat. Severn şi Rogan obişnuiau să o necăjească, căci, atunci, când se supăra, reacţiona exact ca o femeie. După câte ştia el, nimeni nu-şi mai dăduse seama că Zared este fată. Până şi Lianei, isteţei lui cumnate, au trebuit să-i spună despre asta, căci ea nu-şi dăduse

seama, în afară de Smith. Bărbatul a spus că şi-a dat seama de la început că Zared este o fată, şi Severn îl crezuse. Ştia că Liana nu ar mai fi spus nimănui, în afară de doamnele ei de companie. Ştia foarte bine pericolul pe care Howarzii îl reprezentau pentru Zared. Totuşi acest bărbat ştia.

Severn îl privi pe Smith cum o pune pe Zared jos şi apoi cum se îndreaptă din nou spre patul său. Dacă Zared se va căsători, va pleca cu soţul ei şi va fi astfel, departe de ura şi vrajba dintre familiile Peregrine şi Howard. Ar putea trăi în altă parte, în linişte şi pace sufletească. Ar putea purta haine frumoase şi şi-ar putea lăsa părul să crească pe spate, aşa cum îl avea când era mică. Severn se gândi că i-ar plăcea să o vadă pe Zared ca femeie, cu un copil bucălat pe genunchi, zâmbind. Ar fi plăcut să-şi vadă sora făcând şi altceva, decât să se lupte cu sabia.

Zâmbi din nou. Se părea că Liana făcuse o bună alegere.

Tearle se trezi devreme, dar nu aşa de devreme ca Peregrinii. Aceştia ieşiseră deja din cort şi li se auzeau vocile, împreună cu un clipocit de apă. Clipocitul apei îi aminti că Zared îl spălase pe Colbrand, cu o zi în urmă, astfel că, fără să-şi dea seama, furia începu din nou să-l cuprindă. Se ridică şi începu să se îmbrace, când, deodată, îi veni o idee. Poate că Zared îl va uita pe Colbrand dacă va vedea şi un alt bărbat.

Ieşi din cort, gol de la brâu în sus, căscând şi întinzându-se. Severn stătea pe un scăunel, lângă cort, de asemenea dezbrăcat de la brâu în sus, iar Zared îl spăla pe spate.

— Bună dimineaţa, îi spuse Severn, zâmbind.

Tearle nu se uită la Zared. În schimb, îi zâmbi şi el lui Severn.

— Eşti gata de luptă astăzi?

— Mă tem că nu am atâtea lănci, câte am nevoie. Astăzi, voi doborî mulţi concurenţi, spuse Severn, lăudându-se.

Zared turnă apă caldă pe spatele fratelui său pentru a înlătura săpunul, după care el îşi trase pe cap o cămaşă murdară, din stofă groasă.

— Ia loc, Smith, spuse Severn, arătându-i scaunul de pe care tocmai se ridicase. Însoţitorul meu te va spăla.

— Ba nu, spuse Zared, însă uitându-se la fratele ei, îi văzu privirea încruntată.

Mai bine stăteam acasă, se gândi Zared, în timp ce Tearle se aşeză în faţa ei. Îşi săpuni mâinile şi începu să şi le plimbe pe spatele lui. În timpul operaţiei îi blestema pe Tearle şi pe toţi bărbaţii, inclusiv pe fratele ei ce o pusese să facă o treabă atât de înjositoare.

— Simţi ce simţeai şi când îl spălai pe Colbrand? întrebă Tearle încet. Am auzit că l-ai spălat şi pe el.

— L-am spălat şi pe el, însă mi-a plăcut, spuse ea printre dinţi.

— Pe mine nu-ţi face plăcere să mă atingi?

— Cum aş putea? Îmi eşti duşman.

— Mai întâi sunt bărbat.

— Tu, bărbat? Eşti un papă-lapte plăpând.

— Eu, plăpând?

Lui Zared nu-i plăcea deloc când o lua în râs, dar, ce mai încolo şi încoace, nu-i plăcea nimic la el. Era doar un papă-lapte. Îşi plecă plivirea şi-i privi trupul. Nu era nicio urmă de slăbiciune în acest trup musculos. Nu era la fel de lat în spate ca frumosul Colbrand… sau poate era. Poate era chiar mai musculos.

Se îndreptă şi plecă de lângă el. Poate că era bărbat, la prima vedere, însă ea ştia că era doar o

jumătate de bărbat – slab, fără iniţiativă şi fricos. Toţi muşchii lui reprezentau, de fapt, grăsime. El era…

— Iarăşi pierzi timpul? ţipă Severn. Nu ai o armură de curăţat? Nu ai cai să ai grijă de ei? Ascuţi numai săbiile duşmanilor mei?

Zared aruncă cu apă rece peste Tearle, îi azvârli o cămaşă murdară apoi o rupse la fugă. Nu avea de gând să-i spună lumea că este o mocăită.

Într-o oră, îl îmbrăcă pe Severn cu armura, iar acesta încălecă, fiind gata de plecare. Toată dimineaţa urma să-şi întâlnească adversarii.

Un plafon jos, din scândură, fusese construit înaintea tribunelor, iar concurenţii trebuiau să alerge unul spre altul cu lăncile în mâna dreaptă şi să încerce să-şi facă adversarii să le scape din mână şi ei să cadă de pe cal. Punctele se acordau în funcţie de locul unde îşi loviseră adversarii (loviturile sub centură nu erau permise), de numărul lăncilor rupte, de numărul curselor pe care le făcuse fiecare concurent, precum şi în funcţie de numărul loviturilor primite sau nu şi în funcţie de lance: dacă s-a rupt sau nu,

Severn, călărind spre adversar, se feri ca nu fie lovit şi, în acelaşi timp, îşi rupse lancea dându-i adversarului o lovitură clară şi puternică. Dacă asta era posibil, cel mai bine era să te fereşti astfel încât să-ţi faci adversarul să-ţi atingă şaua sau calul, căci atunci era depunctat.

Un strigăt asurzitor veni din tribune când se auzi prima ciocnire între două lănci. Severn termină primul tur, iar Zared îl aştepta cu o altă lance, căci urma să plece din nou.

Severn făcu alt şi alt tur, doborându-şi adversarii şi rupând câteva lănci în armurile lor.

— Este aur curat, îi şopti Tearle lui Zared. Spectatorii îl plac.

— Da, îi răspunse ea, mândră. Nu le pasă că are haine sărăcăcioase şi nu-şi mai amintesc de defilare. Este un erou acum.

Tearle trebui să fie de acord cu ea, căci, cu fiecare lovitură pe care Severn o dădea adversarului, strigătele mulţimii creşteau. Numai Colbrand mai primise aceste ovaţii.

— Cine vrei să câştige atunci când Severn se va lupta cu Colbrand? întrebă Tearle.

— Fratele meu, bineînţeles, spuse ea, după o clipă de gândire. Apoi se uită în altă parte.

Mai erau şi alţi concurenţi, în afară de Severn, iar între tururi, va sta lângă Zared, dând peste cap câteva pocale de vin, în timp ce va observa şi pe ceilalţi bărbaţi, încercând să le cunoască slăbiciunile şi punctele tari.

— Nu va câştiga mâna lui lady Anne, rosti o voce dispreţuitoare…

Când se întoarse, Zared îl văzu pe Jamie, transpirat, aşa cum fusese şi ea, alergând să pregătească lăncile şi să-şi ajute stăpânul.

— Poate că fratelui meu nu-i place această femeie, răspunse Zared, cu trufie, amintindu-şi foarte tine cuvintele lui lady Anne, adresate fratelui ei.

— Ha! strigă Jamie. Tatălui îi place de stăpânul meu şi consideră Peregrinii nişte sărăntoci murdari.

Mânia lui Zared, ce se adunase pe parcursul acestor zile, ieşi la iveală, înşfăcă sabia lui Severn şi se îndreptă spre băiat, de parcă avea de gând să-l ucidă.

Tearle o prinse de mijloc şi o puse jos.

— Linişteşte-te.

— M-am săturat de jignirile lui, zbieră ea. Am să-i arăt eu!

Braţele lui Tearle îi strângeau atât de puternic mijlocul, încât Zared abia mai putea respira. Îi luă

sabia din mână şi îi spuse lui Jamie, pe un ton poruncitor, să se ducă la stăpânul lui. Băiatul o şterse imediat.

Tearle se întoarse spre Zared:

— Întotdeauna îţi rezolvi treburile cu arma? Nu gândeşti deloc?

— Nici tu nu gândeşti! se răţoi ea. Acel băiat…

— Este un copil, o întrerupse Tearle, apoi oftă. Ar trebui să fiu mulţumit că nu eşti de acord cu el, băiatul dorind să câştige Colbrand.

— Să-l înfrângă pe Severn? Fără îndoială, Colbrand îi va doborî pe ceilalţi concurenţi, dar nu pe Severn, nu un Peregrine.

Tearle era mulţumit că ea nu se grăbea să-şi trădeze fratele pentru acel tâmpit de Colbrand. Nu mai spuse nimic şi îşi întoarse privirea spre câmpul de luptă.

La amiază, jocurile încetară, iar concurenţii urmau să părăsească locul şi să plece la masă. Zared ştia că iarăşi venise timpul, care nu-i plăcea deloc, acela de a-i servi fratelui ei masa.

— Eşti gata? o întrebă Severn.

O privi pe Zared, apoi se uită la Smith şi-şi aminti cum acesta o ţinuse în braţe, noaptea trecută. Se întrebă dacă Zared ştia de asta sau nu-şi amintea nimic. Îi ciufuli părul şi îi strâmbă boneta pe care o avea pe cap.

— Du-te cu Smith şi vezi ce vând comercianţii aceea, spuse el.

— Să plec? Dar cine te va servi? Cine…

— Nu o să mor de foame între timp. Du-te acum, până nu mă răzgândesc.

Zared nu se mai gândi a doua oară, se întoarse şi părăsi locul turnirului mai înainte ca fratele său să termine fraza. Aproape că dădu peste un om. Tearle o

bătu pe umăr.

— Lasă-mă-n pace; se răţoi ea. Nu am nevoie de companie.

— Această plimbare, printre oameni, îţi face aceeaşi plăcere ca şi ieri, când ai plecat devreme să stai singură în pădure?

— Eu am vrut să fiu singură. Mulţimea aceea de oameni mă obosise şi… şi…

— Mmm, făcu el, fără să o creadă. Nu îi luă mult timp să-şi dea seama de ce plângea ieri seară. Te voi însoţi, dacă-mi permiţi.

Ei nu-i plăcea să meargă alături de el însă, amintindu-şi de seara precedentă, când se simţise atât de singură, se gândi că poate un Howard era mai bun decât nimic, nu cine ştie ce, dar mai bine decât să fie singură.

— Bine. Poţi veni cu mine.

— Eşti foarte bună, lady Zared, îi spuse el încet.

Lady, se gândi ea. Îi plăcea cum sună.

Nu-i făcea plăcere să recunoască – of, nu-i făcea plăcere deloc – dar începuse să agreeze compania lui Howard. O duse la tarabele vânzătorilor, îi arătă terenurile unde se desfăşurau luptele, precum şi împrejurimile. La o tarabă se vindeau lucruri bisericeşti, iar Zared rămase mută de uimire, căci pe o cruce de-a lui Hristos se aflau pete de sânge. Howard îi spuse că acele pete de sânge nu se uscau niciodată.

O duse şi la taraba unui giuvaergiu, iar când Zared se opri să privească minunatele obiecte, Tearle îl rugă să le arate toate modelele. La taraba unui vânzător de haine, îl puse pe vânzător să scoată toată marfa, astfel încât ea să o atingă. La o altă tarabă, îi arătă jucării, rugându-l pe vânzător să-i arate cum funcţionează fiecare.

Cele câteva ore care mai erau, până când turnirul

începea din nou, trecură foarte repede, iar Zared nu era deloc nerăbdătoare să se întoarcă.

Are inimă de femeie, îşi spuse Tearle.

— Cum de te-ai putut abţine şi nu ai cumpărat nimic? Dacă nu pentru tine, măcar pentru cumnata ta.

— Din cauză că familia ta ne-a furat averea, spuse ea, neplăcându-i să i se reamintească că este săracă.

Chipul frumos a lui Tearle îşi pierdu zâmbetul. Voise doar să o tachineze puţin şi nu să-i reamintească că este săracă.

— Uite aici! Ia vezi ce vinde omul ăsta.

Mânia lui Zared se risipi când îl văzu pe acel bărbat, cu o tavă atârnată de gât. Pe tavă se aflau mănuşi frumos colorate. Erau din piele neagră sau cenuşie sau de mătase de toate culorile.

— Poţi să le atingi şi să le miroşi! spuse Tearle, zâmbind.

— Să le miros? întrebă ea luând o pereche frumoasă şi moale. Mănuşile miroseau a trandafiri. Se întoarse spre Tearle şi-l întrebă: Cum se poate? După părerea ei, pielea mirosea numai a cal sau a transpiraţie de bărbat.

— Înainte să se facă mănuşile, pielea a fost îngropată mult timp în petale de trandafir. Ai şi de iasomie? îl întrebă el pe vânzător.

Bărbatul, uitându-se la bizara pereche, răscoli printre mănuşi. Şi scoase o pereche galbenă din piele, cusută cu fir de aur. Pe toţi dracii, se gândi vânzătorul, arată ca soţ şi soţie, dar nu pot vedea decât un cavaler bogat, înalt, bine făcut, chipeş şi un băieţel roşcat, frumuşel şi murdar de pământ pe faţă.

— Alege o pereche pentru tine şi una pentru lady Liana sau poate câte o pereche pentru toate doamnele ei.

— Lianei i-ar plăcea astea, spuse Zared uitându-se la culoare şi pipăind mănuşile. Îi plăceau că erau moi. Puse însă mănuşile jos şi se întoarse.

— Alege, imploră el.

Zared îl privi. Nu voia să recunoască în faţa vânzătorului că nu are bani şi că nu-şi poate permite ceva atât de ieftin cum ar fi o pereche de mănuşi, darămite alte câteva daruri.

Tearle îi înţelese gândul.

— Vreau să spun… cumpără-ţi ce-ţi place.

Zared îşi încleştă pumnii, iar dinţii îi ţinea foarte strânşi. Era atât de mânioasă, încât nici nu putea vorbi. Se întoarse pe călcâie şi plecă.

Tearle se strâmbă de durere. Începea să înţeleagă această mândrie a Peregrinilor. Îşi ridică tunica, scoase punga de bani şi-i plăti vânzătorului. Luă mănuşile – pe toate – le băgă sub cămaşă şi fugi după Zared.

Mergea atât de ţeapănă că îi fu uşor să o ajungă din urmă. Nu încercă să se certe cu ea, însă o luă de mână şi o împinse într-un loc strâmt, dintre două pietre imense, blocând ieşirea cu trupul său.

Zared îi privea stând cu mâinile în sân.

— Peregrinii nu iau nimic de la un Howard. Ei nu primesc pomană. Nu primesc pomană de la nimeni. Chiar dacă pământurile ne-au fost furate, noi…

Se întrerupse, pentru că el o sărută. Când Tearle îşi ridică privirea, Zared îl privea fix, clipind. Trecu un moment fără ca ea să-şi vină în fire. Se şterse la gură cu mânecă tunicii şi continua să-l privească fix.

— E plăcut să văd că ai rămas fără cuvinte, spuse el.

— Am eu câteva cuvinte să-ţi spun, îi răspunse ea împingându-l şi încercând să iasă de acolo. Lasă-mă să trec.

— Nu, până nu mă asculţi.

— Nu voi auzi nimic din ceea ce-mi vei spune.

— Atunci te voi săruta din nou.

— Zared îl privi ţintă. Sărutul pe care îl dăduse nu fusese chiar neplăcut. De fapt, se cam încălzise.

— Bine, te voi asculta, dar apoi mă vei lăsa să plec. Aşa că spune-mi odată ce ai de spus.

— Mai întâi, uită-te la astea, spuse el şi scoase o pereche de mănuşi roşii, de mătase.

Fără să vrea, Zared luă mănuşile. Mai înainte, în faţa vânzătorului, nu putuse să le probeze, acum putea, aşa că-şi vârâ mâna în mătasea mănuşii. Erau frumoase, moi, strălucitoare.

— Nu am mai văzut niciodată ceva mai frumos, spuse ea.

— Dar astea? întrebă el scoţând altă pereche. Dar astea?

Zared le luă şi, în timp ce el scotea alte şi alte perechi, începu să râdă.

— Ce-ai făcut? te-ai furat?

— I-am dat vânzătorului o monedă de aur, spuse el privind-o.

Zâmbetu-i pierise de pe chip.

— Ia-le, sunt ale tale.

Tearle nu făcu efortul de a i le lua şi văzu că pe Zared nu o lăsa inima să le arunce.

— Nu primesc nimic de pomană.

— Dacă pământurile familiei Howard sunt ale Peregrinilor, atunci poate că aurul, cu care l-am plătit pe vânzător, este al tău. Aşa că este ca şi cum tu ţi-ai fi cumpărat toate mănuşile astea.

Zared se gândi un moment. Îşi bătea joc de ea? Nu, căci cuvintele lui era adevărate. Ridică mâna în care ţinea mănuşile şi o mireasmă îmbătătoare o învălui. I-ar plăcea să aibă ceva aşa de frumos şi de

feminin, ca aceste perechi de mănuşi, i-ar plăcea, de asemenea, să facă un cadou Lianei şi doamnelor ei de companie. Acestea din urmă o priveau, câteodată, cu compasiune, căci ştiau că este fată, spre deosebire de bărbaţii din subordinea fraţilor ei! Dacă le-ar dărui ceva aşa de frumos, ca aceste perechi de mănuşi, probabil că privirea lor de compasiune s-ar schimba.

Tearle o privea cum se frământă şi abia se abţinu să nu-l bufnească râsul. Chiar dacă era tunsă băieţeşte şi chiar dacă purta haine bărbăteşti, avea sufletul unei femei.

— Care pereche îţi place cel mai mult?

— Nu… nu ştiu sigur, răspunse ea uitându-se la ele. Perechea de deasupra era din piele albă, decorată cu fluturi negri şi galbeni.

— Poate că ar fi mai bine dacă le-ai păstra pe toate. Vom cumpăra altceva pentru cumnata ta.

— Oh, nu, o pereche îmi este suficientă, de vreme ce nu am unde să o port.

— Nu ai… Da, da, înţeleg. Ce vei face atunci cu perechea ta?

— Am s-o ascund. Am un… un loc secret, o piatră ce se desprinde din perete. Le voi purta atunci când sunt singură.

Tearle se cutremură şi un sentiment de vinovăţie îl cuprinse, căci obsesia fratelui său făcea ca această tânără fată să nu-şi poată arăta frumuseţea în public. Atunci îi veni o idee. Poate că, mai târziu, la acest turnir, o să aibă ocazia să-i ofere ceva ce ea dorea cu adevărat.

Întinse mâna şi-i atinse obrazul, mângâind-o:

— Mi-ar face plăcere să te văd purtând aceste mănuşi.

Ar trebui, se gândi ea, să-l scuip în obraz. Dar n-a făcut-o. I se părea ei, sau, el era mai frumos decât

atunci când se întâlniseră prima oară? Şi-l amintea ca fiind un bărbat cu ochii mici. Ochii lui sunt chiar frumoşi, se gândi ea.

— Cred... cred că este timpul să ne întoarcem, spuse ea încet. Severn va avea nevoie de mine?

— Da, spuse el, lăsând mâna, în jos, de pe obraz, pe umărul ei. Vreau să-ţi spun că ştiu ce ascunzi acolo, cu atâta grijă.

Trecu un moment pentru ca Zared să-şi dea seama că el se referea la sânii ei. Simţi cum sângele îi năvăleşte în obraji şi-şi plecă privirea pentru ca el să nu vadă că s-a roşit. Când el îi luă mănuşile (îi spusese că le va ţine el, deocamdată), văzu că îi zâmbeşte într-un fel ce o scoase din sărite.

— Lasă-mă să trec, Howard, se răsti ea.

— Da, my lady, spuse el făcând o lungă şi adâncă reverenţă.

Îndreptându-se spre terenul unde aveau loc luptele, Zared mergea înaintea lui Tearle. Ceva se întâmplase în aceste câteva ore cât hoinăriseră, iar ea nu era sigură ce anume era. În alte momente, ar fi putut să-i înfigă un pumnal în gât pentru ceea ce-i făcuse. Acum însă fusese foarte drăguţ cu ea. Îi explicase totul şi niciodată nu se citise pe faţa lui plictiseala sau o urmă de batjocură pentru faptul că ea nu mai ieşise în lume şi se mira de absolut tot ce vedea.

Cu siguranţă, el se deosebea de fratele ei, se gândi ea, căci Severn şi Rogan întotdeauna îşi pierdeau răbdarea atunci când ea nu ştia să facă ceva. Se înfuriau când o vedeau că rămâne cu privirea aţintită spre soarele ce apunea. Au luat-o în râs atunci când, odată, îşi făcuse o coroniţă de flori şi şi-o pusese în păr. Nu avea deloc răbdare cu ea atunci când era înceată. Nu aveau niciodată timp pentru nimic altceva

decât pentru antrenamente şi pregătiri de război.

De când Liana venise în familie, traiul lor se mai îndulcise, însă nici acum Severn şi Rogan nu-i acordau prea mult timp. Rogan îşi petrecea timpul cu soţia sa, Severn, cu amantele, iar ea era mai tot timpul singură.

Se întoarse spre Tearle ce o urma în tăcere.

— În Franţa, femeile purtau mănuşi ca acestea? Acolo ai aflat cum sunt făcute de miros aşa de frumos?

— Şi aici, în Anglia, femeile poartă astfel de mănuşi. Presupun că şi lady Liana are o pereche sau două de mănuşi frumos mirositoare, ca acestea.

— Nu ştiu, nu le-am mirosit niciodată. Îl privea acum nu ca pe duşmanul lor, ci ca pe un bărbat. De unde ştia el toate aceste amănunte despre veşmintele femeilor? Fraţii mei nu ştiu nimic despre asta, se gândi ea. Nu aşa ar trebui să fie toţi bărbaţii? Să nu ştie prea multe despre veşmintele femeilor?

— În Franţa, îţi petreceai mult timp cu femeile? De asta ştii atâtea despre femei şi nu despre bărbaţi?

— Ştiu multe şi despre bărbaţi, spuse el, mirat şi oarecum jignit. Ea întotdeauna îl făcuse să se simtă nevoit să-şi apere masculinitatea.

Zared nu mai înţelegea nimic. Îşi aminti că Liana îi spusese că unii bărbaţi ştiu şi alte lucruri, în afară de război. Despre astfel de bărbaţi, ca Tearle, vorbise Liana? Acest bărbat ştia totul despre mănuşile femeilor şi leşinase din cauza unei mici răni. Oare bărbaţii se împart în două categorii? Bărbaţi ca fraţii ei, de o parte şi bărbaţi ca Howard, pe de altă parte?

— De ce mă priveşti atât de ciudat, o întrebă el, încântat că îl privea.

— Nu eşti bărbat, totuşi arăţi ca unul, spuse ea, gânditoare.

— Nu sunt bărbat? întrebă el, agasat,

— Nu. Tu nu te lupţi aşa cum fac bărbaţii, leşini

din cauza celei mai mici răni. Pari puternic, totuşi eu, care sunt mult mai mică decât tine, te-am învins.

— Ai luptat cu mine şi ai învins? spuse el, neînţelegând, la început, despre ce vorbea. Apoi îşi aminti de prima lor întâlnire când ea-l lovise cu pumnalul. El avusese intenţia s-o elibereze din primul moment când îşi dăduse seama că este fată. Deodată, realiză că Zared credea că ea l-a „forţat" să o elibereze.

— Da, m-am luptat cu tine. Dacă cineva ar fi scos pumnalul la fratele meu, el l-ar fi distrus.

— Chiar şi o femeie?

— Poate că nu o femeie, însă nu ar fi fost înfrânt aşa de repede. Nu, fraţii mei, sau... sau nici Colbrand nu ar fi fost înfrânţi aşa de repede de o femeie.

— Totuşi Colbrand nu are atâta minte încât să-şi dea seama că eşti femeie.

— Poate că nu. Tu ai minte, după câte se vede. Se pare că ştii totul, numai despre treburile bărbaţilor nu ştii nimic. Mai degrabă ştii totul despre mănuşile femeilor şi despre calitatea decoraţiilor. Tocmai despre treburile bărbaţilor nu ştii nimic.

— Oh! Ce te face pe tine să spui că nu ştiu să fac nimic din ceea ce face un bărbat?

Zared, îl privi uimită.

— Ai fi participat la turnir. Nu ai pierde timpul făcând pe dădaca şi servitorul, ci ai ţine în mână o spadă. Liana spunea că Oliver Howard este atât de bogat, încât angajează bărbaţi să lupte pentru el. Poate că şi tu, în Franţa, ai angajat bărbaţi să lupte pentru tine, în timp ce stăteai cu femeile. Chipul ei strălucea; Da, asta e. De asta ştii atât de multe despre femei şi atât de puţine despre bărbaţi.

Tearle amuţi, pentru un moment. Zared era ca un copil. Zâmbea de parcă tocmai ar fi rezolvat o

problemă dificilă. În capul ei se formase ideea că el nu poate fi un bărbat, tocmai pentru că ştie atât de multe despre hainele şi bijuteriile femeilor. Ei nu-i trecuse niciodată prin cap că existau mai mulţi bărbaţi ca el, decât ca fraţii ei, cărora nu le păsa de nimic altceva decât de război.

Deschise gura să-i spună cum anume trebuie să fie un adevărat bărbat, însă în spatele ei văzu un tânăr încercând să ţină în hăţuri un cal neîmblânzit. Calul, înfuriat datorită bicelor primite, scăpă şi alergă, lovind cu picioarele în stânga şi în dreapta, îndreptându-se chiar spre Zared, ce nu-l văzuse, căci mergea cu spatele.

Tearle se aruncă peste Zared, trântind-o la pământ şi acoperind-o cu trupul său mare. Calul, ce avea copite cu potcoave de oţel se îndreptă spre el, lovindu-l cu picioarele. Tearle încercă să-şi ferească capul şi gâtul.

În câteva secunde, oamenii începură să strige şi speriară calul, care o luă la fugă spre pădure, după ce-l rănise destul de grav pe Tearle. Acesta zăcu nemişcat un moment, respirând din greu. Nu-şi putea da seama încă dacă are coastele rupte. Zared încercă să iasă de sub el, pentru a-l lăsa să respire în voie.

— Eşti rănit? îl întrebă un bărbat.

— Pregătiţi un pat, ţipă altul. Îl vom căra până acolo.

În dureri cumplite, Tearle se dădu într-o parte, pentru a o putea lăsa pe Zared să iasă de sub el şi, uitându-se la faţa ei, ştiu că nu poate lăsa pe nimeni să-l ajute. Nu-i mai putea da şi un alt motiv să creadă că nu este un adevărat bărbat.

Respiră adânc şi încercă să se ridice.

— Am să-l chem pe Severn, spuse Zared. Nu se putea gândi decât la faptul că un Howard salvase viaţa

unei Peregrine. Îl va chema pe Severn şi acesta va şti ce să facă unui om rănit.

— Sunt bine, spuse Tearle, vorbind greu. Partea dreaptă a corpului îi durea de parcă i-ar fi fost zdrobită.

— Dar Severn poate să…

— Nu, spuse el închizând ochii de durere. Folosindu-şi toate forţele, se ridică în capul oaselor.

— Eşti rănit, spuse Zared. Am să chem ajutoare.

— Nu, spuse el din nou.

În jurul lor se adunase o mulţime de oameni, holbându-se la bărbatul ce fusese lovit, brutal, de un cal şi care totuşi se ridicase de parcă nu păţise nimic.

Tearle depuse tot efortul să se ridice în picioare. Respiră adânc de câteva ori şi, după câte îşi putu da seama, nu avea coastele rupte.

— Trebuie să ne întoarcem, îi spuse el lui Zared.

— Dar tu trebuie să…

— Să ce? o întrebă, ţintind-o cu privirea.

— Nimic, spuse ea, supărată. Nu vreau să faci nimic. Dacă ai fi rănit, probabil că ai ruga şi îngerii din cer să-ţi aline durerea. Acum trebuie să fug să-mi ajut fratele.

Se întoarse şi îl lăsă acolo. Nu îi plăcea deloc că-şi simţea genunchii moi, după cele întâmplate. Howard o acoperise, atât de bine cu trupul lui, că nici nu văzuse calul, însă simţise impactul loviturilor de copite pe trupul lui.

Totuşi el o ocrotise. De ce? Ce voia de la ea acest Howard?

Se întoarse să vadă dacă o urmează. Mergea, dar se vedea că are dureri. Îi spusese că nu este rănit.

Totuşi cum putea să nu fie? Să se ducă la el şi să-i ceară să-i arate rănile?

Ea, o Peregrine, să ajute un Howard? Totuşi, el a salvat-o. De ce? De ce nu lăsase calul s-o lovească?

Asta ar mai fi eliminat un Peregrine. Ar fi fost cu unul mai puţin.

Trebuie să fie ceva ce doreşte el. Trebuie să fie un motiv pentru care el o voia în viaţă. Îi vorbise despre o căsătorie între ei, o căsătorie ce ar uni cele două familii ce se urau de moarte. Dar dacă se descoperiseră documentele prin care se putea demonstra că Peregrinii sunt adevăraţii proprietari ai pământurilor Howarzilor? Poate că Oliver Howard a descoperit aceste documente şi l-a trimis pe fratele său mai tânăr să o curteze pe singura femeie Peregrine ce mai rămăsese în viaţă. Asta ar putea explica de ce Tearle Howard o voia în viaţă. Dacă singura femeie Peregrine ar muri, familiile nu s-ar mai putea uni, iar dacă documentele ar fi găsite, Oliver Howard ar pierde tot ceea cucerise prin omoruri.

Slăbiciunea începuse să o părăsească. Totul începuse să aibă o logică. Acest Howard o voia în viaţă şi voia ca ea să se căsătorească cu el de bunăvoie. Asta ar explica şi faptul că-i cumpărase mănuşile. Prin aceste mănuşi, încerca să o cucerească.

Nu-i va merge, se gândi ea. Nu îmi va câştiga inima, indiferent ce ar face. Iar dacă este rănit, asta se datorează motivelor lui egoiste. Zared îşi îndreptă spatele şi grăbi pasul spre locul turnirului. Nu se mai simţea deloc vinovată pentru că un Howard îi salvase viaţa.

7

Tearle ajunse, în cele din urmă, la locul turnirului, cu capul sus şi spatele drept. Ce fel de femeie era Zared? se întrebă el. Un bărbat tocmai şi-a riscat viaţa

pentru ea, iar ea nici măcar nu apreciază fapta.

Se duse la cort, lăsă acolo mânuşile, apoi se întoarse pe câmpul de luptă. Acolo îl văzu pe Severn, gata de luptă şi prost dispus. Se vedea clar că era furios. Probabil se întâmplase ceva la masă. Ţipă la Zared care întârziase, iar pe primul său adversar îl lovi atât de puternic, că acesta căzu, ca trăsnit, la pământ. Oamenii ovaţionau, însă buna dispoziţie nu-i reveni. Tearle stătea deoparte şi o privea pe Zared fâţâindu-se încolo şi încoace pregătind lăncile, dându-şi toată silinţa să-i fie pe plac fratelui ei. Tearle încercă să-i vorbească numai o dată, însă fu imediat repezit:

— Chiar crezi că m-ai impresionat? îi aruncă ea. Chiar crezi că acum mă voi căsători cu tine şi vom uni astfel familiile noastre? Vrei să te asiguri astfel de posesia pământurilor ce aparţin familiei mele?

El stătea acolo, împietrit, simţind o cumplită durere în toată partea dreaptă a corpului, durere care se datora faptului că-i salvase viaţa, iar ea îi vorbea despre terenuri şi proprietăţi. Nu mai putu spune nimic. Stătea acolo privind-o cum aleargă să-l ajute pe Severn, ce urma să se lupte cu Colbrand. O văzu cum îi zâmbeşte dulce lui Colbrand, în timp ce-şi ajuta fratele.

— Era să mor, apărând-o, şi nu primesc nici măcar mulţumiri, pe când Colbrand primeşte totul, nefăcând nimic, rosti el, supărat.

Stătu şi-i privi pe Severn şi Colbrand alergând unul spre altul. Amândoi erau luptători excelenţi, iar dacă niciunul nu avea norocul de partea lui, câştigătorul se va trage ia sorţi. La cel de al patrulea tur, Tearle era deja bolnav, căci o vedea pe Zared ţinându-şi respiraţia la fiecare lovitură, fiind cu ochii pe Colbrand, îngrijorată să nu fie rănit.

— Nu-i pasă de mine, care am fost lovit cu copitele pe spatele gol, ci îi pasă de el, să nu

primească vreo lovitură prin armura de oţel, murmură el, abătut.

Când Severn rupse şi a patra lance, la fel cum şi Colbrand o rupse pe a patra, Tearle o îndepărtă pe Zared şi-i duse el apă şi o nouă lance fratelui ei.

— Îşi apleacă lancea prea mult, îi şopti Tearle lui Severn, când acesta duse pocalul la gură. Şi o ţine aplecată spre stânga. Dacă ai putea să ţii lancea în mâna stângă şi să ridici mâna puţin mai sus, cred că îl vei putea doborî.

— Văd că sora mea îi acordă atenţie acestui Colbrand. Vrei să-l vezi la pământ? îl întrebă Severn.

— Aş vrea să-l văd ridicându-se din praful drumului, îi răspunse Tearle, încruntat.

Severn încuviinţă, apoi luă lancea şi coiful.

— Îmi voi da toată silinţa.

În acest tur, lancea lui Severn se rupse, a lui Colbrand, nu, de aceea Severn primi punctajul mai mare.

Tearle nu putu rezista tentaţiei şi-i spuse lui Zared, batjocoritor:

— Se pare că acest cavaler invincibil al tău a primit, în sfârşit, ceea ce merita.

— De la fratele meu, de la un Peregrine. Nimeni altcineva însă nu l-ar mai putea învinge. Niciun bărbat din toată Anglia.

— Eu… începu Tearle, dar se opri.

— Tu, ce? întrebă că râzând. Doar nu voiai să spui că tu poţi? Howarzii nu ştiu decât să se ascundă şi să răpească oameni. Howarzii nu ştiu să se bată în luptă deschisă, dreaptă.

Se întoarse şi plecă, deoarece Severn se întorsese în cort. Deodată, asta i se păru prea de tot lui Tearle. Întotdeauna avusese mai multe femei deodată, neştiind apoi cum să scape de ele. Niciodată nu-i

fusese greu să câştige admiraţia şi afecţiunea unei femei, totuşi fata asta zvăpăiată îl făcea să se îndoiască de el.

Opri un băiat ce trecea, prin apropiere. Îi dete un bănuţ şi spuse să transmită un mesaj lui lady Anne ce se afla în tribune. Un moment mai târziu, o văzu pe Anne ascultându-l pe băiat, spunându-i ceva tatălui ei, părăsind tribunele şi intrând în casă. Tearle o urmă la oarecare distanţă, apoi o ajunse. La cel de-ai doilea etaj, o văzu dispărând după o uşă. Intră şi el şi închise uşa.

— Eşti în pericol? îl întrebă Anne.

— În pericol de a ucide o femeie, îi răspunse Tearle.

— Iar eu un bărbat, spuse Anne.

— Colbrand?

— Nu, pe duşmanul tău, acel Peregrine.

— Pe Severn? întrebă el dându-şi jos tunica.

— Ce faci?

— Un cal m-a lovit şi vreau să vezi dacă sunt grav rănit. Ce e cu Severn, ce ţi-a făcut?

— Ştiai că-şi propusese să se căsătorească cu mine. Pentru el nu mai este nicio urmă de îndoială. Astăzi, la prânz, tata l-a aşezat lângă mine, iar acest Peregrine mi-a spus că a venit la turnir cu scopul precis de a mă lua de soţie. Are impresia că asta este o mare onoare pentru mine, aşa cum consideră şi tata, acum că a văzut cum se luptă.

Lui Tearle îi păru rău pentru Anne, căci, dacă ea trecea prin ceea ce trecea şi el, avea toate motivele să-i pară rău pentru ea. Când Tearle îşi scoase cămaşa, Anne exclamă:

— Eşti vânăt şi plin de sânge! Tearle, calul ăla nu te-a lovit, pur şi simplu te-a călcat în picioare, bine de tot. Dă-ţi şi restul hainelor jos, să te văd mai bine. Se

duse la uşă şi-i spuse unui servitor să aducă o pânză curată şi apă caldă.

Tearle zâmbi. Uite, aşa ar trebui să reacţioneze o femeie, se gândi el. Femeile ar trebui să fie finuţe, blânde şi dulci. Femeile ar trebui să descreţească frunţile bărbaţilor, să le şoptească vorbe dulci. Ele ştiu cum să poarte mănuşi şi rochii şi nu să ascută săbii.

Tearle îşi scoase şi restul hainelor, în afară de chiloţi, şi se întinse pe pat cu faţa în jos. Anne, frumoasa şi dulcea Anne, îi va spăla şi bandaja rănile.

— Spune-mi despre ea, îi ceru Anne.

Tearle îi zise, la început, că nu-i poate spune, căci era periculos, apoi îşi aduse aminte că poate avea încredere în ea. Dintotdeauna avusese încredere în Anne. Dacă ea i-ar fi spus lui Severn cine era, fără îndoială că acesta l-ar fi ucis pe loc.

Tearle îi povesti totul, de-a fir a păr, despre cum oamenii lui Oliver îl răpise pe micul Peregrine şi cum îşi dăduse el seama că Zared era fată. Îi spuse şi cum îl rănise cu pumnalul, îi mărturisi că avea parcă o obsesie cu fata asta, îi spuse despre cum aranjase el să fie în apropierea ei.

Însă ea a făcut o pasiune pentru Colbrand, concluzionă el printre dinţi. M-am aruncat peste ea să o protejez, iar ea tot nu şi-a dat seama că sunt un bărbat.

— L-ai putea înfrânge pe Colbrand. L-ai putea înfrânge şi pe Severn. Ah, ce-aş vrea să-l văd căzând de pe cal, spuse ea, cu ochii strălucind. Astăzi, după masă, a încercat să mă sărute. I-am tras o palmă!

— Se pare că avem scopuri diferite. Tatăl tău nu te va putea forţa să te căsătoreşti cu un bărbat care nu a câştigat turnirul, iar eu aş fi încântat să văd fundul lui Colbrand în ţărână. Aş fi încântat să-l înfrâng.

— Din cauza acestei deghizări prosteşti, nu te

poţi lupta cu el. I-ai putea înfrânge pe amândoi. Te-am văzut luptând şi pot să-ţi spun că eşti mai bun decât ei.

Da, spuse Tearle, trist, ridicându-se în capul oaselor pentru ca Anne să-l poată bandaja. Dacă n-ar trebui să rămân deghizat ca Smith, m-aş putea înscrie acum?

— Da, spuse ea repede, nu este niciun motiv pentru care nu ai arăta lumii ce ştii. Anunţă-te sub numele de Howard şi intră în următoarele două zile. Acel Peregrine nu va îndrăzni să-ţi facă vreun rău, aici, sub acoperişul tatălui meu.

— Nu, spuse Tearle, gânditor. Nu mă voi coborî la nivelul fratelui meu. Prea multă lume m-a văzut alături de Peregrine, iar ei se vor simţi ca nişte proşti, ştiind că m-am aflat în mijlocul lor atâta timp.

— Dar sunt nişte proşti, spuse Anne, cu hotărâre.

Tearle o privi. Oare nu exagerează? se gândi el.

— Severn mi se pare un bărbat cu mult succes la femei.

— Mie mi se pare un mitocan, un ţărănoi fără maniere, care crede că o femeie este a lui nu pentru că i-a cerut părerea, ci pentru că pur şi simplu îşi ia singur ceea ce vrea.

— Dar nu poţi să spui că este urât. Dimpotrivă. Stă foarte bine în şa,

— Aş vrea să-l văd căzând. Aş vrea să aud lumea râzând de el. Aş vrea ca lumea să ştie cât este de prost. Aş vrea…

— Înţeleg, spuse Tearle, amuzat.

— Dacă îndrăzneşti să râzi de mine, voi…

— Eu? spuse Tearle, nevinovat. Eu, un bărbat grav rănit din cauza unui Peregrine, să râd de faptul că altcineva le vrea răul?

Frumosul chip al lui Anne se relaxă. Tearle mă cunoaşte de prea mult timp, se gândi ea. Când acel

bărbat îngrozitor, ce miroase tot timpul a transpiraţie şi cai, a împins-o într-un colţ întunecat, i-a răspuns la săruturi. Avea ceva primitiv în purtare şi părea că nici nu-i trece prin cap faptul că ea i-ar putea refuza cererea în căsătorie. Tot timpul cât a durat masa, ia vorbit tatălui ei cu o naturaleţe de parcă erau deja rude, iar tatălui ei îi făcuse plăcere.

Anne a fost complet ignorată, deşi stătea între ei. Acest Peregrine, ca un necioplit ce era, se întinsese de câteva ori peste ea, pentru a ajunge la mâncare, iar ea fusese nevoită să se ferească, pentru a nu o lovi cu coatele. Vorbea cu toată lumea, pe ea ignorând-o complet,

Şi vorbea tot timpul despre arme şi război. După câte putea ea spune, acest om nu avea niciun sentiment. Cel puţin Colbrand, celălalt bărbat pe care-l simpatiza tatăl ei, avea maniere alese, el observase că rochia i se potrivea cu culoarea ochilor. Pentru Peregrine nu avea nimic bun de spus. El o privise doar o singură dată, măsurând-o din cap până-n picioare, după care nu-i mai aruncase nicio privire.

După masă, Severn a plecat cu tatăl ei. Anne a vrut să se retragă, însă tatăl ei i-a ordonat să-i însoţească până la grajduri, unde îşi ţinea coliviile cu şoimi, căci voia să-i arate Peregrinului. Anne, însoţită de două din doamnele ei de companie, a mers în spatele lor, fără să fie băgată în seamă.

Acolo, la grajduri, bădăranul a împins-o într-un colţ şi a sărutat-o. Poate din cauză că era furioasă, a răspuns, la început, la sărut, însă n-a trecut mult până să-i vină mintea la cap. A ridicat genunchiul şi l-a lovit între picioare, Atunci el a împins-o furios.

Nu i-a spus nimic pentru un moment, apoi i-a zis: „Întoarce-te la tatăl tău”, după care i-a întors spatele şi a plecat. Anne trebui să recunoască că nu se aştepta

deloc ca el să reacţioneze aşa, însă era satisfăcută că reuşise să-l înfurie.

— Mă voi înscrie deghizat, spuse Tearle.

— Deghizat?

— Da, sub numele de Cavalerul Negru. Îmi poţi face rost, repede, de o armură neagră? Mă voi lupta cu cel care are acumulate cele mai multe puncte de până acum.

— Asta înseamnă că te vei lupta cu Colbrand şi cu acest Peregrine. Nimeni nu a putut să-i doboare până acum. Tearle îşi aminti felul în care Zared îl privea pe Colbrand, de câte ori acesta îi trecea prin faţă, şi o nouă forţă simţi că-i curge prin vene.

— Îi voi învinge. Pentru tine, îl voi învinge pe Severn, iar pentru mine, îl voi face pe Colbrand să regrete ziua în care s-a născut.

Anne îi zâmbi.

— Voi găsi o armură pentru tine. Vino în grădină, la miezul nopţii, şi voi face rost de tot ce-ţi trebuie. Şi voi aranja şi cu tatăl meu. Îi va face plăcere să audă că un cavaler misterios s-a înscris pe liste şi intenţionează să lupte cu cei mai buni concurenţi.

Tearle se ridică, simţindu-se deja mai bine.

— Şi dacă mi te va oferi ca premiu?

Anne îl privi cum stătea pe marginea patului.

— Purta doar o cămaşă subţire de mătase, prin care i se putea vedea trupul musculos.

— Voi accepta, spuse ea.

Tearle se întoarse s-o privească. Era atât de drăgălaşă, era aranjată atât de perfect şi ştia că zestrea ei era enormă. Unirea celor două familii, Marshall şi Howard, era un fapt foarte înţelept, mai ales că ştia că fratele său, Oliver, ar fi aprobat din toată inima căsătoria. Oliver va folosi zestrea şi averea lui Arme pentru a cumpăra mai multe arme, ca să-i

distrugă definitiv pe Peregrine.

Privind-o, Tearle îşi aminti de chipul lui Zared şi-şi dădu seama că nu este la fel de frumoasă ca Anne. Totuşi, avea, o inocenţă pe care Anne n-o avea şi nu o avusese niciodată. Era o lume nouă şi multe lucruri pe care ar fi dorit să i le arate lui Zared.

Poate că lipsa ei de experienţă îl fascinase atât. Poate că frăgezimea şi inocenţa ei reprezentau un deliciu pentru el, care gustase din toate plăcerile vieţii. Felul în care Zared îşi arăta admiraţia pentru Colbrand îl intrigase. Anne şi femeile ca ea, obişnuite să fie curtate de o mulţime de bărbaţi, nu şi-ar arăta aşa deschis sentimentele. Tearle ştia că, dacă Anne ar iubi un bărbat, nu i-ar spune decât în situaţia când ar fi convenabil pentru ea. Dar Zared, se gândi Tearle, zâmbind, dacă ar iubi un bărbat, l-ar proteja cu propria-i viaţă.

— Iar eu aş fi onorat, spuse Tearle făcând o reverenţă.

— Îmbracă-te, spuse ea zâmbind. Eu voi pleca prima, aşa încât să nu mă vadă nimeni singură cu un bărbat, pe jumătate dezbrăcat, chiar dacă ai aproape vârsta tatălui meu.

Tearle zâmbi satisfăcut. Era mulţumit că ea-l privea ca pe un bărbat. După Zared, îi făcea plăcere să-l admire oricare altă femeie.

— Ne vedem atunci la miezul nopţii, îi spuse el când Anne ajunse la uşă.

Ea făcu un semn afirmativ din cap şi părăsi camera.

Zared părăsi, zăpăcită, terenul de lupte. Prea multe lucruri i se întâmplase în ultima vreme. Îşi aminti de acel moment dramatic, simţind senzaţia pe care a avut-o când acel Howard o protejase cu trupul lui. Simţise loviturile copitelor prin corpul lui Tearle. Totuşi

el refuzase orice ajutor de la ea.

Oare o salvase cu un scop ascuns? Chiar voia să unească familiile Peregrine şi Howard? Dacă într-adevăr fratele lui găsise documentele, prin care se dovedea că pământurile sunt ale Peregrinilor, ar fi putut foarte simplu să le ardă. Nu ar mai fi fost nevoit să-şi trimită fratele pentru a uni cele două familii. Îşi duse mâna la urechi, voind parcă să oprească gândurile ce îi năvăliseră în minte. Ce anume voia Tearle de la ea? De ce nu pleca odată şi să o lase în pace, să o lase cu… cu Colbrand?

Amintindu-şi de frumosul bărbat, se hotărî să meargă la cortul lui. Poate că, văzându-l pe acest blond, îl va uita pe cel brunet, ce începuse să-i pună stăpânire pe gânduri.

Însă, odată ajunsă la cortul lui Colbrand, fu întâmpinată cu ostilitate de Jamie.

— Ai venit să te dai mare? se răţoi el.

— Nu, eu… Eu, ce? se gândi ea. Să-i spun că am venit numai să-l văd pe Colbrand?

— Fratele tău a avut norocul de partea sa, căci calul stăpânului meu a alunecat.

— Ba nu. Severn este mai bun ca el, şi cu asta, basta.

— Nu este mai bun la nimic decât stăpânul meu, strigă Jamie. Stăpânul meu este mai bun în luptă şi va câştiga. Până la urmă o va câştiga pe lady Anne. Jamie îi zâmbi obraznic. Lady Anne îl urăşte pe fratele tău.

Zared era prea supărată de ultimele evenimente, pentru a se mai controla.

— Ba fratele meu o să se căsătorească cu lady Anne.

— Ba nu. Lady Anne se strâmbă la el, când nu se uită, însă oamenii din jur văd. Astăzi, după masă, l-a lovit.

Zared se holbă la băiat, ştiind că ce spune el este adevărat, urându-l însă pentru că spune adevărul. Era foarte tânăr şi foarte slab, iar ea ştia că-l poate burduşi bine.

Făcu o mişcare către el, însă Colbrand îi puse mâna pe umăr.

— Iar vă bateţi? o întrebă ei zâmbind.

— I-am spus de intenţia dumneavoastră de a vă căsători cu Lady Anne.

— Ah, da, drăguţa lady Anne. Tatăl ei îi doreşte un bărbat puternic.

— Atunci tatăl ei va dori ca un Peregrine să-i fie soţ, răspunse Zared.

— Şi va face o alegere bună, dacă se va hotărî asupra fratelui tău, răspunse Colbrand.

Zared zâmbi. Frumos, amabil şi binevoitor, pe deasupra, se gândi ea. I-ar fi răspuns, însă în acel moment, Severn, furios, o luă de urechi şi o duse la cort.

— Ce faci? îl întrebă ea răstit, însă el nici nu o băgă în seamă.

Cum intrară în cort, îi dădu drumul.

— Unde este Smith? întrebă, turnându-şi vin. Am auzit ce s-a întâmplat astăzi, că te-a salvat şi, în încercarea de a te proteja, a fost lovit grav de un armăsar.

— A avut motivele lui pentru care a făcut asta, spuse Zared întorcându-se.

— A, da. Este îndrăgostit de tine.

Zared se întoarse cu ochii măriţi.

— Îndrăgostit? De mine?

— Poţi să fii surprinsă, aşa cum am fost şi eu, însă să ştii, te priveşte cu ochii plini de dragoste, aşa cum Rogan o priveşte pe Liana. Iar eu mi-am jurat să nu privesc niciodată aşa vreo femeie.

— Te-ai ţicnit, spuse Zared. Acestui bărbat nu-i pasă de mine.

— A ştiut din prima că eşti femeie. Te ţine în braţe atunci când plângi în somn şi acum ţi-a salvat viaţa.

Zared era îngrozită de această conversaţie. Nu mai vorbise niciodată cu fraţii ei despre dragoste, sau despre orice emoţie şi sentiment din acest domeniu.

— Ce intenţionezi cu mine? întrebă ea, bănuitoare.

— Cred că Liana vrea ca tu să te căsătoreşti cu acest bărbat. Eu cred că l-a trimis aici să te curteze.

— Liana nu…

— Nu, ce?

— Nu vrea să mă căsătoresc cu el, răspunse, neputând să-i spună adevărul. Ce importanţă are pentru tine cu cine mă mărit?

— Omul se pricepe la arme. El m-a sfătuit cum să-l înfrâng pe Colbrand.

— Înţeleg, spuse Zared. Vrei să mă căsătoresc cu el, pentru ca să ai un aliat cu care să-i baţi pe ceilalţi concurenţi, la alte turniruri.

— Pentru a ne ajuta să-i învingem pe Howarzi.

— Nu te va ajuta în această privinţă, spuse ea, cu siguranţă în voce. Apoi, pentru a nu-i trezi bănuieli fratelui său, continuă: De ce nu te căsătoreşti tu, pentru a ne ajuta familia? Mă obligi să mă căsătoresc numai pentru că nu o poţi obţine pe lady Anne? Am auzit că te-a lovit.

Severn se înroşi de mânie.

— Ce fac eu cu vreo femeie, nu e treaba ta.

— Iar viaţa mea e treaba ta? Nu-ţi poţi găsi o soţie, aşa că mă obligi să mă căsătoresc cu un bărbat despre care tu nu ştii nimic.

— Ştiu că te vrea, când niciun alt bărbat nu te

vrea, îi replică Severn,

E adevărat, dureros de adevărat, se gândi ea. Numai un bărbat o dorea, şi acesta era duşmanul lor de moarte. Trecu pe lângă.Severn, îmbrâncindu-l atunci când acesta vru să o reţină, şi părăsi cortul. Cum ieşi afară, începu să alerge şi nu se opri decât la pârâiaşul unde îl întâlnise pe Colbrand.

Se aşeză jos şi începu să plângă. De ce viaţa ei nu era simplă, aşa cum părea a fi a celorlalţi oameni? Bineînţeles, pentru că ceilalţi erau siguri dacă erau femei sau bărbaţi.

Nu-şi dădu seama cât stătuse acolo plângând. Însă când îşi ridică privirea, luna răsărise deja.

La un moment dat, când îşi şterse nasul cu mânecă cămăşii, îl zări pe Howard în spatele ei.

— Tu chiar nu ai nimic de făcut? se răţoi ea.

Tearle se aşeză lângă ea.

— Nu, nu am. Sunt un Howard care nu este bun la nimic, nu-ţi aminteşti?

Zared îi privi. Severn îi spusese că bărbatul acesta o dorea.

— Îmi amintesc cum fratele tău a luat-o pe Jeanne şi apoi pe Liana.

— Tu erai copil pe atunci. Cum de-ţi aminteşti de Jeanne? Ea este tot ceea ce a avut Oliver mai de preţ.

Zared privea luna ce se oglindea în apă.

— Liana vorbeşte foarte frumos despre Jeanne. Îl iubeşte mult pe fratele tău Oliver? Zared nu mai spusese nimănui, însă povestea primei iubiri a lui Rogan o fascina. Fratele ei cel mai mare îl pusese pe Rogan să se căsătorească, pentru că aveau nevoie de zestrea unei femei. Rogan se căsătorise cu o tânără femeie pe nume Jeanne, dar la câteva luni de la căsătorie, Oliver Howard a luat-o prizonieră.

Bărbaţii din familia Peregrine s-au luptat, pe viaţă

şi pe moarte, cu Howarzii pentru a o salva. În luptă, doi dintre fraţii ei fuseseră ucişi. După ce aceştia au murit, aflară că Jeanne, ce era prizonieră, se îndrăgostise de Oliver Howard şi era însărcinată cu el.

Copil fiind, Zared îşi întipărise în minte furia celor trei fraţi rămaşi în viaţă. Părinţii şi fratele ei, William, muriseră cu un an în urmă, iar ei îi fusese teamă că fraţii, unul câte unul, o vor părăsi.

— Cred că Jeanne l-a iubit odată, demult, spuse Tearle, aducând-o în prezent. Însă acum nu mai sunt sigur. Fratele meu este furios pentru că nu are fii cărora să le transmită averea sa.

— Rogan are un fiu, spuse ea zâmbind, căci îşi aminti de copilaşul cu părul creţ şi roşcat.

Tearle nu spuse nimic un moment, apoi şopti:

— De ce plângi? De ce plângi în somn şi aici, singură?

Zared se ridică deodată în picioare şi se îndreptă spre corturi. Însă şi el sări repede şi o prinse de umeri.

— Dă-mi drumul sau am să te fac să-ţi pară rău că m-ai atins,

— Oh, spuse el zâmbind, vei înfige iar pumnalul în mine? Sau îl vei chema pe iubitul tău Colbrand.

— El nu este… începu ea, apoi, îmbrâncindu-l, făcu un pas în spate, mai înainte ca el s-o prindă!

— Deci, de aia plângi? Din cauză cu nu-ţi dă atenţie? Te-ai făcut din nou de râs în faţa lui? Iarăşi nu şi-a dat seama că eşti fată?

Zared încercă să scape din strânsoare, însă Tearle o ţinea strâns, aşa că, pentru un moment, încetă să se mai zbată.

— Ce doreşti de la mine? De ce nu pleci să mă laşi odată în pace? Chiar nicio altă femeie nu te mai interesează? Suntem duşmani! Chiar nu înţelegi astă? De vreme ce nu poţi să ne învingi pe câmpul de luptă,

vrei să ne cucereşti pretinzând că ne eşti prieten?

Ochii ei străluceau, iar el se afla atât de aproape de ea.

— Nu, nu vreau să-ţi fiu prieten, spuse, pe nerăsuflate, şi o trase puternic spre el.

La început, Zared se zbătu pentru ca buzele lui să nu o atingă. Îl împinse, încercă să-şi mişte capul, însă el o ţinea atât de strâns, că ea nu se putea mişca deloc. Dându-şi seama că nu are niciun rost să i se opună, îşi lăsă trupul moale, gândindu-se că, imediat ce el va slăbi strânsoarea, o va rupe la fugă.

Dar când încetă să se mai zbată, se întâmplă cel mai ciudat lucru. Tearle o sărută atât de încet şi tandru, încât acest gest exprima un sentiment… era ceva ce Zared nu mai simţise niciodată.

Stătea acolo, cu ochii larg deschişi, în timp ce el o săruta simţind cum trupul i se încălzeşte, cu fiecare secundă care trecea. Tearle îi întoarse capul într-o parte, Zared îşi simţea trupul aproape de al lui, având sentimentul că se topeşte, că se va integra în el.

— Buzele lui se deschiseră, tentând-o şi pe ea să facă la fel. Închise ochii şi se lăsă luată în braţe, simţindu-i trupul musculos peste al ei. El îşi mişca buzele sărutându-i buzele, obraji, tâmplele, gâtul, alunecând în jos spre piept.

Trupul lui Zared era o masă de senzaţie. Toată viaţa sa fusese lipsită de afecţiune. Să fie atinsă atât de tandru, să fie ţinută în braţe şi sărutată era mai mult decât putea suporta.

Tearle o privea ţinând-o în braţe. Se lăsase complet în voia lui. Dacă i-ar fi dat drumul, fără îndoială că s-ar fi prăbuşit la pământ. Nicio femeie nu se mai lăsase în voia lui, aşa cum o făcea Zared. Îi atinse părul, mângâind-o. Dacă Zared ar iubi un bărbat, l-ar iubi cu toată fiinţa ei, iar el intenţiona să fie

acel bărbat.

— Mă numesc Tearle, îi şopti el, sărutând-o pe frunte, iar vechiul lui nume – Smith – îi părea acela al unui prost

— Tearle! şopti şi ea.

Tearle îi zâmbi căci ştia că Zared poate fi blândă şi delicată.

— Aş vrea să te pot lua cu mine, îi spuse el atingându-i părul. Aş face dragoste cu tine toată noaptea şi toată dimineaţa.

Ea se apropie mai mult de el şi ridică capul astfel ca el să o sărute din nou.

Tearle o sărută din nou, încet, tandru, un sărut pentru o virgină.

— Acum, dragostea mea, trebuie să mă întorc la fratele tău.

— Mmm! fu tot ceea ce putu rosti Zared, în timp ce-şi apropia corpul de el, cu buzele lipite de pielea lui. Habar nu avusese că atingerea unui bărbat era atât de plăcută.

Tearle o îndepărtă puţin, căci chipul ei îl făcea să-şi simtă sângele clocotindu-i în vene.

— Putea să o ia cu el, dacă voia, ştia asta.

— Trebuie să ne întoarcem, spuse el, ştiind că dacă o va lăsa virgină, cum era, în noaptea asta va primi o răsplată mare în Ceruri. O luă de mână şi se îndreptă spre cort.

Nu merseră decât puţin şi Zared începu să-şi vină în fire. Îşi scutură capul, vrând parcă să alunge o ceaţă deasă, apoi îşi trase mâna dintr-a lui. Era gata să se dea duşmanului. În loc să-şi amintească că este o Peregrine, iar el e duşmanul de moarte al familiei ei, ea aproape că-şi pierduse memoria şi-i permisese s-o atingă. Să-i permit? I-ar fi permis mai multe, dacă el ar fi vrut, dar el n-a vrut.

Îşi scoase din teacă micul pumnal, se întoarse şi-l îndreptă spre el având de gând parcă să-l înjunghie.

— Dacă mă mai atingi vreodată, te voi ucide, spuse ea.

El, hidosul, odiosul, îi zâmbea.

Zared se năpusti asupra lui, însă el o prinse cu uşurinţă de mână, îi luă pumnalul şi o strânse din nou în braţe.

— Am o rană de pumnal pe jumătate vindecată şi o întreagă parte a trupului plină de vânătăi, din cauza ta. Nu vreau să mai am şi alte răni.

— Îţi voi provoca şi altele dacă te mai apropii de mine.

Tearle o privea zâmbind, apoi îşi aplecă capul, ca şi cum ar fi avut de gând să o sărute din nou.

Zared întoarse capul,

— Nu, spuse ea, hotărât.

El îi dădu drumul, iar când Zared o luă la fugă, îl putu auzi râzând în spatele ei.

8

Zared o ţinu numai într-o fugă până la cort, iar când ajunse acolo tremura. Severn care era lungit în pat şi mânca un măr, se întoarse când o auzi.

— Te-a alergat cineva? întrebă el. Iar te-a urmărit însoţitorul lui Colbrand? Cred că băieţelul acesta şi-a dat seama că eşti fată. El pare să aibă mintea şi raţiunea care-i lipsesc stăpânului lui.

— Chiar n-ai altceva de făcut? se răţoi ea. Nu ai săbii de ascuţit sau femei după, care să alergi?

— Am cucerit toate femeile, spuse el, umflându-se în pene.

— Cu excepţia lui lady Anne.

Termină mărul şi bătu cu piciorul în pământ.

— Unde este Smith? L-ai văzut cu o altă femeie şi asta te-a indispus? Fii atentă, surioară, că nu te străduieşti prea mult să-l obţii.

— Habar n-ai de nimic, ţipă ea. De nimic.

Severn se strâmbă la ea şi ieşi din, cort.

Zared se aşeză pe pat, fierbând de mânie. Era furioasă pe fratele ei că nu vede adevărul despre Tearle şi, pe ea însăşi, fiindcă se comportase ca o proastă.

— Aşa se întâmpla dacă oricare bărbat m-ar fi sărutat, spuse ea cu voce tare, dacă blondul Colbrand m-ar fi atins… Se cutremură, amintindu-şi de ceea ce simţise când Howard a atins-o. Aşa aş fi simţit dacă m-ar fi atins orice bărbat, se corectă ea, imediat S-ar fi simţit la fel de minunat dacă ar fi fost sărutată şi strânsă în braţe de orice bărbat. Da, mai spuse ea, ridicându-se. Era o Peregrine şi aşa cum fraţilor ei le plăcea o mulţime de femei, şi ei îi plăceau bărbaţii. Îi era poate ruşine că duşmanul de moarte al familiei ei o făcuse să reacţioneze aşa cum reacţionase, dar asta e.

Tot ce trebuia să facă era să-şi tină firea şi să nu-l mai lase pe acel bărbat să o facă să-şi mute gândul de la ceea ce este important. Era un Howard şi se instalase în cortul Peregrinilor cu un motiv. De vreme ce ea era singura, de la acest turnir, care-i cunoştea identitatea, voia să o seducă deghizat.

Nu ştia încă ce spera el să obţină, deghizându-se astfel, însă ştia că este datoria ei să-şi protejeze familia. Asta nu o pot face răspunzându-i la săruturi, se gândi ea. Nu se va mai întâmpla. Nu-i voi mai permite să mă atingă şi, dacă se întâmplă să mă atingă, nu-i voi mai cădea în braţe ca o ţărăncuţă. Îl voi înjunghia mai înainte de a mă atinge,

Câteva ore mai târziu, fiind în pat, cu ochii închişi, intrară în cort Severn şi duşmanul ei. După felul cum râdeau şi glumeau, ea se gândi că băuseră destul să se îmbete.

— Ssst! spuse tare Severn, să nu o trezim pe Zared.

— O voi culca eu la loc, spuse Tearle tare şi izbucniră amândoi în râs.

Zared îşi strânse pumnii. De furioasă şi indignată ce era, nu putuse dormi, iar dacă furia nu o lăsase să doarmă până atunci, era sigură că nu va putea dormi deloc din cauza sforăiturilor lor.

Era gata să adoarmă, când îl auzi pe Howard ridicându-se din pat, foarte încet, şi ieşind afară. Se uită la Severn care dormea dus, apoi se ridică şi ea din pat, se îmbrăcă repede şi se duse după Tearle.

Severn era însă treaz când Tearle se ridicase din pat, uitându-se atent la el când îşi luase sabia şi ieşise din cort. Oricât i-ar fi plăcut de Tearle, Severn era întotdeauna prudent, iar ostilitatea lui Zared faţă de el îl făcea să se îndoiască puţin de acest bărbat.

El şi Smith se îmbătaseră sau cel puţin Severn se prefăcuse beat pentru a-l putea trage de vorbă, să afle cum de ştia atât de multe despre arme şi totuşi nu se înscrisese la turnir, şi unde-l găsise Liana. Însă nu putuse să scoată nimic de la el. Se pricepea foarte bine să evite răspunsurile la întrebări şi să evite, de asemenea, divulgarea unor amănunte din viaţa lui sau despre el.

Când văzu că şi Zared se strecoară afară, se relaxă. Era încântat că lui Smith îi place de Zared şi ştia, de asemenea, că acesta o poate proteja foarte bine, aşa cum ar fi făcut şi el. Aşa că se lungi la loc şi adormi.

Zared îl urmărea pe Tearle care-şi făcea loc prin

mulţimea ce mai hoinărea încă pe afară. Se putea constata cu uşurinţă faptul că el nu voia să fie văzut. De două ori, Zared fu nevoită să se ascundă pentru a nu fi văzută, căci Tearle întorcea destul de dea capul să vadă dacă-l urmăreşte cineva.

După multe ocolişuri şi priviri furişe în spate, el se strecură pe o uşă ce se deschidea în zidul ce înconjura castelul *Marshall*. Zared nu-l putea urma şi acolo, fără să fie văzută aşa că găsi un copac în care se putea urca să urmărească ce se petrecea peste zid. Trebui să se urce cu grijă pentru a nu fi auzită, iar când fu suficient de sus, ca să vadă peste zid, rămase cu gura căscată de uimire.

Howard se apropie de lady Anne, ce purta o frumoasă rochie lipită de trup, o luă în braţe şi o roti. O puse apoi jos şi o sărută pe amândoi obrajii.

Zared nu voia să vadă mai multe, aşa că se dădu jos din copac. Pentru un moment, aşa cum mergea spre cort, mintea i se înceţoşă. Din nou, descoperise motivul pentru care Howard intrase în viaţa lor. Voia să facă totul pentru ca averea familiei Marshall să nu intre în mâinile Peregrinilor. Voia să se asigure că familia Peregrine nu va fi niciodată atât de bogată ca să-i înfrângă pe Howarzi.

Se băgă în pat, dar nu putu dormi. Când Howard se întoarse, în cele din urmă, corpul i se crispă şi ea stătu trează toată noaptea. Abia către dimineaţă o fură somnul.

A doua zi dimineaţă se întâmplară două lucruri: unul – jocurile începuseră deja; al doilea – Howard dispăruse.

Severn dormi până târziu, iar când se trezi şi văzu că Zared dormea încă, iar patul lui Smith era gol, se înfurie la culme strigându-i că ea i-a făcut ceva acelui bărbat, determinându-l să plece. Severn strigă

că are nevoie de Smith, căci acesta îi dădea sfaturi bune cu privire la felul cum ar trebui să lupte, şi preciză iarăşi că Zared îi făcuse ceva care l-a determinat să plece.

Zared nu avea cum să se apere. Îi ascunsese prea multe secrete ca să se apuce să i le spună în acel moment. Singura ei consolare era că o să-i povestească totul, când vor ajunge din nou acasă, şi că fratele ei va avea măcar atâta amabilitate, încât să-şi ceară scuze pentru lucrurile care i le spusese.

Aşadar, nu putea face altceva decât să-şi strângă pumnii şi să strige că nu are nici cea mai mică idee unde era Smith şi de ce plecase.

Odată ce ajunseră la locul turnirului, începură „glumele”. Când Severn îşi puse coiful, observă că acesta era plin de noroi. La primul tur, lancea i se rupse mai înainte de a-şi atinge adversarul. Cineva dădu drumul la un roi de albine şi acestea veniră toate să se aşeze pe Severn, pentru că cineva îi mânjise armura cu miere. Când steagul Peregrinilor se ridică, acesta nu era steagul roşu, decorat cu un şoim, ci unul decorat cu un satir hărţuind o tânără fată, iar acel satir semăna foarte bine cu Severn,

La fiecare „glumă” de acest fel, mulţimea râdea în hohote, ajungând ca numai la vederea vreunui Peregrine să pufnească în râs. Zared privi spre tribune şi o văzu pe lady Anne şi pe tatăl ei râzând şi arătându-l cu degetul. Era bucuroasă că regele plecase cu o zi în urmă, dar, fără îndoială, va auzi cum cavalerul Peregrine fusese făcut să pară ca un prost.

Severn îşi puse oamenii să-i păzească armura zi şi noapte, pentru a nu se mai repeta ceea ce se întâmplase. Zared fu nevoită să ceară lănci altor cavaleri. Colbrand îşi trimise cu un braţ plin de lănci, iar Zared se chinui să-i spună băiatului „Mulţumesc”.

Severn primi toate aceste glume calm, nescoţând niciun cuvânt când Zared îi şterse pământul de pe faţă şi îi scoase noroiul din coif. Dar faptul că nu aplecase capul pentru ca ea să-l poată şterge, ci fu nevoită să se urce pe un scăunel, pentru a ajunge la creştetul lui, spunea totul: sângele lui Severn clocotea. Nu a spus nimic nici când Zared a şters mierea de pe armură, nici când cineva le-a înlocuit steagul.

Zared era sigură că în spatele acestor „glume”, se află Howard. Toate aceste „glume” sunt genul lui, se gândi, căci se părea că tot timpul îşi bătuse joc de ea şi o luase în râs, iar acum făcea să râdă toată lumea şi de fratele ei.

Şi râsul acesta, se mai gândi ea, înfuriată, o asigură că lady Anne nu se va căsători cu Severn. Se îndoia că un bătrân nebun, ca Hugh Marshall, îşi va căsători fata cu cineva ce fusese ţinta unor glume de acest gen.

Severn însă, se ţine bine, îşi zise ea, privindu-şi fratele cum doboară un alt adversar. Se părea însă că Howard va reuşi, până la urmă, să-l împiedice pe Severn să dobândească averea lui Marshall, prin căsătoria oi lady Anne.

Se va căsători el însuşi cu lady Anne? se întrebă da. Îşi aminti din nou cum o sărutase. Ce ar fi făcut dacă i-ar fi acceptat cererea în căsătorie? Să mai adauge şi altceva de care să râdă lumea? Va sta cu fratele său mai mare şi vor râde că cea mai tânără din familia Peregrine îi acceptase cererea în căsătorie.

— Asta este o plăcere de care o să-l scutesc, spuse Zared cu voce tare.

Când jocurile se opriră – pentru că venise ora cinei – Severn nu se duse la castel să mănânce şi nu-i permise nici lui Zared să meargă acolo. Nici ea nu dorea să meargă, căci nu vroia să mai audă pe cineva

râzând de el. Severn trimise pe unul din oamenii săi să-i aducă ceva de mâncare şi mâncă împreună cu Zared, niciunul din ei nescoţând vreun cuvânt.

La un moment dat, Zared îl întrebă dacă are vreo idee cine anume făcuse acele glume proaste pe seama lor.

— Indiferent cine este, îl voi ucide, spuse Severn printre dinţi şi continuă să mănânce.

Zared ştia că spune adevărul. Să-l informeze că Smith – cel despre care fratele ei avea o părere atât de bună, era de fapt un Howard şi că el îl făcuse de râs în faţa lumii întregi? Ştia că, dacă-i va spune, îl va ucide. Ei şi ce? Îl vor executa pe Severn? Oare Oliver Howard se va răzbuna asediindu-i pe Rogan, pe Liana şi copilaşul lor?

Zared continuă să mănânce, nespunând nimic.

După masă, Severn nu se mai duse să lupte. Nu se simţea în stare să lupte decât a doua zi. Nu-l mai satisfăcea nici faptul că învinsese atâţia adversari. Intră în cort şi nu mai ieşi.

Zared se hotărî să meargă să privească luptele. Aşa că-şi îndreptă spatele, pregătindu-se să fie ţinta râsetelor celorlalţi.

Apropiindu-se de locul întrecerii, îşi dădu seama că se întâmplase ceva senzaţional, care atrăsese privirile mulţimii, căci nimeni nu-i mai dădea atenţie, nimeni nu se mai sinchisea să râdă de ea. Toate privirile erau îndreptate spre locul întrecerii şi văzu că toţi se uită încordaţi, cu ochii larg deschişi.

Îşi făcu loc prin mulţimea spectatorilor şi se pomeni stând lângă Jamie. Acesta nici măcar nu se deranjă să o privească, părând că nici nu-şi mai aminteşte de faptul că Peregrinii fuseseră umiliţi, dimineaţa,

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. În acel moment,

mulţimea era tăcută, aşteptând parcă ceva.

— Uită-te acolo, îi spuse Jamie arătând cu mâna spre câmpul de luptă.

Acolo se afla un bărbat călare pe un cal negru, îmbrăcat cu haine negre de mătase, purtând armură neagră, cu faţa acoperită şi cu pene negre deasupra coifului. Zared nu găsi nimic extraordinar la acel bărbat.

— La ăla vă holbaţi toţi? întrebă ea.

Jamie îi aruncă o privire dispreţuitoare, de parcă era prea proastă ca să înţeleagă.

— Acela este Cavalerul Negru. Nimeni nu ştie cine este şi a venit să se lupte cu toţi participanţii. Până acum nu a fost doborât de nimeni.

— Nici fratele meu n-a fost doborât, se răţoi Zared.

— Dacă cineva i-ar mai mânji o dată armura cu miere, albinele îl vor doborî cu siguranţă, spuse Jamie, batjocoritor.

Zared ridică mâna să-l pocnească însă în acel moment, Colbrand se aşeză între ei, zâmbindu-i lui Zared. Privindu-l, furia ei se topi ca untul la soare.

— Acest bărbat este un mister pentru toţi, spuse Colbrand.

— Cine este? întrebă Zared zâmbind. Părul lui blond se mişca minunat în bătaia vântului, iar ochii lui erau foarte albaştri.

— Este Cavalerul Negru, se răţoi Jamie. Toată familia ta este la fel de proastă ca tine? o întrebă Jamie, peste Colbrand, astfel încât numai ea să-l audă.

— Te voi face să-ţi mănânci limba, spuse ea, repezindu-se la el, însă strigătele mulţimii o făcură să se oprească. Cavalerul Negru urma să lupte cu un alt adversar.

Calul său puternic se năpusti înainte. Cavalerul

stătea drept în şa, cu lancea în mână. Când îşi lovi adversarul, lovitura lui fu atât de puternică, că bărbatul căzu pe loc din şa, atingând pământul cu un zgomot asurzitor de armură.

— Este bun! exclamă Zared entuziasmată.

— Mai bun decât oricine, cu excepţia lui Colbrand, spuse Jamie, cu o undă de îndoială în glas.

— Cine este? De unde vine? Şi ce vrea? întrebă Zared.

— A fost anunţat ca fiind concurentul lui Marshall şi s-a anunţat, de asemenea, că provoacă toţi concurenţii la duel, dacă identitatea sa va fi ţinută secret.

— Oamenii au diferite motive pentru a ţine secret ceva, spuse Zared. Ce doreşte el?

— Să câştige smaraldul, spuse Colbrand. Ce altceva ar putea dori?

— Toată averea lui lady Anne, puterea, sau să intre în atenţia regelui, spuse Zared.

Colbrand o privi cu ochii săi albaştri în care nu puteai citi parcă nimic şi, deodată, lui Zared nu i se mai părură atât de frumoşi.

Ea întoarse privirea. Avea să se gândească la mai multe, nu numai la faptul dacă Colbrand e frumos sau nu. Era ceva putred la mijloc. De ce acest Cavaler Negru aşteptase atât ca să se înscrie la turnir? Şi de ce dorea să nu i se cunoască identitatea?

Plecă de lângă Colbrand şi Jamie şi-şi făcu loc până la Cavalerul Negru, care tocmai se odihnea. În jurul lui roiau numeroşi băieţi, înmânându-i lănci noi, curăţindu-i calul, adorând pe acest bărbat misterios ce ştia să se lupte atât de bine.

Zared îl privi ţintă şi-şi dădu seama că are ceva familiar. La început se gândi că poate este fratele ei mai mare, căci avea aceleaşi dimensiuni cu Rogan.

Însă nu se mişca la fel ca el. Nu era niciunul dintre fiii nelegitimi ai tatălui ei, căci îi cunoştea pe toţi.

Se apropie privindu-l cu atenţie însă în acei moment, el se întoarse către ea. Zared nu-i putea zări faţa, căci era acoperită cu o mască neagră, însă felul cum îşi mişca capul o făcu să tresară şi să-şi ţină respiraţia.

Howard, se gândi ea, se ascunde sub armură.

Zared îi întoarse spatele mai înainte ca el să vadă expresia chipului ei. Reveni în tribune lângă Colbrand, şi-l urmări cum se luptă, însă-l privea acum cu alţi ochi.

Acesta era bărbatul care aproape că-şi dăduse duhul, când ea-l rănise cu pumnalul? Care fusese pe moarte? Sau doar se prefăcuse? Zăcea acolo pe iarbă şi-i spunea că-i era frică să rămână singur, iar ea, proastă, l-a crezut. L-a lăsat acolo, dar s-a întors totuşi căci se temea că va muri. Minciuni, se gândi ea. Omul era un mincinos şi jumătate, se prefăcuse că era slab. Pretindea că este cine nu este. Se prefăcuse că vrea să se căsătorească cu ea, o Peregrine. Se prefăcuse că este prieten.

— Crezi că fratele tău îl poate doborî?

Trecu un moment până ce Zared să-şi dea seama că îi vorbise Colbrand. Şi un alt moment până să-şi dea seama că nu mai simte furnicături în tot corpul, când stă lângă el. Era frumos, da, dar frumoase erau şi mănuşile pe care i le dăruise Tearle, iar ochii lui Colbrand reflectau faptul că este la fel de inteligent ca şi acele mănuşi. Ar fi vrut să vorbească cu cineva despre misteriosul cavaler, dar, uitându-se la faţa lui Colbrand, îşi dădu seama că el nu putea fi acela. Se gândi că el nu va putea, înţelege, nu va putea purta o discuţie inteligentă, o discuţie în care se implică deducţia şi logicei.

— Fratele meu îl va ucide, spuse Zared calm.

— Cu noroi sau miere? întrebă Jamie hohotind.

Zared nu reacţionă la cuvintele lui, doar se întoarse spre el şi-i spuse:

— Du-te şi nu-l întărâta pe fratele meu.

Jamie nu mai ezită. Se întoarse şi o rupse la fugă.

Zared îl urmări pe Cavalerul Negru doborând adversar după adversar. În urechi îi răsunau toate cuvintele pe care ea i le spusese: că este un papă-lapte, că se pricepe la lucrurile femeieşti, dar că nu ştie nimic despre treburile bărbaţilor.

Cum trebuie să-şi mai fi râs de ea! se gândi. Cum trebuie să fi chicotit la fiecare cuvânt al ei! Oare a râs de ea şi atunci când a ţinut-o în braţe pe lady Anne? Recunoscuse că o cunoaşte din Franţa, aşa că poate plănuiseră acolo să se căsătorească. Ce se întâmplase însă? Oare tatălui lui lady Anne îi displăcea ideea de a-l avea ca ginere pe Howard şi îşi obliga fiica să aleagă pe altcineva? Oare îl alesese Hugh Marshall pe Severn?

Dar Howard îl eliminase pe Severn din competiţia pentru mâna lui lady Anne. Mulţimea râdea ori de câte ori vedea vreun Peregrine, râdea chiar şi atunci când vedea stindardul Peregrinilor. Acum Howard dorea să atragă atenţia şi simpatia publicului, apărând ca un cavaler misterios. Nu lupta mai bine decât Severn, dar, în cele din urmă, când turnirul se va termina şi el îşi va dezvălui identitatea, tot de fratele ei va râde mulţimea. Luând în considerare gloria Cavalerului Negru, puternicul Hugh Marshall nu va mai avea încotro şi va fi nevoit să asculte propunerea lui Howard de a lua în căsătorie pe lady Anne.

Zared îl privea pe aşa-zisul *Cavaler Negru* din ce în ce mai concentrată. Severn trebuie să-l învingă, se gândi ea.

Peste puţin timp, Severn veni şi se aşeză lângă

ea.

— La ce te gândeşti? întrebă el încet.

— Îl poţi învinge, spuse Zared. Numele pe care l-a ales îi intimidează pe ceilalţi participanţi care parcă aşteaptă să fie doborâţi de el. Îi sperie. Este puternic, dar nu este mai puternic decât tine.

— Pari foarte sigură de cele ce spui.

Zared se întoarse şi-l privi ţintă.

— Sunt sigură.

Pe chipul lui Severn se putea citi că râsetele şi „glumele" acelea proaste îl jigniseră profund. Pentru a-i da putere, Zared spuse:

— El este cel care ţi-a umplut coiful cu noroi, cel care a dat drumul albinelor.

— Eşti sigură? întrebă Severn cu dinţii încleştaţi.

— Da, spuse ea, cu hotărâre. El nu se foloseşte de îndemânare, ci de sfidare şi frică. Pur şi simplu îşi sfidează adversarii. Cine altcineva a mai apărut deghizat? El ştie că nu te poate învinge, că nu te poate face să-ţi fie teamă de el, aşa că încearcă să te învingă folosindu-se de râsetele mulţimii.

Zared ar fi putut să-i spună fratelui ei că bărbatul în armură este Smith, cel pe care el îl credea prieten, dar nu o făcu. Nici ea nu înţelegea de ce nu putea să-i spună lui Severn adevărul; poate pentru că se temea de furia fratelui său atunci când va afla că a fost trădat sau poate pentru că, dacă i-ar fi dat mai mult decât informaţiile necesare, asta l-ar putea determina să-şi dea seama de adevărata identitate a lui Tearle.

Severn privea cu atenţie bărbatul în armură neagră şi ochii i se schimbară. Prinsese din nou curaj. În ochii lui nu se mai citea îndoiala, ci numai convingerea că îl poate învinge.

— Da, îl pot învinge, spuse el, cu hotărâre.

Învinge-l pentru mine, se gândi ea. Învinge-l

pentru a-mi putea lua astfel revanşa pentru umilinţele la care m-a supus. Se întoarse şi plecă, împreună cu Severn, la cort, pentru a-l ajuta să se îmbrace.

O oră mai târziu, Zared păşea, alături de fratele ei, spre câmpul de luptă. Cum îi văzu, mulţimea începu să zâmbească şi să-şi facă semne. Aflară atunci că acest Cavaler Negru îl doborâse pe Colbrand, trântindu-l jos de pe cal, iar apoi îi propusese o luptă cu securile, însă Colbrand refuzase provocarea.

— Dacă acest Cavaler Negru l-a putut învinge pe Colbrand, înseamnă că poate învinge pe oricine, spuse cineva. Severn însă păşea drept înainte, neluând în seamă şoaptele mulţimii.

— Aminteşte-ţi de albine, îi spuse Zared fratelui ei, care deja încălecase şi îşi primise lancea dată de ea.

Severn dădu din cap afirmativ şi-şi puse coiful, iar când mesagerul sună din trompetă, dădu pinteni calului.

În primul tur, li se rupseră lăncile la amândoi. Scor egal. În al doilea tur, lăncile se rupseră din nou. Tot egalitate.

— Aminteşte-ţi de noroiul din coif, îi strigă Zared.

În al treilea tur, Severn îşi rupse lancea, reuşind să se ferească de cea a Cavalerului Negru. Câştigă deci un punct.

— Cred că o doreşte pe lady Anne, îi spuse Zared, dându-i apă. Vrea să o obţină, împreună cu toţi banii ei, iar pe tine să te facă de râs în faţa lumii.

Severn îşi trase din nou coiful pe cap şi atacă, stând drept în şa, cu lancea în mâna dreaptă.

Totul se petrecu atât de repede, că Zared nici nu apucă să vadă. În acest moment, fratele ei atacă, şi, în acelaşi moment, era la pământ. Mulţimea îl ovaţiona pe Cavalerul Negru, iar Zared alergă să-şi ajute fratele.

Severn, umilit peste măsură, o împinse, se ridică şi se îndreptă spre cort. Zared îl urma ducându-i coiful.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea când fură singuri.

— M-a doborât, îi răspunse Severn. Cel mai bun a câştigat.

— Nu pot să cred. Eşti mai bun decât el.

Severn luă un măr de pe masă şi-l sfărâmă în mână. După un moment se întoarse spre Zared, cu un chip răvăşit de mânie.

— Şaua mi-a alunecat de sub fund. Cineva mi-a slăbit-o. El nici măcar nu m-a atins. Am căzut de pe cal, pur şi simplu.

Zared înghiţi în sec. Howard va plăti pentru asta, se gândi ea, chiar dacă va trebui să mor, în schimbul revanşei pe care mi-o voi lua.

9

Tearle se scufundă în apa rece a lacului, neieşind la suprafaţă decât atunci când nu mai putu respira, înota pe spate, zâmbind. Se îndoia că se va mai putea simţi vreodată atât de bine. Era obosit, înfometat şi i se părea că eliminase, prin transpiraţie, toată apa din corp. Se simţea însă extraordinar.

Făcuse exact ceea ce îşi plănuise. Îi dovedise lui Zared că este bărbat în toată puterea cuvântului. Era sigur că îl recunoscuse, căci îi citise asta pe faţă. Se întrebase ce anume îl dăduse de gol. Probabil că ea îl recunoscuse, aşa cum şi el îşi dăduse seama, de la prima lor întâlnire, că ea e femeie.

Se întoarse pe burtă şi continuă să înoate. Atitudinea ei se va schimba, se gândi el. Acum nu se

va mai îndoi de el şi nu-l va mai considera un papă-lapte.

Înotă spre mal şi ieşi din apă. Doi din oamenii fratelui său erau ascunşi în spatele unor boscheţi. În timpul turnirului erau deghizaţi în vânzători, iar, Tearle îi plătise bine ca să-şi ţină gura. Ei l-au ajutat să se îmbrace şi să se dezbrace, ei i-au ascuns calul, şi armura.

Se uscă şi începu să se îmbrace, zâmbind. Nu fusese uşor să învingă toţi adversarii. Până când să ajungă să se lupte cu Severn, avea deja dureri în tot corpul. Rănile din locul unde îl lovise calul se combinaseră cu cele provocate de lăncile adversarilor şi rezultase o durere insuportabilă.

Însă meritase să îndure toată această durere, căci îi învinsese pe toţi. Colbrand fusese un adversar pe măsura lui şi numai forţa sa de fier l-a mai ţinut în şa. Când venise şi rândul lui Severn, îl cuprinsese îndoiala că-l va mai putea învinge şi pe el. Severn era bun, foarte bun, iar când în al treilea tur, lancea lui se rupsese, a fost sigur că Severn îl va învinge. Dar în ultimul tur, ca prin minune, Severn a căzut din şa şi s-a prăvălit la pământ.

Fusese un moment dulce-amar pentru Tearle, căci nu putu să-şi savureze victoria, Nu putu să-şi dea coiful jos şi să-şi dezvăluie identitatea. Nu o văzu pe Zared decât un moment, atunci când venise să-şi ajute fratele, căci, în următorul moment, îl acoperi mulţimea. Toată lumea voia să ştie cine era acest bărbat misterios. Tearle întorsese calul şi gonise nebuneşte, mai înainte ca ei să-l poată ajunge.

Călărise prin pădure câteva mile, cu oamenii fratelui său în spate, apoi oboseala îl cuprinsese şi descălecase la marginea unui iac. Oamenii fratelui său îi desfăcură armura şi îi scoseseră hainele ude de

transpiraţie.

O oră mai târziu, se simţea deja mai bine. Era nerăbdător să o vadă pe Zared. Ea acorda multă atenţie îndemânării şi cunoaşterii armelor, aşa cum celelalte femei acordau atenţie florilor şi cuvintelor dulci. Tearle îi arătase că este mai bun în luptă chiar şi decât fratele ei.

Încăleca şi continuă să zâmbească. În sfârşit, ea nu îl va mai privi ca pe un duşman.

Zared nu ştia cum să aducă alinare unui bărbat descurajat şi abătut, deoarece de când îi cunoştea, fraţii ei fuseseră de cele mai multe ori furioşi şi trişti. Îi văzuse copleşiţi de durere atunci când un alt membru al familiei murea, însă această durere se transforma în ură, căci de cele mai multe ori un Peregrine murea din cauza unui Howard.

Oricum, mânia lui Severn era oarecum diferită astăzi, căci se părea că-şi pierduse încrederea în sine. Zared nu mai văzuse niciodată, în această stare, pe unul din fraţii ei. Era mai îngrijorată decât fusese vreodată în viaţa sa, căci Severn stătea tăcut în cort, fără să vorbească cu nimeni, mâncând singur şi neîntâlnindu-se cu nimeni, decât cu ea.

Când soarele apusese, se întoarse şi Howard. Zared îl privi, citindu-i-se ura pe faţă. Îi venea să-l ucidă în acel moment, pentru a-şi răzbuna fratele. Dar ea nu voia să i se citească ura ce-o avea în suflet, căci plănuise să se răzbune. Nu ştia cum, însă ştia că-l va face să slăbească.

— O rudă de-a mea s-a îmbolnăvit, spuse Tearle uitându-se când la unul, când la altul. Repetase cu grijă în gând scuza pe care avea să le-o spună pentru absenţa sa, însă privirea din ochii lui Zared îl făcură să uite totul. Ura din ochii ei era cu mult mai aprinsă, nici nu se putea compara cu cea pe care i-o arătase cu o zi

în urmă.

— Ai pierdut ultima umilire a familiei Peregrine, spuse Severn stând întins pe pat.

Tearle se uita când la faţa răvăşită a lui Severn, când la chipul plin de ură a lui Zared şi-şi dădu seama că ceva nu este în regulă. Oare lui Severn îi venea atât de greu să îndure înfrângerea, singura înfrângere? se întrebă el.

El îşi puse ceva în castron şi începu să mănânce. Zared nici măcar nu-l privea.

— Am auzit, c-a fost zarvă mare astăzi, spuse cu gura plină. Ceva în legătură cu un cavaler misterios.

Severn îi aruncă o privire furioasă şi ieşi din cort. Zared, bucuroasă că fratele ei nu-l recunoscuse pe Cavalerul Negru, ieşi repede şi îl urmă.

— Întoarce-te în cort, îi spuse Severn când ajunseră la marginea pădurii.

— Mulţimea ar trebui să ştie, spuse ea, sa afle că el nu te-a doborât de pe cal. Dacă chinga nu ar fi fost slăbită, nu ai fi căzut de pe cal.

Severn se întoarse.

— Vrei să apar ca un prost? Asta va aduce şi alte râsete pe seama noastră. Tu nu înţelegi? Am eşuat.

— Nu ai eşuat. La acest turnir ai avut un duşman, un duşman care ţi-a furat victoria.

— Da, noi Peregrinii avem un duşman, dar Oliver Howard nu este aici. Chiar nu vezi că aici şi acum se sfârşesc speranţele noastre de a recâştiga ce este al nostru?

— Ce vrei să spui?

— La acest turnir am sperat să pot arăta cât mai bine, pentru a-i atrage atenţia şi admiraţia lui Hugh Marshall. După umilinţa pe care am îndurat-o astăzi, nimeni nu-şi va mai mărita fata cu un Peregrine. Veştile de la acest turnir se vor împrăştia în toată

Anglia. Dacă nu mă însor cu o fată bogată, nu vom putea niciodată să facem rost de cele necesare pentru a-i învinge pe Howarzi. Nu vom recupera niciodată ce este al nostru.

Zared nu mai suporta să audă toate acestea, căci era numai vina ei. Dacă i-ar fi spus, din capul locului, lui Severn, că bărbatul în care el avea încredere era, de fapt, un Howard, toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Îşi aminti şi de întâlnirea lui Howard cu lady Anne.

— Tu te vei căsători cu lady Anne, spuse Zared. Da, tu te vei căsători cu ea.

Se întoarse şi îl lăsă acolo. Trebuia să se gândească serios.

Când merse spre cort, văzu că toată lumea întoarce capul după ea şi zâmbeşte. Încă o dată ei râdeau de familia Peregrine. Când intră în cort, văzu că Howard adormise, aşa că nu ezită, ridică sabia lui Severn, cu amândouă mâinile, şi se pregăti să-i taie gâtul.

Târle se rostogoli chiar în momentul când sabia se prăvălea peste el. Într-o secundă, fu în picioare şi, dintr-o mişcare, o azvârli pe Zared la pământ.

— Ai fi putut să mă omori, îi strigă el.

— Asta am şi vrut, se răţoi ea. Ar fi fost o onoare pentru mine să scap lumea de unul ca tine.

Tearle o privi şi-şi dădu seama că, până atunci, deşi Zared îl privise mânioasă, în ochii ei se citise şi o blândeţe ascunsă. Acum, această blândeţe dispăruse. Dacă ar fi dormit buştean, ar fi fost mort, căci ea i-ar fi zburat capul dintr-o lovitură.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el eliberând-o puţin din strânsoare.

— Ceea ce n-a putut face fratele tău, ai făcut tu. Totuşi el foloseşte armele, pe când tu te foloseşti de trădare şi înşelăciune.

— Fratele meu se consideră un… un prieten.

Tearle nu îndrăzni să-i dea drumul din strânsoare, căci, după privirea ochilor ei, îşi putu da seama că va sări din nou asupra lui.

— Ce ştii tu?

— Ştiu tot. Ştiu că o vrei pe lady Anne. Tu…

— Anne? Eu o vreau pe Anne?

El nu mai putu spune nimic. Se gândea doar. Zared tocmai îi spusese că el o vrea pe Anne. Dacă Anne ar fi furioasă pe un bărbat, şi-ar fi pus cea mai frumoasă rochie, l-ar fi sedus şi ar fi făcut din el ce voia, nu ar fi procedat ca Zared, care a încercat să-l decapiteze. Totuşi, el nu o voia pe Anne. Îi plăcea mai mult de Zared, care vorbea şi acţiona din sinceritate, fără gânduri ascunse şi trucuri.

— De ce aş dori-o eu pe Anne?

— Pentru că este bogată.

— Într-adevăr, spuse Tearle apropiindu-se mai mult.

— Nu mă atinge, ţipă ea, zbătându-se. El însă nu depunea niciun efort pentru a o ţine în braţe, căci Zared era foarte uşoară. Totuşi, se strâmbă de durere când că îi atinse o rană făcută în timpul turnirului.

Ea încetă să se mai zbată. Apoi, după ce el s-a relaxat, se desprinse brusc din braţele lui, lovindu-l între picioare.

Tearle simţi atunci o durere cumplită. O apucă totuşi pe Zared cu o mână, o sili să se aşeze pe pat, apoi începu să se mişte încolo şi încoace, pentru a-i trece durerea. Când putu respira, se aplecă peste ea şi-i spuse:

— Vreau să aud totul Vreau să ştiu ce este în capul tău.

— Nu-ţi voi spune nimic, zise ea printre dinţi.

— Dacă nu-mi spui, îi voi spune fratelui tău cine

sunt.

— Te va ucide.

— Aşa cum a făcut astăzi la turnir? spuse el, batjocoritor, apoi îşi dori să nu fi spus asta.

— Tu i-ai slăbit chingile, ţipă ea. Tu l-ai umilit. Şi o vrei pe lady Anne.

Tearle o ţinu bine, ţintuită acolo în pat, gândindu-se la ceea ce Zared tocmai îi spusese. Poate că, într-adevăr, nu fusese o „magie” faptul că Severn a căzut din şa. Poate că nu a căzut din şa din cauza loviturii primite de la el. Dacă stătea bine să se gândească, lancea lui de-abia îi atinsese.

— Cineva i-a slăbit chingile lui Severn? întrebă, gândindu-se dacă nu cumva era mâna fratelui său. Din moment ce regele plecase, este mai mult decât sigur că Oliver prinsese curaj.

— Tu ştii asta. Tu i-ai pus noroi în coif, melasa pe...

— Ce? întrebă Tearle privind-o ţintă. Eu i-am pus noroi în coif?

— Oamenii au râs de Severn, zise ea, supărarea înlocuindu-i furia. Severn nu se va mai însura cu acea femeie bogată şi asta numai din vina mea. Dacă i-aş fi spus despre tine, de la început, ar fi putut să te omoare. Mai bine să fi fost executat decât să îndure umilinţa aceasta.

Un timp, păru că Tearle nu mai poate gândi. Intenţionase să se îmbrace în armură neagră, să impresioneze o fată, dar, în loc s-o impresioneze, cauzase familiei ei umilinţă şi dezonoare.

— Ce vrei să fac? o întrebă încet. Să plec, să părăsesc acest loc şi să nu te mai văd niciodată?

— Da, spuse, acoperindu-şi faţa cu mâinile, ai stricat totul. Severn nu se va căsători niciodată cu mireasa lui bogată.

Tearle îi mângâie uşor părul.

— Trebuie să crezi că am dorit numai binele tău şi al fratelui tău. Nu am intenţionat niciodată…

Zared se smuci deodată.

— Pleacă! Lasă-mă. Nu vreau să te mai văd. Ai stricat totul..

Tearle se întoarse, neînţelegând, însă simţind durerea profundă din glasul ei. Părăsi cortul intenţionând s-o lase în pace, dar mai întâi dorea să afle ce a vrut să spună cu noroiul din coif.

Nu i-a luat mult timp să audă povestea, pentru că pretutindeni oamenii vorbeau despre ea. În timp ce auzea reconstituirea poveştii cu albine, noroi, cu lănci rupte, Tearle se gândi imediat la cineva.

— Hugh Marshall nu îşi va da încântătoarea fată unui Peregrine, spuse un bărbat, râzând. El nu vrea să aibă ca ginere un prost.

— Pe Cavalerul Negru îl vrea Marshall. Am auzit că oferă o recompensă aceluia ce-i poate spune cine este cavalerul. Recompensa este lady Anne, spuse altcineva.

Tearle nu mai ascultă în continuare, ci plecă. Plăti un băiat să meargă la castel şi să-i predea un mesaj lui Anne, în care-i spunea că o aşteaptă în grădină, la lăsarea întunericului.

Câteva ore mai târziu, când ajunse în grădină, Anne îl aştepta deja, chipul ei frumos iradiind în lumina lunii.

— Ai fost nemaipomenit, îi spuse, ţinându-l de umeri şi sărutându-l pe obraji. Într-adevăr, nemaipomenit. Tatăl meu nu mai vorbeşte de acel Peregrine. Acum vorbeşte numai despre Cavalerul Negru care, bineînţeles, nu va fi găsit niciodată.

— Iar faptul că Severn nu mai este luat în considerare, pentru căsătorie, te mulţumeşte? o

întrebă încet.

— Foarte mult. Este un om cumplit şi nu suport nici măcar să petrec cinci minute cu el. Ce ai de gând? Nu eşti mulţumit de victoria ta?

Tearle se întoarse. Mulţumit? Intenţionase să-i arate lui Zared că nu era o persoană slabă, aşa cum credea ea, dar, din contră, a făcut-o să-l urască mai mult şi a provocat atâta umilinţă unui bărbat atât de bun ca Severn, se gândi el.

Se uită din nou la ea.

— Cine a pus noroi în coiful lui Severn?

Anne se întoarse, nu înainte de a zâmbi.

Tearle o apucă de umeri şi o răsuci pentru a se uita ţintă la ea.

— Cine, Anne? Cine a făcut ca oamenii să râdă de el?

Anne se smuci din strânsoare.

— Nu mă voi căsători cu el. M-a umilit în public. Ai văzut ce mi-a făcut la demonstraţie. M-a ridicat pe calul lui, în faţa lumii întregi. A încercat să mă sărute de două ori.

— Nu este ca slugarnicii bărbaţi de la Curte, nu-i aşa? Severn nu ţi-a compus poezii despre frumuseţea ta. Nu te-a încântat cu vorbe.

Anne îl privi fix.

— Nu-mi place tonul tău, spuse, săltându-şi rochia, apoi plimbându-se de colo-colo.

Tearle o prinse de braţ.

— Severn este un om bun. Nu este foarte manierat, dar este un bărbat bun. Ţine la familia şi onoarea sa. Are foarte multă mândrie.

La auzul acestor cuvinte, Anne răbufni, acoperindu-şi faţa cu mâinile pentru a ascunde lacrimile:

— Şi eu nu am mândrie? Îşi ridică privirea în timp

ce încerca să-şi stăpânească lacrimile. Da, l-am umilit. Da, am făcut ca oamenii să râdă de el. Dar, spune-mi, ce altceva pot să fac? Ce alte modalităţi de luptă am? I-am spus tatălui meu că nu vreau să mă căsătoresc cu el. I-am spus-o şi lui, dar nimeni nu m-ascultă. Nu înţelegi că trebuia să fac ceva?

Tearle nu avu niciun răspuns. Oftă, apoi o întrebă:

— Cine l-a câştigat pe tatăl tău, acum când Severn pare un prost pentru el?

Anne trase adânc aer în piept.

— Tatăl meu l-a ales pe bărbatul surorii mele pe baza legăturilor pe care acesta le are la tron. Pentru mine, spune că vrea un bărbat puternic.

— Un tată înţelept, murmură Tearle.

— Îl preţuieşte pe Colbrand.

— Colbrand! exclamă Tearle, înecându-se. Este un idiot. Nu are nicio raţiune.

— Este foarte manierat şi foarte frumos.

— Şi uşor de condus, răspunse Tearle. Dacă te vei mărita cu el, îl vei mânca de viu. Nu este o partidă bună pentru tine.

— Şi cine este? întrebă Anne, venindu-şi în fire. Acel Peregrine murdar?

— E cel mai potrivit pentru tine, din câţi am văzut. Severn nu-ţi va permite să-l controlezi şi să-l contrazici.

— Nici nu-mi doresc să-l controlez şi nici nu doresc să mă uit la el, zise ea, punându-şi mâna pe braţul lui Tearle. Acest Peregrine poate îţi este prieten, dar pentru mine este un necioplit. Niciodată nu-mi vorbeşte. La cină vorbeşte numai cu tata.

— Este bine şi aşa. După cum ai spus-o chiar tu, trebuie să-l cucerească pe tatăl tău şi nu pe tine.

Se uită la Tearle, exasperată. Oare nu putea

înţelege nimic?

— Colbrand îmi vorbeşte. El…

— Colbrand! şuieră Tearle. Îmi ajunge câte am auzit despre el. Este prea prost să deosebească fete de băieţi. În mai puţin de un an, îl vei urî pe Colbrand.

Anne se uită la el.

— Nu-mi trebuie un an să-l urăsc pe acest Peregrine. Dacă îl iubeşti aşa de mult, însoară-te tu cu el, nu eu. Îţi mulţumesc că m-ai scăpat de această obsesie a tatălui meu de a mă căsători cu el, dar nu cred că-ţi sunt datoare. Ai obţinut ce ai vrut.

— Ce am vrut? Te implor, spune-mi ce am vrut?

Se uită, uimită, la el.

— Ha, acelaşi lucru pe care l-am vrut şi eu, să umileşti pe Peregrine. Toată Anglia va râde de ei, iar când se va afla că un Howard l-a bătut pe acest Severn, vor râde şi animalele de pe câmpuri. Nu va trebui să-ţi mai faci griji pentru războiul cu ei, pentru că le va fi prea frică să-şi mai scoată nasul din bârlog. Zâmbi, apoi adăugă: Am făcut bună treabă împreună. Lui Severn al tău îi va fi foarte greu să găsească o soţie, fie bogată, fie săracă.

Îşi săltă rochia şi îl lăsă singur în grădină. Tearle era prea buimac pentru a putea să se mişte în întunericul grădinii. Fiecare cuvânt pe care Anne îl spusese, îi răsuna în urechi. Dorise să impresioneze o fată, dar în loc de asta, contribuise la ruşinea familiei Peregrine.

Ştia că Anne avea dreptate: identitatea Cavalerului Negru va fi, probabil, aflată. Ştiau prea mulţi oameni pentru a rămâne secretă. Ştiau unii din oamenii lui, ştia Anne, ştia Zared. Până să se ştie prea multe, aşa cum spusese şi Anne, toată Anglia va râde de victoria unui Howard asupra unui Peregrine.

Tearle se gândi la fratele său, Oliver, şi ştia că

acesta va fi foarte bucuros să afle ce făcuse. Oliver va avea grijă ca vestea despre un Howard ce a învins un Peregrine să fie răspândită peste tot…

Se aşeză pe o bancă. Zared avea dreptate. El distrusese familia Peregrine. În ciuda unor intenţii bune, el realizase ceea ce trei generaţii ale familiei sale nu putuseră face cu arme.

Se întinse pe bancă şi se uită la stele. Era oare o cale să îndrepte răul pe care-l făcuse?

*

Zared nu dormise prea mult în noaptea aceea. Stătea trează, încercând să găsească un mod de a-şi ţine promisiunea faţă de Severn şi s-o facă pe lady Arme să se căsătorească cu el. Se gândise să meargă la Anne, dar îşi aminti felul cum aceasta reacţionase când Severn a salvat-o. Se gândise să meargă la Hugh Marshall şi sa pledeze cauza lui Severn, dar, aşa cum spusese şi fratele ei, nu era bine să faci *jocul proştilor*. Oricum, se îndoia că va fi crezută.

Stătea acolo şi asculta cum se foia Severn pe haina sa. Nu-şi mai petrecuse serile cicălind-o sau petrecând cu femeile. Rămăsese în cort, refuzând să-şi petreacă timpul cu oamenii săi; acesta era un lucru bun din moment ce ei nu erau tocmai mândri să călărească sub steagul Peregrine.

De dimineaţă, merse să te ducă mâncare. Severn urma să se dueleze abia după-amiază şi se gândi că niciunul dintre ei nu va părăsi cortul până atunci. La amiază, ieşi afară din cort pentru a rămâne singură, însă în timp ce mergea, o mână îi astupă gura.

Lovi şi zgârie braţul din jurul mijlocului ei, dar nu putu scăpa. Când se gândi că o să moară din lipsa aerului, mâna se dădu la o parte de pe gura ei şi ea

răsuflă repede. În timpul acesta, o cârpă îi fu băgată în gură, apoi o pelerină o acoperi.

Fu luată, aruncată pe şaua unui cal şi dusă departe. Se gândi la un Howard. Încă o dată fusese capturată de un Howard.

Călăriseră ceva timp până când Tearle se opri şi o puse jos. Nu fu surprinsă să-l vadă.

— Nu te uita aşa la mine, spuse Tearle. Nu vreau să-ţi fac rău.

Odată pelerina aruncată, Zared o luă la fugă, scoţându-şi căluşul în timp ce alerga.

O prinse în mai puţin de câţiva metri, înhăţând-o şi ţinând-o lângă el, în timp ce ea se zbătea din toate puterile.

— Nu mă mai lovi, te rog, spuse, obosit. M-ai înjunghiat, am fost călcat de un cal în timp ce încercam să te protejez, aproape m-am omorât singur pe câmp, la turnir, ai încercat să-mi tai capul, mi-ai luat orice speranţă de a mai avea copii, iar astă-noapte nu am dormit deloc. Te rog, dă-mi un moment de odihnă.

Părea aşa de obosit încât lui Zared îi veni să râdă. Nu râse, dar stătu liniştită deasupra lui. Era atât de cald şi confortabil, iar ea nu mai dormise de două nopţi.

— Ce mai vrei de la mine acum? îl întrebă.

Îşi puse capul pe pieptul lui.

— Te rog, nu te mai împotrivi. Sunt prea slab pentru a mă feri de pumnalele şi săbiile tale… şi de picioarele tale,

— Slab! pufni Zared. L-ai doborât pe Colbrand.

— Uşor, spuse. Foarte, foarte uşor.

— Scuteşte-mă, spuse încercând să se îndepărteze, dar el nu o lăsă. Ţip după ajutor.

— Atunci te voi săruta.

— Nu!

Tearle zâmbi când văzu teama din ochii ei.

— Te căsătoreşti cu mine, dacă o fac pe lady Anne să se mărite cu fratele tău.

La auzul acestor cuvinte, Zared începu să se lupte cu el serios.

Cu un oftat, îi dădu drumul. Dar, când încercă să se ridice, îi puse mâna pe umăr şi o făcu să stea lângă el.

— Nu mă mărit cu tine chiar de ai fi ultimul bărbat…

— Chiar dacă aş aduce bogăţiile lui Anne familiei tale?

— Nu mă voi căsători cu tine. Se uită la el. Tearle stătea întins înaintea ei. După un moment, continuă: Tatăl ei nu-i va permite să se căsătorească cu un Peregrine. Ai avut grijă de asta. Ne-ai făcut de râs în întreaga Anglie.

— Nu v-am făcut de râsul nimănui. Nu am pus miere pe armura lui Severn, nu am făcut eu steagul ăla. Dacă doresc să bat un bărbat, o voi face cu o sabie sau o lance. Îi zâmbi. Ai văzut şi tu.

— Ştiai că nu-l poţi învinge pe fratele meu, aşa că i-ai slăbit chingile calului, să pară că poţi să-l baţi.

— Puteam să-l bat pe fratele tău dacă era să-mi pierd braţul?

Faţa lui Zared se înroşi brusc şi, se depărtă puţin, gata să-l sugrume,

El chicotea şi o răsucea, aruncând-o încoace şi încolo în braţele sale, mişcându-şi capul când încerca să-l pocnească. După câteva momente, Zared îşi dădu seama că Tearle se juca cu ea şi deveni rigidă. Când braţele lui îşi slăbiră strânsoarea, ea se îndepărtă.

— Nu mă voi căsători cu duşmanul meu, spuse ea uitându-se în altă parte.

— Am crezut că îţi la numele familiei tale, spuse el, ridicându-se. Am crezut că te doare dacă numele de Peregrine este făcut de râs. Se îndreptă către cal, dar Zared i se puse în faţă.

— Nu ştii nimic de mândria familiei mele, îi spuse printre dinţi. Locuieşti pe pământuri furate. Fratele tău este nebun. Dacă te lupţi, trebuie s-o faci deghizat?

— M-am deghizat pentru a proteja numele familiei tale, spuse agasat. Nu doream ca oamenii să ştie că un Howard a învins un Peregrine.

— L-ai bătut pe fratele meu, ţipă Zared. A trebuit să-i slăbeşti chingile calului pentru a…

Se aplecă şi o sărută.

Zared îşi întoarse capul, urându-l pentru ceea ce o făcea să simtă.

— Nu mă voi căsători cu un Howard, pentru că îmi iubesc familia, îi şopti.

— O alianţă matrimonială va pune capăt războiului.

Se uită din nou la el, revenindu-şi.

— Fratele tău va…

— Voi locui cu tine, spuse el, unde doreşti. Voi merge cu tine să locuiesc cu fraţii tăi.

Zared clipi.

— Rogan te va omorî, îi şopti.

— Mă îndoiesc că va putea.

— Eşti un prost.

— Poate, răspunse. Poate că sunt un prost, dar nu unul fără mândrie. Nu am slăbit chingile calului fratelui tău. Pot să-l bat şi fără astfel de trucuri josnice.

— Ha! Nu poţi… Se opri pentru că el arăta de parcă ar fi vrut s-o sărute din nou. Se întoarse şi continuă: Oricum, nu contează. Totul a fost făcut. Lady Anne nu se va căsători cu un bărbat care s-a făcut de râs.

— Atunci înţeleg că nu vei face nimic pentru a opri ura dintre familiile noastre sau pentru a-ţi ajuta familia să aducă o mireasă aşa bogată. Apucă frâiele calului.

— Voi face tot ce pot pentru a-mi proteja fraţii. Voi face orice.

— Oh! spuse, ridicându-şi sprânceana. Mie nu mi se pare.

Se uită la el cu ochii, micşoraţi.

— Cum ai de gând să-l faci pe Hugh Marshall să-i permită fiicei sale să se căsătorească cu un Peregrine?

— Lasă asta pe seama mea.

Zared îi zâmbi rece şi tristă.

— Intenţionezi să-i arunci ei pelerină pe cap, să-i pui un căluş la gură şi s-o răpeşti? Howarzii se pricep atât de bine în a răpi femei lipsite de apărare! O s-o forţezi şi se căsătorească cu fratele meu? Intenţionezi să cauzezi o ceartă între Peregrini şi Marshall? Intenţionezi să te aliaţi cu Marshall şi să ne declaraţi război?

Tearle tăcu un moment, stând doar şi clipind.

— Nu te poţi gândi decât la război? Crezi că nu există nicio altă motivaţie pentru fapta aceasta, decât războiul? Nu intenţionez s-o forţez pe Anne Marshall să facă nimic. Tatăl ei o va lăsa să se căsătorească cu fratele tău.

— Eşti sigur de asta?

— La fel de sigur ca viitorul, îi zise. Nu îmi voi face însă greutăţi aranjând căsătoria fratelui tău, dacă nu voi obţine ceea ce vreau, în schimb.

— Şi vrei un Peregrine, scrâşni ea. Nu vei merge să locuieşti în casa fraţilor mei, cum ai spus. Mă vei forţa să merg în casa Howard. Şi apoi? Mă vei tortura? Sau mă foloseşti drept ostatic să-l obligi pe fratele meu să facă ce vrei tu?

— Ţi-am spus că nu te voi duce să locuieşti cu fratele meu. Voi locui cu tine şi cu fraţii tăi, aşa cum fac şi acum, ca Smith.

Zared îi privi fix. Era oare prost?

— Howarzii ne urmăresc. Te vor vedea cu fraţii mei şi îţi vor trăda identitatea. Când fraţii mei vor afla cine eşti, te vor omorî. Iar fratele tău…

— Da, ştiu, spuse, plin de dispreţ. Nu are rost să mai discutăm. Întoarce-te la fratele tău. Roagă-l să-i propună lui Colbrand să se căsătorească cu tine. Mărită-te cu el. Vezi dacă în noaptea nunţii îţi va putea spune că eşti femeie. Încălecă pe cal şi se uită la ea. Transmite-i salutările mele fratelui tău.

În timp ce se uita la el, nu se putea gândi la altceva decât că toate necazurile ei s-au terminat. În sfârşit, se elibera de greaua povară de a-i ţine în secret identitatea.

Dar în timp ce-şi întorcea calul, îi strigă:

— Stai!

El se opri şi se uită la ea:

— Dar cu lady Anne cum rămâne? Cum o faci să se căsătorească cu fratele meu, Severn?

— Problema este că fratele tău este subiect de batjocură, iar Hugh Marshall nu-i va permite fiicei lui să se căsătorească cu Severn.

— Şi-l poţi face să se răzgândească? îl întrebă ea răutăcios.

Întoarse capul, însă Zared îi apucă frâiele calului.

— Spune-mi, cum? îi porunci. Îmi datorezi asta, după ce ţi-am ţinut, în secret, identitatea.

— Şi tu îmi eşti datoare că te-am salvat de oamenii fratelui meu, îmi eşti datoare că te-am salvat de acel cal, şi-mi eşti datoare pentru…

— Spune-mi, ţipă lovindu-i gamba cu pumnul. Este foarte important pentru familia mea.

— Îmi cunoşti mândria, îi spuse.

Îşi puse fruntea pe gâtul calului.

— Nu mă pot căsători cu tine. Îmi eşti duşman şi te urăsc.

— Nici nu se compară cu ceea ce va simţi Anne Marshall când va fi obligată să se căsătorească cu fratele tău.

Zared zâmbi şi se uită la ea.

— Înaintea întrecerilor, calul ei o luase la goană şi, cu toate că Severn a salvat-o, a râs de el. A spus că va trebui să fiarbă frâiele înainte să le mai atingă.

— Este genul lui Anne.

— O cunoşti bine?

Tearle nu era sigur, dar i se păru că Zared avea un ton ciudat. Nici nu îndrăznea să creadă că era gelozie.

— Destul de bine, spuse.

Respiră adânc, pentru că voia s-o facă să ia o hotărâre. Nu mai putea suporta incertitudinea despre viitorul lui şi, din moment ce era ultima zi a turnirului, era atunci sau niciodată.

— O voi obţine pe Anne pentru fratele tău. Hugh Marshall o va da pe lady Anne lui Severn, dar nu fără să fii de acord să te căsătoreşti cu mine.

— Nu vei reuşi, spuse ea. Hugh Marshall nu-şi va mai mărita fata cu un Peregrine.

— Atunci nu ai de ce te îngrijora, nu-i aşa? Dacă dau greş, nu va trebui să te căsătoreşti cu mine.

— Dar nu voi încerca dacă nu-mi juri că aşa vei face.

Zared lăsă frâiele şi se depărtă, uitându-se la pădure. Să se căsătorească cu el! Să se căsătorească cu un Howard! Cum vor reacţiona fraţii ei dacă vor descoperi că noul cumnat era în realitate un Howard? Severn s-ar putea să ezite în a-l omorî, din moment ce-

l plăcea, dar Rogan nici n-ar fi clipit. L-ar fi spintecat. Şi atunci Oliver Howard ar fi adus armata să-i omoare.

Pe de altă parte, toată Anglia râdea de Peregrini. Numai căsătoria lui Severn cu Anne Marshall ar fi oprit acest lucru.

Zared îşi puse mâinile la urechi. Tearle era ca un diavol ce o ispitea şi chiar arăta ca diavolul, stând pe acel cal mare, cu ochii şi părul negru. Să se căsătorească cu el? se gândi. Să se căsătorească cu el şi să locuiască sub autoritatea unei familii, pe care familia ei o ura de generaţii?

— Nu pot! şopti.

Tearle dădu pinteni calului.

— Stai! ţipă. Cu pumnii încleştaţi şi neuitându-se la el, spuse: Mă voi mărita cu tine!

— Nu te-am auzit.

Nu se uită la el.

— Mă voi mărita cu tine! şopti.

— Tot nu te-am auzit.

Se uită la el cu ochii scânteindu-i de mânie.

— Mă voi căsători cu tine, ţipă. Dacă o poţi face pe lady Anne să se căsătorească cu Severn, mă voi căsători cu tine. Avea buzele strânse. Dar niciodată nu voi locui la fratele tău. Nu voi fi pusă niciodată sub autoritatea lui Oliver Howard.

Se uită la ea şi faţa i se lumină.

— Voi locui oriunde vei locui şi tu, până când vei vrea să mă urmezi oriunde voi merge.

— Ha! spusa ea.

Tearle zâmbi, întoarse calul şi plecă.

10

Zared se întoarse la corturi, tremurând de furie şi frică. Ce naiba făcuse?

— Ai lipsit cam mult, se răţoi Severn.

Aproape că-i spusese ceea ce gândeşte. Cum se putea purta aşa de urât cu ea, după ce făcuse atâtea pentru el? Am fost de acord să fac ceea ce am făcut, se corectă ea. Până când nici unul din îngrozitoarele lucruri, care se puteau întâmpla, nu se întâmplase.

Gândul acesta o mai înveseli puţin. Poate că, în cele din urmă, nu se va întâmpla nimic rău. Poate că ea şi Severn vor putea rămâne în cort până la ultima luptă a fratelui ei, în cadrul turnirului, iar apoi vor putea merge acasă şi se vor preface că nimic nu se întâmplase. Poate că oamenii vor uita de misteriosul Cavaler Negru şi de noroiul din coiful lui Severn şi de drapelul cu acel satir…

Şi, bineînţeles, se gândi ea, Dumnezeu îmi va da mâine aripi de înger. Severn dădu drumul pumnalului.

— Ce ai? Pari cam supărată, zise el.

— Nu am nimic. Sunt bine. Viaţa mea este alcătuită numai din bucurii.

Severn zâmbi.

— Ţi-e dor da Smith, nu-i aşa?

— Bine că ai şi oase să-ţi susţină capul, căci numai cu creierul ăla al tău nu îţi poţi ţine coiful pe cap.

— Nu-ţi permit să-mi vorbeşti astfel, spuse el şi, într-o secundă, fu lângă ea gata să o plesnească.

Zared nu mai încercă să se apere sau să fugă, aşa cum făcea de obicei. În schimb avea chef să se bată zdravăn cu cineva, aşa că-i trase lui Severn un pumn zdravăn în stomac. Acesta se strâmbă de durere, apoi o apucă de ceafă şi o împinse.

— Ce naiba ai? întrebă el chiar în momentul în care Zared îl lovi în fluierul piciorului.

— E, fir-ai tu… strigă el, târând-o în cort.

Severn avea de gând să-i dea surorii lui mai mici o binemeritată lecţie, însă în acel moment, intră Smith, împreună cu o femeie bine îmbrăcată, ce purta încă urme de lacrimi pe obraji şi care se ţinea de braţul lui. Severn ridica privirea spre Smith, însă chiar atunci, Zared îi lovi în coaste. Gemând, el îi trase una făcând-o să se rostogolească pe pământ.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Zared se ridică clătinându-şi capul pentru a nu mai simţi ameţeala, apoi, cum îl văzu pe Howard, se încruntă.

— Spune-i, îi porunci Tearle femeii.

Ea începu să plângă, apoi îşi plecă capul făcând un semn negativ.

Tearle îşi încolăci braţul pe mijlocul ei.

— O să te dau lui, atunci, o ameninţă el.

Femeia îl privi cu teamă pe Severn.

— Fratele meu nu este… începu Zared, însă Tearle o întrerupse:

— Spune-i, îi ordonă femeii care se tânguia zicând:

— Ea mă va ucide.

Tearle nu-i mai spuse nimic femeii însă după privire, nici nu mai era nevoie. Privirea lui era suficient de sugestivă.

Zared privi această femeie care plângea cu sughiţuri. Când începu să vorbească, rosti cuvintele atât de încet, că abia o putu auzi:

— Lady… noroi… armura… stindardul.

Zared îl privi, uimită, pe Severn şi observă că şi acesta se chinuia să audă şi să înţeleagă.

— Mai tare, spuse Tearle.

Femeia îl privea pe Severn ca şi cum ar fi privit un diavol.

— My lady nu doreşte să se căsătorească cu tine. Ea a plătit pe cineva pentru aţi pune noroi în coif şi miere pe armură. Tot ea a plătit pe cineva pentru a picta acel satir pe…

Femeia se opri, căci Severn se apropia de ea, însă Tearle, vrând s-o protejeze, se puse în faţa ei.

— Nu este ea, spuse Tearle, Lady Anne a făcut asta.

— Anne? întrebă Severn, mirat la culme. De obicei, femeile îl plăceau şi făceau tot ceea ce el dorea, fiind încântate că-i puteau fi pe plac. Fără îndoială că Severn era un bărbat chipeş. Dacă n-ar fi fost fratele ei, Zared l-ar fi considerat mai frumos decât Colbrand, aşa că erau surprinzătoare ştirile despre lady Anne.

— Lady Anne a făcut toate acestea? întrebă Severn.

— Da, răspunse Tearle. Ea îl place pe Colbrand însă acesta ştie că tatăl ei te place şi te vrea pe tine ca ginere, aşa că s-a gândit că o să facă o glumă bună pe seama ta.

Zared îl observă pe Severn. Mânia îi înroşise gâtul şi obrajii, parcă şi ochii.

— O glumă? spuse el. Eu am fost făcut să par ca un prost şi ea consideră că a făcut o glumă? A săvârşit cei mai josnic lucru, făcând lumea să râdă de mine. De mine! Un Peregrine. Cine se crede? Cine este ea? Nu este nimic altceva decât fiica unui aşa-zis comerciant, în timp ce eu… Se întrerupse, nemaiputând continua. Unde este ea acum?

— Cred că serveşte cina, spuse Tearle, înviorat. Îi dădu drumul femeii, însă aceasta nu se mişcă.

— Am să-i arăt eu ce înseamnă să râdă cineva de mine, spuse Severn.

— My lord, se tângui femeia. Nu puteţi…

Severn o împinse şi ieşi din cort. Femeia îl urmă implorându-l să nu-i facă niciun rău lui lady Anne.

— Ce-ai făcut? se răţoi Zared.

Tearle zâmbea nevinovat.

— Nu pot spune încă, dar judecând după temperamentul fratelui tău, pot ghici.

Zared nu-şi mai pierdu timpul cu el şi alergă după fratele ei. Poate că-l mai putea opri pe Severn. Poate că va putea să împiedice astfel ca numele de Peregrine să mai fie ţinta râsetelor şi glumelor mulţimii.

— Ajutor, ţipă Anne. Vă implor să mă ajute cineva!

Severn o răsturnă pe Anne pe genunchi şi îi ridică rochia, dezvelindu-i fundul. „Plici”.

— Asta este pentru noroiul din coif, spuse el. Se auzi apoi un alt „plici”. Iar asta, pentru noroiul de pe faţa mea.

În acel moment, oamenii începură să-şi dea seama despre ce vorbea Severn! Ei ştiau faptul că Peregrinii nu cunoşteau mai nimic despre bunele maniere şi avuseseră timp destul să observe comportamentul prea înfumurat al lui lady Anne. Aşa că tot ce aveau de făcut era să pună aceste date cap la cap.

Hugh Marshall fu primul care începu să râdă. Era o plăcere pentru el să-şi vadă fata prea-deşteaptă adusă la acest nivel.

— Şi pentru lăncile rupte. Şi pentru miere. Şi pentru stindard, spuse Severn lovind-o cu mâna peste fund, la fiecare propoziţie pe care o rostea.

Anne încetă să se mai zbată când auzi primul râset. Frica se transformase în mânie şi ură. Îşi strânse pumnii, îşi încleştă dinţii şi refuză să plângă din cauza acestei umilinţe. Căci, într-adevăr, asta era umilinţă.

Severn nu o lovise tare, însă loviturile lui o usturau. Era furioasă la culme.

Imensa şi vechea sală răsuna de râsetele oamenilor: invitaţi, servitori, copii. Până şi câinii începură să schelălăie şi să alerge de colo, colo.

În cele din urmă, Severn îi aranjă rochia şi o ridică pe Anne în picioare. Mulţimea amuţi, căci voia să audă ce avea de spus Severn.

— Asta ar trebui să-ţi fie învăţătură de minte. Altă dată să nu mai faci glume pe seama bărbaţilor, spuse Severn, continuând să stea pe bancă. Cu Severn stând pe bancă, Anne era exact de înălţimea lui. Îl privi în ochi. Pe faţa lui se putea citi bucuria triumfului. În secunda următoare, îl scuipă.

Mulţimea amuţi.

Severn, după un moment de furie, o înşfăcă din nou şi o trase spre el apăsându-şi buzele pe buzele ei.

Mulţimea începu să râdă şi să aplaude, iar când văzu că Severn nu o slăbeşte din lungul şi apăsatul sărut, se ridică în picioare în semn de aprobare.

Anne se împotrivea, însă puterea ei nu se compara cu a lui.

După ce, în sfârşit, Severn încetă să o mai sărute, o luă în braţe, se îndreptă spre masă şi o aşeză cu fundul pe platoul, pe jumătate plin cu mâncare, din faţa tatălui ei.

— Vă sfătuiesc să vă supravegheaţi mai îndeaproape fiica, spuse tare Severn, după care se întoarse şi voi să iasă din sală.

Oamenii râdeau din nou, dar acum, se gândi el, nu mai râdeau de un Peregrine.

În tot acest timp, Tearle o ţinu strâns pe Zared. Nu mai fu nevoie să-i ţină mâna la gură pentru a nu ţipa – probabil nu ar mai fi fost nevoie să o ţină deloc – însă el nu voia să-i dea drumul.

În timp ce Severn se întoarse lăsând-o pe lady Anne cu fundul în platoul cu friptură de carne de porc, Zared se întoarse furioasă spre Tearle şi-i spuse:

— Acum, Hugh Marshall nu-şi va mai mărita niciodată fata cu un Peregrine.

— Linişte! strigă Hugh Marshall, iar toată sala amuţi.

Severn se opri acolo unde era, cu mâna pe spadă, pentru cazul că va fi nevoie să se apere. Zared ieşi din acel colţ, alăturându-se fratelui său pentru a se lupta alături de el. Încet, Severn se întoarse spre Hugh Marshall.

Hugh o împinse din nou pe Anne, să stea cu fundul pe acel platou, când ea încercă să se ridice.

— Am să-ţi spun ceva Peregrine.

— Vă ascult.

Niciunul din sutele de oameni din sală nu mai scotea un sunet, nu mai făcea vreun zgomot. Toţi îşi ţineau respiraţia. Oare bătrânul şi înfiorătorul Hugh îi va declara război bietului Peregrine, pentru felul cum acesta se purtase cu fata sa?

Anne se întoarse şi se uită, triumfătoare, la Severn, stând cu mâinile încrucişate pe piept cu fundul în platoul cu mâncare şi cu picioarele în mâncarea de varză înăbuşită. Spera că tatăl ei va ordona uciderea lui Severn.

— Este datoria mea, spuse Hugh, a cărui voce răsună în tăcerea din jur, ca tu… Se întrerupse, respiră adânc, îşi roti privirea prin sală, apoi reluă: Aş fi onorat, sir, dacă v-aţi căsători cu fiica mea.

Acoperişul aproape că se prăbuşi din cauza exploziei de râs.

Zared rămase cu gura căscată şi-l privea pe Severn, al cărui piept tresălta de mândrie. Elegant şi cu un aer de om încrezut, Severn se îndreptă spre

Hugh, trecu pe lângă Anne, fără să-i arunce vreo privire, ca şi cum ea nici n-ar fi fost de faţă; luă de pe masă friptură de porc, se aşeză şi începu să mănânce.

— Cât de mult aur sunteţi dispus să-mi daţi pentru a vă lua de pe cap această mică vrăjitoare?

Toţi râdeau aşa de tare, că abia mai puteau sta pe bănci şi, Doamne, ce-i mai plăcea lui Severn. Avea de gând să negocieze căsătoria pe îndelete şi să se bucure de fiecare secundă, căci acum lumea nu mai râdea de familia lui.

Zared rămăsese acolo, uitându-se cum Severn se târguieşte cu Hugh în privinţa zestrei lui Anne, ştiind că reputaţia Peregrinilor nu va suferi de pe urma acesteia. Vedea capul lui Hugh aprobând atunci când Severn cerea mai mult şi mai mult aur, dacă îl va scăpa de povara ce o constituia lady Anne.

Lui Zared îi era parcă milă de Anne, dar mila asta dispăru când îşi aminti cum râsese lumea de Severn. Însă după ce aruncă o privire spre Anne, ce avea faţa roşie de mânie, se gândi că nu Severn va râde, în cele din urmă, căci, fără îndoială, nu va fi uşor să trăiască alături de o femeie ca Anne.

După un timp, zgomotul din sală începu să o obosească, aşa că părăsi încăperea. Avea o mulţime de lucruri de făcut în privinţa nunţii lui Severn.

Afară, nu mai erau decât câţiva oameni, mai toţi auzind de eveniment, se năpustiseră în sală pentru a fi de faţă la negocierile dintre Hugh şi Severn.

O mâna se aşeză pe umărul lui Zared.

— Ai uitat mica noastră înţelegere?

Zared se întoarse şi, văzându-l pe Howard, îşi aminti totul.

— Ce înţelegere? spuse ea, trăgând de timp. Gura i se uscase deja.

Tearle îi zâmbi.

— I-am dat fratelui tău o soţie bogată,

— Tu i-ai dat-o? Tu nu ai nimic de-a face cu asta. Fratele meu a câştigat-o prin… prin… A câştigat-o, umilind-o, făcând oamenii să râdă de ea. Tu nu ai contribuit cu nimic.

— Eu am cauzat toate acestea. Eu i-am spus fratelui tău că Anne îi jucase farsele acelea.

— Da, însă nu asta l-a făcut pe Hugh Marshall să-şi de-a fata. Fratele meu a făcut asta singur, fără ajutorul tău, aşa că nu mai este nicio înţelegere între noi. Se întoarse, însă el o prinse de umeri şi o răsuci spre el.

— Eu am aranjat totul. Cunoşteam temperamentul fratelui tău şi ştiam că, atunci când este furios, nu se mai poate controla, el…

— Poate controla o sabie şi, dacă acum ar fi de faţă, ar controla-o asupra ta!

— Oh! exclamă Tearle, fără să fie deloc tulburat. Nu s-a putut controla deloc astăzi, iar eu ştiam că aşa se va întâmpla. Dacă Anne ar fi avut un alt tată şi nu unul care apreciază mai mult forţa decât mintea, nu i-aş fi spus lui Severn ce a făcut Anne. Însă am intuit corect ceea ce va face Severn, precum şi faptul că Hugh va fi încântat de comportamentul lui. Eu, drăguţă soţie, am aranjat căsătoria lor.

— Soţie? spuse ea pe nerăsuflate. Nu sunt soţia ta şi nu voi fi niciodată. Eu nu pot fi de acord cu o înţelegere ale cărei condiţii nu au fost respectate. Tu nu puteai şti dinainte ce se va întâmpla. Severn ar fi putut ucide femeia, era în stare s-o facă, iar tatăl el ar fi putut…

— Trebuie să reţinem faptul că Severn nu i-a făcut niciun rău. Dacă i-ar fi făcut, ar fi fost acum plină de vânătăi, iar eu îţi spun că n-am mai văzut până acum o femeie care ar trebui muştruluită. Tu însă ai

merita-o din plin.

— Habar n-ai de nimic. Hugh Marshall ar fi putut ordona uciderea lui Severn pentru ceea ce el a…

— Este trist dar adevărat faptul că Hugh Marshall nu o poate face pe Anne să-l asculte. Ea are mai mult creier în piciorul drept decât are el în tot corpul, şi asta nu-i place deloc. Am auzit, de asemenea, zvonuri că el nu este tatăl ei adevărat. El parcă doreşte să o facă pe Anne să plătească pentru aceste zvonuri, chiar dacă ea nu este de vină cu nimic.

— Vrei să mă faci să cred că tu ştiai dinainte toate acestea şi de aceea ai adus-o pe acea femeie să-i spună totul lui Severn?

— Nu, i-am adus-o pentru a-i da lui Severn soţia pe care o doreşte, astfel încât să pot avea şi eu soţia pe care o doresc.

Zared nu mai putu scoate un cuvânt. După un moment, îşi reveni şi îi întoarse spatele.

— Tu nu puteai şti ce se va întâmpla, de aceea nu tu eşti cauza acestei căsătorii şi de aceea înţelegerea mea cu tine nu mai este valabilă.

Merse aproximativ zece metri, apoi se opri. Oare ce va face el acum? se întrebă ea. Se va duce la fratele lui şi va ridica o armată împotriva Peregrinilor? Îl va provoca pe Severn la o luptă pe viaţă şi pe moarte? Îi va spune lui Severn cine este şi va da naştere astfel la un război?

Întoarse privirea şi văzu că Tearle o luase într-o direcţie opusă. Alergă după el.

— Ce ai de gând acum?

— Ce am de gând? Tocmai mi-ai dat de înţeles că nu pot plănui nimic dinainte…

— Ce ai de gând să ne faci acum? întrebă ea, cu dinţii încleştaţi.

— Să vă fac? De ce v-aş face eu ceva?

— Pentru că eu nu respect învoiala. Vreau să spun, se corectă ea repede, vreau să te întreb, ce ai de gând să faci familiei mele, din cauză că nu vreau să mă căsătoresc cu tine, pentru că înţelegerea ta este falsă?

— Nu voi face absolut nimic, spuse el zâmbind.

— Oh, înţeleg. Fratele tău va face totul. Te duci la el pentru a pune la cale un război? Vei folosi ceea ce ştii pentru a ne distruge?

— Nu-i voi spune niciodată fratelui meu sau altcuiva că un Peregrine a refuzat să respecte o înţelegere. Nu voi spune nimănui că o persoană, care poartă mândrul şi vechiul nume de Peregrine, are atât de puţină onoare.

— Noi, Peregrinii, nu suntem lipsiţi de onoare, se răţoi ea.

— Ştiu asta în privinţa fratelui tău, dar tu... Spune-mi, fratele tău Rogan este ca tine sau ca Severn?

Zared îşi strânse pumnii, mânioasă.

— Toţi suntem oameni de onoare. Eu cu atât mai mult.

— Dacă spui tu, poate că este adevărat.

Zared ar fi vrut să-i ucidă, să înfigă un pumnal în el şi să-l vadă cum sângerează.

— Mă voi căsători cu tine, ţipă ea.

— Nu, spuse el, îndepărtându-se.

Zared se aşează în faţa lui.

— Nu? Dar înţelegerea noastră spune ca eu să mă căsătoresc cu tine, dacă Severn se căsătoreşte cu Anne.

— Severn a făcut totul singur. Nu eu am avut plăcerea de a o face pe Anne să se zbată în braţele mele. El a făcut totul singur.

— Dar tu i-ai spus că Anne i-a făcut farsele

acelea.

— Ce are asta a face cu faptul că Severn a bătut-o la fund?

Bărbatul este într-adevăr prost, se gândi ea.

— Dacă nu i-ai fi spus tu, Severn n-ar fi ştiut şi, dacă n-ar fi ştiut, nu s-ar fi dus şi n-ar fi luat-o pe lady Anne… Se opri brusc.

— Da? Spuneai că, dacă eu nu i-aş fi spus lui Severn, el nu ar fi acum logodit cu lady Anne?

Zared refuză să mai vorbească, însă îl aprobă scurt şi abia perceptibil.

— Aşa că se pare că eu am respectat înţelegerea. Tu însă nu vrei să respecţi partea ta. Înţeleg acum. La revedere, lady Zared. Tearle îi zâmbi şi îi întoarse spatele.

Zared îl prinse de braţ.

— Unde te duci?

— Acasă, la fratele meu de care ţi-e atât de teamă, spuse el zâmbind. Pari îngrijorată de faptul că eu aş pune la cale o răzbunare, din cauză că tu nu respecţi înţelegerea. După părerea mea, încălcarea jurământului este o dezonoare. Tu trebuie să trăieşti cu asta pe conştiinţă tot restul zilelor tale. Dacă aş fi eu în locul tău, nu mai m-aş putea suporta, însă tu eşti o Peregrine şi nu o Howard şi poate că, pentru tine, numele tău înseamnă mai puţin decât înseamnă Howard pentru mine. Oricum, este alegerea ta. După părerea mea, unii oameni au onoare şi alţii n-au. În acest caz se pare că tu nu ai. De aceea…

— Termină, ţipă Zared, cu manile la urechi. Mă voi căsători ai tine.

— Nu poţi face asta, căci se pare că tu te îndoieşti de faptul că eu am respectat înţelegerea.

— Ţi-ai respectat-o, se răţoi ea. Ţi-am mai spus-o. Vrei să strig de pe acoperişul caselor?

— Ar fi o plăcere să te privesc cum îi spui fratelui tău că doreşti să te căsătoreşti cu mine.

— Doresc să mă căsătoresc cu tine? Tu eşti ultima persoană cu care aş dori să mă căsătoresc.

El îi întoarse spatele şi plecă.

— Bine, bine. Îi voi spune lui Severn că eu... Zared înghiţi în sec, apoi reluă: îi voi spune că doresc să mă căsătoresc cu tine. Va deveni suspicios, altfel.

— Ce drăguţ din partea ta! spuse el zâmbind. Ne întâlnim la biserică peste două ore.

— Două... două ore?

— Bineînţeles, dacă doreşti să respecţi înţelegerea. Dacă nu, plec. Dacă tu poţi trăi cu această lipsă de onoare, atunci pot şi eu.

— Voi fi acolo, spuse ea, apoi, furioasă, se întoarse pe călcâie şi plecă.

Tearle zâmbea. Era foarte fericit

11

Zared stătea, ţeapănă în şa, încercând să nu se uite la bărbatul ce călărea lângă ea, bărbatul care-i era soţ. Erau căsătoriţi de două zile şi ea era încă virgină. Era bucuroasă, bineînţeles, că Howard nu se atinsese de ea, însă o parte din ea nu putea fi de acord cu faptul că el nu o făcuse, în adevăratul sens ai cuvântului, soţia lui.

Pe lângă asta, ea-i spusese câteva lucruri care-l înfuriaseră la culme.

După ce ea acceptase să-i fie soţie, Tearle nu-şi pierduse timpul să se ducă să ceară permisiunea lui Severn. Severn, la rândul lui, era încă implicat în propria lui căsătorie, aşa că nu şi-a pierdut timpul cu

căsătoria lui Zared. Îl plăcea pe Tearle, credea că Liana îl trimisese, aşa că îşi dăduse consimţământul repede. Zared se simţise jignită şi se supărase că fratele ei acordase atât de puţină atenţie faptului că ea se căsătoreşte. Severn o sărutase pe frunte şi se întorsese repede să numere monedele, împreună cu Hugh Marshall.

Zared nu rostise o vorbă pe drumul spre biserică, iar mormăielile, ce le rostise, ca răspunsuri la întrebările preotului, abia dacă se auziseră.

După ceremonie, Zared stătuse ţeapănă când Tearle se aplecase şi o sărutase pe obraz. Mai erau oameni în biserică care-şi dădură coate şi râseseră, căci se părea că acest bărbat musculos, se căsătorise cu un băieţel pipernicit. Zared îşi ţinuse capul sus, refuzând braţul lui Tearle, pe drumul de la biserică spre caii care aşteptau.

Încălecase şi încercase să nu i se facă frică. Ce urma oare să-i facă Howard? Oare intenţiona să o ducă în casa fratelui său, acolo unde atâţia Peregrini muriseră? Oare o va folosi pentru a-i şantaja pe fraţii ei?

— Nu sunt un diavol, spusese Tearle, încălecând. Nu am de gând să te torturez. Zared nu-i răspunsese. Nu-l întrebase unde o duce sau ce avea de gând să facă cu ea. Bineînţeles, ei îi spusese că o va duce la fraţii ei şi că va locui la Peregrini, însă ea nu-l crezuse.

Părăsiseră pământurile familiei Marshall, luând cu ei doar ce puteau duce caii, iar după aceasta îi întâmpinaseră trei oameni – oamenii familiei Howard.

Zared îşi dăduse seama că fusese trădată. Ea însăşi căzuse în plasă, căci ştia că, dacă nu se căsătorea, asta ar fi cauzat moartea fraţilor ei. Călărea alături de bărbatul ce-i era soţ, însă nu-i vorbea. De câteva ori, Tearle încercase să-i vorbească, însă ea nu-

i răspunse. Era nevoie de tot curajul şi de toată puterea ei pentru a se abţine să nu plângă. Se gândise cum să-i ucidă pe cei trei bărbaţi ce călăreau alături de ei, însa îşi dăduse seama că nu o putea face. Trebuia să înfrânte ceea ce ştia că o să i se întâmple.

În noaptea nunţii lor, toată frica şi suferinţa ei ieşiseră la suprafaţă. Howard închiriase o cameră la un han. La cină, ea stătuse tăcută lângă el. Nu a scos o vorbă şi a mâncat foarte puţin. De câteva ori s-a uitat la Tearle şi a observat că el o privea cu ochi blânzi, de parcă ar fi înţeles prin ce trecea şi ce simţea, însă Zared nu se lăsase impresionată.

Când sosise vremea de culcare, foarte politicos, Tearle o trimisese pe hangiţă sus, cu Zared, care însă nu se dezbrăcase, stătuse ţeapănă pe marginea patului, aşteptându-l.

Puţin timp mai târziu, Tearle intrase în cameră şi la lumina unei singure lumânări, începu să se dezbrace, în timp ce Zared privea prin draperiile patului, auzind foşnetul aşternutului, când Tearle se băgase lângă ea.

La atingerea lui, toată furia şi mânia lui Zared ieşiseră la suprafaţă. Mai târziu, nu-şi mai aminti ce anume îi spusese însă ştia că folosise cuvinte pentru care, dacă le-ar fi spus fraţilor ei, ar fi mâncat o bătaie zdravănă. Îi spusese lui Howard ce credea ea despre trădarea şi minciunile lui. Îi mai spusese că sufletele Peregrinilor morţi vor veni după el şi nu-i va da pace o clipă, îl făcuse cum îi venise la gură şi-i spusese că-şi va lua singură viaţa, dacă el se va atinge de ea.

Câteva zile mai târziu, încă îşi mai amintea chipul şi privirea lui de atunci. Părea să fi rămas uimit de acuzaţiile şi ura ei. Se dăduse jos din pat, îşi trăsese pantalonii şi se întoarse spre ea.

— M-am înşelat. M-am gândit că poate…

— Poate ce? se răţoise ea.

— Că poate putem fi soţ şi soţie. Se pare însă că m-am înşelat.

— Suntem un Howard şi o Peregrine, spusese ea. Cum putem fi şi altceva? Te aşteptai să te iubesc din cauza unor cuvinte rostite la biserică? Crezi că momentele acelea din biserică pot să şteargă ura dintre familiile noastre care dăinuieşte de trei generaţii? Ţi-am spus că te urăsc. Nu m-ai crezut?

Tearle tăcuse câteva momente, privind-o.

— Nu cred că te-am crezut. Eu ţin la tine de când te-am văzut prima oară. A fost o prostie din partea mea să mă gândesc că sentimentele sunt reciproce. S-a îmbrăcat cu cămaşa, apoi şi-a strâns şi celelalte lucruri şi s-a îndreptat spre uşă. Ne vedem mâine dimineaţă, a spus el ieşind din cameră.

Pentru un moment, Zared a fost prea uimită pentru a mai vorbi. A stat pe pat bâlbâindu-se la uşa închisă. Ce fel de bărbat era el? Dacă ea ar fi spus unuia din fraţii săi numai şi jumătate câte îi spusese lui Howard, ar fi păţit exact ce păţise şi lady Anne când s-a înfuriat Severn. Însă Howard nu procedase deloc aşa. Din contră, în loc să-i răspundă cu aceeaşi mânie şi ură, a ieşit din cameră, lăsându-şi mireasa singură în noaptea nunţii.

Zared nu a dormit prea mult în acea noapte. Dimineaţa a coborât la parter unde Howard o aştepta deja. Soţul ei nu a mai ajutat-o să urce pe cal, aşa cum făcea de obicei şi nici nu i-a mai vorbit toată ziua.

Noaptea următoare stătură la un han, iar el nu se mai sinchisi să vină în camera ei. Era prea obosită ca să stea trează. Când se trezi dimineaţă, încercă să-şi stăpânească indignarea. Călări alături de el şi găsi tăcerea lui mai enervantă decât găsise vorbăria lui continuă.

— Unde mergem? întrebă ea, rostind cuvintele mai dur decât voise să le rostească.

El o privi cu asprime. Era neras şi avea cearcăne sub ochi. Dacă ea n-ar fi fost atât de preocupată ele propria ei suferinţă, poate s-ar fi întrebat ce se petrece cu el. Nu avea de unde să ştie că Tearle îşi petrecuse cele două nopţi singur, stând treaz, cu sticla de băutură în mână, blestemându-şi zilele. Se felicitase că fusese atât de inteligent încât o făcuse să se căsătorească cu el, însă nu se gândi decât la oficierea căsătoriei. Poate era o prostie din partea lui să creadă că Zared ar fi putut să-l iubească, după tot ce-i spusese. Chiar dacă o cunoştea bine, nu se aştepta la vehemenţa cu care îl atacase în noaptea nunţii. O câştigase, e adevărat, dar cu ce se alesese? Cu o femeie care-l ura din tot sufletul.

— O să te duc la fratele meu să te bage într-o pivniţă şi să te tortureze. Îi voi da voie să te folosească în războiul împotriva fraţilor tăi. Eu, ca şi el, am marea dorinţă de a cuceri acel castel părăginit al vostru. Este marea mea dorinţă, aceea de a-l vedea pe Severn mort şi de a fi căsătorit cu o femeie care mă urăşte.

Zared nu se mai uită la el. Repetă întrebarea, dar cu o voce mai blândă:

— Unde mergem?

— La mine acasă. Nu stau decât foarte rar cu fratele meu. Casa aparţine mamei mele. Zared îl privi surprinsă. Te surprinde faptul că am avut şi eu mamă? Sau ţi s-a spus că Howarzii s-au născut direct din Iad?

— Nu m-am gândit niciodată la mama ta. Fratele tău a lăsat-o să moară de foame pe a, mea, când eu eram copil.

Tearle întoarse privirea.

— Da, Oliver ar fi în stare să facă asta.

Zared nu-i mai vorbi, pentru câteva momente,

apoi îl întrebă despre mama lui, spunându-i că ea crede că el fusese crescut în Franţa. Tearle îi spuse că trăise, într-adevăr, împreună cu mama lui, în Franţa, dar că, în fiecare an, ea se întorcea pe proprietatea ce fusese cândva a tatălui ei, pentru a supraveghea oamenii ce munceau pământul, luându-l şi pe el.

Urmă o altă perioadă lungă de linişte, apoi Tearle o privi.

— Ştii de ce am dorit să mă căsătoresc cu tine?

— Nu, răspunse ea sincer. Nu ştiu.

— Pe de o parte, pentru că vreau să se termine acest război şi ura dintre familiile noastre. A mers prea departe ura asta. Spre deosebire de tine, eu n-am fost crescut în această ură dintre Howarzi şi Peregrini. Ştiu că este o dispută în privinţa proprietarului pământului şi titlului. Fratele meu nu are copil şi, uitându-mă la el, îmi pot da seama că nu va mai trăi mult.

— Atunci tu vei deveni duce, spuse Zared încet.

— Da, voi deveni duce. M-am gândit că, dacă mă voi căsători cu o Peregrine şi din această unire se va naşte un copil, atunci, copilul într-o zi, va moşteni pământurile şi titlul. În acest fel şi familia Howard şi familia Peregrine vor deţine, împreună, ceea ce doresc amândouă.

— Nu, spuse Zared înţepată. Este pământul Peregrinilor. Aşa a fost dintotdeauna. Fratele meu Rogan ar trebui să fie duce, iar fiul lui ar trebui să-l urmeze. Niciun Howard n-ar trebui să deţină nici titlul, nici pământurile.

Tearle ridică dintr-o sprânceană.

— Fiul tău va deveni duce. Nu doreşti asta?

— Fiul meu nu ar merita titlul. Şi nici tu. El aparţine fratelui meu Rogan. Te-ai căsătorit cu mine pentru a asigura titlul pentru tine şi pentru fratele tău?

La auzul acestor cuvinte, Tearle oftă şi dădu din

cap.

— Oare mereu o să crezi ce este mai rău despre mine? Eu nu sunt ca fratele meu. Am văzut o modalitate prin care să pun capăt acestei uri dintre familiile noastre şi tu-mi spui că doresc puterea. Ce să fac pentru a-ţi dovedi faptul că sunt o persoană de încredere?

— Când vei moşteni titlul, dă-i-l fratelui meu.

Tearle holbă ochii.

— Bunica ta nu a fost niciodată căsătorită legal. Numai legenda spune că a fost căsătorită. Familia ta este un grup de bastarzi. Chiar regele a spus asta.

— Nu este adevărat, ţipă ea. Familia mea este adevăratul proprietar a ceea ce deţine fratele tău. El nu s-ar lupta pe viaţă şi pe moarte cu noi, dacă n-ar fi aşa.

— Poate asta are de-a face cu faptul că fraţii tăi i-au omorât pe ai mei, spuse Tearle, apoi se opri un moment. Dacă această căsătorie a noastră şi copilul ce se va naşte nu vor pune capăt acestei un dintre familii, nu văd niciun motiv pentru care am mai rămâne căsătoriţi.

— Nici eu, spuse ea privindu-l ţintă.

Tearle o privi un timp, apoi zâmbi.

— Am mai făcut prostii la viaţa mea, dar nu ca asta. Zared, continuă el luându-şi băscuţa de pe cap, îmi cer scuze că te-am forţat să te căsătoreşti cu mine. Îmi cer scuze că m-am gândit că, poate, te voi face să ţii la mine. Îmi dau seama acum că am fost un prost. Ura unui Peregrine este mai puternică decât dragostea unui Howard. Cum nu poate fi vorba de niciun compromis, în această ură, cum flecare parte doreşte capitularea definitivă a celeilalte părţi, propun să punem capăt acestei căsătorii.

— Cum… cum putem face asta?

— Voi scrie o petiţie regelui. Sunt sigur că dacă îi voi da o parte din pământul meu, va fi de acord cu anularea căsătoriei. Atunci vom putea să ne întoarcem fiecare la treburile lui. Oamenii voştri îi vor spiona pe ai noştri şi invers. Vrei aşa?

— Nu sunt sigură, spuse ea ezitând.

— Nu eşti sigură? Ce altă alternativă ar mai putea exista? Tu mă urăşti şi spui că mai bine ai muri decât să te ating, deci nu poate fi nicio speranţă că vom avea copii. Eu îmi doresc copii, aşa că propun să locuim în casa mamei mele până primim răspunsul regelui. Nu cred că vreau să stau cu aceşti formidabili fraţi ai tăi şi presupun că nici tu nu vrei să locuieşti împreună cu fratele meu.

— Nu, spuse ea repede. Nu vreau să stau în casa fratelui tău.

— Atunci am aranjat. Bineînţeles dacă eşti şi tu de acord. Nu vreau să mai fiu acuzat că te-am silit să te căsătoreşti cu mine, că te-am silit să te culci cu mine. Aşa cum ai spus şi tu, mai bine te-ai împerechea cu… Cum i-ai spus? A, da. Cu un cocoşat cu trei picioare şi cu semnul diavolului pe obraz. Am reţinut bine?

Zared întoarse privirea, căci se înroşise. Spusese multe lucruri urâte în noaptea nunţii şi nu-şi mai amintea nici jumătate din ele. Ar fi spus orice în noaptea aia, pentru a-l împiedica să o atingă. Dădu afirmativ din cap.

— Bine. Se pare că suntem, în sfârşit, de acord, într-o privinţă. Cu cât căsătoria se anulează mai repede, cu atât ne vom despărţi mai repede, iar eu pot face rost de câteva femei pentru mine. Zâmbi într-un fel pe care Zared nu-l mai văzuse. Întreaga faţă i se relaxase. La turnir era cea mai frumoasă fată blondă, cu ochi verzi. Părul ei era… Se opri, tuşi puţin, apoi

adăugă: Ei bine, am stabilit. Batem palma?

Zared dădu mâna cu el, apoi întoarse privirea! Căpătase ceea ce dorise, însă nu ştia de ce nu era fericită.

*

Când văzu casa soţului ei, Zared fu şi mai nefericită. Era o casă – nu o fortăreaţă apărată de ziduri înalte, o casă mare, frumoasă, din piatră portocalie. În grădina imensă, ce o înconjura, erau copaci umbroşi sub care puteai vedea şi căprioare. Totul era curat şi al naibii de frumos.

Pe de-o parte, ei nu-i plăcu casa, gândindu-se că este prea descoperită, că poate fi cucerită de oricine. Pe de altă parte, găsea locul încântător.

Când intră în curte, caii loveau cu copitele pavajul ce ducea spre uşa casei. Auzind zgomotul, oamenii din casă ieşiră să-i întâmpine. Erau trei doamne în vârstă, ce purtau haine din brocart, iar pe cap, bonete ce străluceau din cauza bijuteriilor.

Tearle le făcu cunoştinţă, iar cele trei doamne fură politicoase şi amabile, îndeajuns să nu reacţioneze când văzură că Zared era îmbrăcată băieţeşte. Ea se gândise să descalece şi să facă o mică plecăciune în faţa lor, însă Tearle o prinse repede de mână şi o împiedică să se aplece.

Îi spuse că cele trei doamne drăguţe erau servitoarele şi că ele vor avea grijă de ea, aşa cum avuseseră şi de mama lui. Îi spuse să se ducă cu ele şi că se vor întâlni la cină.

În timp ce se uita la acele femei, la frumoasele lor straie, Zared simţi un nod în stomac. Până în acel moment se gândise că, atunci când va trebui să se îmbrace ca o femeie, viaţa nu va mai avea nicio

valoare pentru ea. Fusese atât de preocupată de furia împotriva soţului ei, că nu se gândise deloc la această problemă. Se gândise la un halat de mătase şi fusese emoţionată închipuindu-şi acea mătase moale pe pielea ei. Totuşi o parte din ea era îngrozită. Se uita la oamenii angajaţi de Howarzi. Fără îndoială se duceau la grajduri sau în salonul bărbaţilor să bea bere şi să pălăvrăgească despre turnir. Ce ar fi vrut să meargă şi ea cu ei! S-ar fi simţit mai în largul ei cu acei bărbaţi, decât cu aceste femei.

Luă privirea de la ei şi se uită la Tearle, observând că şi acesta o privea. Pentru prima oară nu-l privi ca pe un duşman; era persoana pe care o cunoştea cel mai bine de acolo. Îi zâmbi puţin.

El păru uimit de zâmbetul ei.

— Pe aici lady Zared, spuse una dintre femei.

Zared îi aruncă lui Tearle o privire rugătoare, cerându-i voie, în tăcere, să o lase să se ducă la acei bărbaţi.

Încet, încet, el păru că înţelege ce doreşte, aşa că zâmbi.

— Voi veni la tine peşte puţin timp, îi spuse el.

Cuvintele o făcură să roşească, căci sunaseră ca şi cum ea n-ar fi putut sta o clipă fără el. Aşa că, cu nasul pe sus, le urmă pe acele femei. O să-i arate ea că n-are nevoie de el!

Sus, fu mai rău decât se aştepta. Se părea că femeile credeau că se îmbrăcase în haine bărbăteşti pentru a se apăra şi că era foarte nerăbdătoare să-şi pună o rochie de mătase. Şi se scuzară că încă nu-i pregătiseră camera cum trebuie.

Zared se uită la camera mohorâtă, cu scânduri de stejar, şi se întrebă ce mai era, oare, de îngrijit acolo. În castelul familiei sale, nu era nici măcar o singură cameră pe jumătate frumoasă, ca aceasta. Se

îndreptă spre patul mare şi atinse uşor lenjeria.

— Doriţi să vă ajut să faceţi baie şi să vă îmbrăcaţi, my lady? întrebă una dintre femei.

Zared nu voia să pară nepăsătoare.

— Nu, eu… îmi voi face singură baie. Văzu că femeile se uitau una la alta şi-şi dădu seama că spusese o prostie.

— Foarte bine, atunci vă vom trimite cada aici.

Zared încuviinţă în tăcere, iar femeile ieşiră din cameră. În câteva minute, patru bărbaţi aduseră o cadă mare din lemn. După ei intrară femeile, cu apă caldă, săpun şi prosoape.

Zared era bucuroasă că Liana îi arătase cum să se spele, astfel încât să nu pară mai proastă decât păruse în faţa servitoarelor.

Îşi săpuni corpul şi părul, apoi se scufundă în apă pentru a se limpezi. Când apa se răci, ieşi din cadă pe piatra rece din care era făcută podeaua şi ridică de jos un prosop. Era un prosop moale, nu ca cel cu care era obişnuită, şi cald, căci fusese pus lângă foc. Pentru un moment, îşi îngropă faţa în prosopul moale şi-l mirosi. Indiferent câtă curăţenie se făcea în castelul fratelui ei, nu ar fi mirosit niciodată aşa de frumos ca în această casă, şi ca tot ce se afla în ea.

După ce se şterse, îşi căută lucrurile, dar nu le putu găsi nicăieri. În locul lor, pe pat erau aşezate o cămaşă curată şi, o rochie lungă, care era albastră şi decorată cu mici crini cusuţi cu fir de aur. Închise ochii, o clipă, şi atinse cu obrazul materialul moale.

În acel moment, cineva bătu la uşă, încet, apoi intră una dintre servitoare. Zared crezu că o cheamă Margaret.

— My lady, îi spuse ea (Lui Zared îi luă un moment să-şi dea seama că ei i se adresa), lord Tearle vă roagă să coborâţi pentru a cina împreună.

Zared deschise gura să spună că va coborî imediat, căci era, într-adevăr, înfometată, însă îşi aminti că nu mai are hainele cele vechi.

— Vreau să mi se aducă lucrurile, spuse ea cât de nobil putu.

— Dacă sunteţi amabilă să-mi spuneţi unde vă sunt bagajele, vi le voi aduce imediat.

Nu mai putu spune nimic, căci ea nu mai avea niciun bagaj.

— Spune-i… că nu mi-e foame şi n-am să mănânc cu el.

— Atunci vă voi ajuta să vă pregătiţi de culcare,

Zared ştia că nu are nici măcar cămaşă de noapte. În familia ei, aceasta era considerată o cheltuială care nu era necesară. Fratele ei îi cumpărase haine pe care le purta zi şi noapte, până când se rupeau sau rămâneau mici.

— Nu, îi spuse ea servitoarei. Am să mă ocup eu de asta. Când femeia ieşi din cameră, răsuflă uşurată.

Oftând, se uită la pat. Nu putea face altceva decât să se culce cu stomacul gol. Tresări, când, câteva minute mai târziu, intrară cei patru bărbaţi să ia cada cu apa murdară.

După puţin timp, când ea stătea lângă foc să-şi încălzească mâinile pe care şi le plimba de-a lungul rochiei, se auzi un alt ciocănit. De data aceasta, fără să răspundă, uşa se deschise şi intră în cameră soţul ei.

— Ai mers prea departe, îi spuse el. Urăşti compania mea atât de mult, încât acum te-ai hotărât să mori de foame?

— Nu… spuse ea surprinsă. Eu n-am…

— Ah, atunci te-ai hotărât să iei mereu masa aici, singură?

— Nu am cerut să mi se aducă masa aici. Adevărul era că habar nu avea că se poate să i se

aducă mâncarea aici, sus, la ea în cameră. În casa fraţilor săi nu se pomenise aşa ceva.

Tearle se duse şi îi puse mâinile pe umeri.

— Nu poţi face asta. Nu poţi să te laşi să mori de foame. Dacă nu-ţi place compania mea, atunci am să comand să ţi se aducă mâncarea aici, sus, de acum încolo. Nimeni nu te va deranja, dar dacă vii jos, am muzică şi distracţie. Chiar nu te pot convinge să cinezi cu mine acum?

Zared îl privi dezgustată.

— Nu am cu ce mă îmbrăca, prostule! Cu ce să stau îmbrăcată la masă? Servitoarele acelea ale tale mi-au luat hainele.

Păru că-i trebui puţin timp ca să înţeleagă despre ce vorbea Zared, apoi îi zâmbi. Se întoarse şi se duse la un sipet aflat într-o scobitură făcută în perete.

— Ar fi trebuit să spui sau să ceri. Te-am pus să stai aici, pentru că aici a fost camera mamei mele. Hainele sunt aici.

Zared se dădu înapoi când el începu să răscolească prin cufăr, scoţând apoi o rochie de catifea multicoloră - neagră, roşie şi maronie. Avea şi o blăniţă de un maro ce bătea spre negru. Dorea foarte mult să o atingă însă se dădu înapoi.

— Cum puteam să cer servitoarelor haine? Trebuia să le spun prin asta că sunt săracă? Cumnata mea, când s-a mutat la noi, a venit cu care pline de rochii. Voia să-i apună prin asta că, dacă ea nu avea haine, ar trebui să aibă.

Tearle văzu mândria pe faţa ei.

— Le voi spune că toate hainele tale le-am scăpat când treceam un râu şi că le-a luat apa. Da, că tu aveai opt, nu, douăsprezece care pline cu cele mai frumoase veşminte aduse din Franţa, însă au fost luate toate de apă, aşa că acum eşti nevoită să porţi hainele

mamei mele. Sunt cam vechi, însă cred că ţi se potriveşte această rochie şi că-ţi stă bine cu aceste culori.

Zared întinse mâna să atingă blăniţa din jurul gâtului.

— Vizon, spuse ea zâmbind.

— Vei îmbrăca rochia?

Zared dădu din cap afirmativ.

— Atunci voi chema o servitoare să te ajute să te îmbraci şi să-ţi aranjeze părui.

— Nu, spuse ea, privindu-şi mâinile. Mă voi îmbrăca singură. Nu voia să arate ca proasta în faţa servitoarelor. Ştia că vor râde de ea când vor vedea că nu ştie cum să-şi pună rochia sau cum să-şi aranjeze părul. Zared auzise servitoarele punându-i Lianei o mie de întrebări despre cum să-i împletească părul, despre ce panglici să-i pună, ce bijuterii, iar ea ştia că nu va şti ce să răspundă servitoarelor de aici.

Tearle îi puse rochia pe pat, apoi o prinse de mână şi o duse să se aşeze pe un scăunel, lângă foc, după care luă un pieptene frumos, făcut din carapace de broască ţestoasă şi începu să-i pieptene părul.

— Pot să fac eu asta, spuse ea.

— Noi doi nu vom mai stă mult împreună. Te rog, fă-mi plăcerea şi lasă-mă să te aranjez eu.

Zared nu-i răspunse. Închise doar ochii în timp ce el îi pieptăna, încet, părui. Când era mică, nu se pieptănase niciodată. Doar când se făcu mai mare şi începu să observe chipeşii bărbaţi, ce se antrenau cu fraţii ei, luă un pieptene şi începu să se pieptene. Părul, era încâlcit, aşa că pieptenele nu aluneca uşor şi ea îl aruncă imediat.

— Ce culoare frumoasă! spuse Tearle uitându-se la părul ei. Şi, la fel de moale ca un puf. Îşi plimbă mâinile pe spatele şi gâtul ei. Nu este nicio mătase la

fel de moale ca părul tău.

Când se opri, Zared deschise ochii şi-l văzu stând între ea şi foc. În ochii ei se putea vedea o căldură pe care nu o mai simţise niciodată.

— Este un păr obişnuit, spuse ea repede, încercând să ascundă faptul că vorbele lui îi făcuseră plăcere.

— Te vei îmbrăca acum?

Zared privi rochia de pe pat. Precis, se va descurca ea. Înainte să se hotărască ce să facă, Tearle veni pe la spatele ei, îi puse mâinile pe umeri şi începu să o dezbrace de rochia cu care era îmbrăcată. Instinctiv, Zared şi-o trase la loc.

— Voi face pe servitoarea ta, în seara asta, spuse el. Te voi ajuta eu. Doar dacă nu vrei s-o chem pe Margaret, adăugă el zâmbind.

— Nu, eu… Poate că ar trebui să cinez aici, în această cameră.

— Zared, spuse el hotărât, odată şi odată tot o să trebuiască să ieşi din cameră. Nu poţi rămâne aici îmbrăcată doar cu acea rochie. Dacă nu vrei să stau aici cu tine, voi chema pe una dintre servitoare.

Îi era duşman, dar cel puţin îl cunoştea bine. Petrecuse multe zile în compania lui. Dădu drumul rochiei iar el i-o dădu jos. Zared luă repede rochia de pe pat şi o ţinu în faţă.

— Acum, spuse el, trageţi-o pe cap. Nu, nu aşa, pe cealaltă parte. Uite, întoarce asta, pentru ca faţa să vină aici!

— Zared ţinea rochia strâns, pentru a nu i se vedea sânii. Niciodată în viaţa ei nu mai stătuse pe lumină, cu sânii neîncorsetaţi, şi nu-şi mai pusese vreo rochie; avea acum sânii liberi, fără acel corset ce îi ţinea strâns, aşa că se simţea oarecum ciudat.

— Ţine strâns, spuse Tearle din spate, în timp ce-

i înnoda la spate dantela.

Zared era obişnuită cu pânza strâns legată, însă aceasta, de obicei, era trecută peste sânii ei, acoperindu-i. Această strânsoare era însă ceva mai moale şi-i punea în evidenţă sânii. Se uită în jos şi văzu că sânii erau ridicaţi foarte sus. Puse repede mâinile pentru a se acoperi.

Tearle termină de legat dantela, apoi o întoarse pe Zared cu faţa spre el, pentru a o vedea.

— Cred că rochia asta ţi se potriveşte perfect. Mama mea a fost întotdeauna suplă. Se dădu un pas înapoi pentru a o vedea mai bine. Lasă mâinile jos. Haide, pune-ţi mâinile de-a lungul trupului.

Zared îl ascultă, însă nu se uită la el până când tăcerea lui deveni grea.

— Mergem acum la masă? spuse el oferindu-i braţul.

Zared făcu doi paşi spre el însă era să cadă cu faţa în jos. Ar fi lovit podeaua dacă el n-ar fi prins-o la timp.

— Trena este de vină, spuse el.

Zared se uită în spatele ei şi văzu că rochia avea o trenă lungă. Cum, se întrebă ea, poate merge cineva îmbrăcat în aşa ceva?

— Cred că trebuie să ţii trena cu mâna, spuse Tearle, iar când Zared îl privi, neîncrezătoare, încercă să-i arate. Uite, aşa cred că are să-ţi placă.

Tearle făcu câţiva paşi mărunţi, apoi se aplecă uşor, de parcă ar fi vrut să ia ceva de jos. Ridică obiectul imaginar şi îl trecu peste braţ. Zared făcu tot ce putu pentru a nu pufni în râs. Acesta era Cavalerul Negru? Acesta era cavalerul misterios ce învinsese toţi adversarii?

— Tot nu înţeleg. Vrei să-mi mai arăţi o dată?

— Ţi-am mai spus că nici eu nu ştiu exact cum se

face, dar femeile pot să facă asta cu uşurinţă. Acum, păşeşte aşa.

Tearle imită paşii mărunţi ai unei doamne.

— Apoi apleacă-te, fă asta graţios, ridică trena şi trece-o peste braţ. Uite aşa. Nu a fost greu, nu-i aşa?

— Am să încerc şi eu. Zared făcu doi paşi încercând să-l imite, apoi se aplecă şi dinadins nu apucă bine trena. Ridică privirea spre el. Cred că trebuie să-mi arăţi din nou.

— Bine, spuse el oftând, dar fii atentă de data asta. Mergi, te apleci şi ridici trena. El îl arătă, apoi se întoarse spre ea. Acum încearcă şi tu.

Din nou Zared se prefăcu că nu ştie să treacă trena peste braţ.

— Mergi, îi ordonă el, apoi se aplecă în faţă, obligând-o şi pe ea să facă la fel. Îi luă mâna dreaptă. Acum apucă chestia aia afurisită şi arunc-o peste braţ.

Zared făcu cum făcu şi iarăşi o scăpă. Se dădu un pas înapoi, făcând o faţă de nevinovată.

— Cred că sunt o proastă. Poate că ar trebui să îmbraci tu rochia şi să-mi arăţi.

Faţa lui o făcu să râdă în hohote.

— Fir-ai tu să fii de ştrengăriţă, spuse el întinzând mâna s-o apuce. Făcând o mişcare, la care era expertă, Zared luă trena şi o aruncă peste braţ, înainte să o ia la fugă spre uşă. El însă ajunse acolo primul şi blocă uşa, pentru ca ea să nu poată să o mai deschidă. Pentru un moment, ei i se făcu frică. Dacă şi-ar fi şicanat fraţii aşa cum îl şicanase pe el, bătându-şi joc de masculinitatea lor, ar fi încasat o bătaie zdravănă, însă când se uită în ochii lui, văzu că şi el era amuzat.

Zared o luă iarăşi la fugă, ţinând cu o mâna trena, strecurându-se cu uşurinţă pe lângă stâlpii patului. La început i se păru ciudat că el nu o prinde, deşi ar fi putut. Alergă spre o masă, punând-o între ei.

Când ea o luă într-o parte, el îi blocă trecerea; aşa că o luă în partea opusă, blocându-i-o din nou. Ea zâmbea, râdea şi se mişca înainte şi înapoi, cât putea de repede. El însă părea să fie întotdeauna mai iute.

Zared împinse un scaun spre el. Tearle sări repede peste scaun şi o ajunse. Nu o prinse însă, căci ea fugi mai înainte să o prindă. Alergă spre fereastră. Când el întinse mâna să o apuce, o pufni din nou râsul. De două ori o prinse, însă nu o strânsese cu putere, astfel că putuse să scape cu uşurinţă.

Când sări pe pat, era deja fără respiraţie, din cauza alergăturii şi a râsului şi din cauza altul lucru pe care ea nu-l putea înţelege. El o prinse pe pat. O roti şi o gâdilă până când Zared aproape leşină de râs.

— Mă implori să te iert? întrebă el, cu mâna pe coastele ei. Se opri şi o privi. Ea stătea pe spate, cu coapsele lipite de ale lui.

— Niciodată, spuse ea zâmbind. Nu voi cere niciodată iertare unui Howard.

Zared nu voise să-l supere – nici măcar nu se gândise la înţelesul cuvintelor pe oare le rostise – însă de pe chipul lui dispăru zâmbetul, în timp ce se ridică de pe ea. Îl luă de mână înainte ca el să se ridice de pe pat.

— Nu am vrut să… Nu ştiu cum că termine fraza. Tearle stătu un moment pe marginea patului, apoi se întoarse spre ea. Zared îşi ţinu respiraţia. De fapt, se gândi ea, nu e deloc un bărbat urât. Îi zâmbi.

Tearle, zâmbi şi el (iar Zared se gândi că el este chiar un bărbat frumos). Îi zâmbi mai larg şi întinse mâna spre ea.

— Voi muri din cauza ta, spuse el luând-o în braţe. Zared se zbătu, apoi se opri privindu-i ochii lui erau blânzi şi aveau o expresie pe care ea nu o cunoştea.

— Eşti foarte drăguţă, spuse el şi îi dădu o şuviţă de păr după ureche.

— Nu sunt spuse ea încet. Arăt ca un băiat. Auzind asta, pe el îl pufni râsul şi se întinse lângă ea, pe pat, apoi o luă din nou în braţe.

— Nu arăţi deloc ca un băiat.

— Da, nimeni nu şi-a dat seama vreodată că eu…

— Asta demonstrează cât de tâmpiţi sunt oamenii.

Zared se relaxă. Nimeni nu o mai ţinuse aşa în braţe. Între ea şi fraţii ei nu era niciun pic de afecţiune fizici şi erau doar câteva femei în casa lor. O parte din ea îi spunea că nu e bine ce face – să stea aşa, în braţele lui – însă se simţea atât de bine că nici nu se mişcă.

Mâna lui mare îi mângâia părul. Nu i se uscase încă. Zared simţi cum el îşi îngroapă faţa în părul ei. Închise ochii.

— Nu eşti la fel de frumoasă ca Anne Marshall, spuse el. Semeni cu… un mânz de două zile sau cu un căţeluş.

Zared îl împinse, însă el nu îi dădu drumul.

— Un cal? Arăt ca un cal? Sau ca un câine?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun, îi răspunse el, cufundându-şi din nou faţa în părul ei, mirosindu-l. Buzele lui îi atinseră gâtul şi o sărută de câteva ori.

— Mmmm… înţeleg, spuse ea, cu ochii deschişi. Bărbaţii o plac pe Anne Marshall. Şi fratelui meu îi place de ea, în ciuda lucrurilor îngrozitoare pe care ea i le-a făcut. Zared îşi mişcă capul astfel încât el să îi poată atinge mai bine gâtul. Tearle o muşcă uşor. Pun rămăşag că ţi-ai fi dorit să o ai pe lady Anne!

Tearle încetă să o mai sărute şi o trase mai aproape de el.

— Mi s-a oferit, însă am refuzat-o!

Zared fu uimită să audă asta şi dori să-l privească în ochi, pentru a vedea dacă minte sau nu. Se uitau unul la altul.

— Nu ai fi refuzat-o pe lady Anne. E frumoasă, bogată. Oricare bărbat ar fi acceptat să se căsătorească cu ea.

— Puteam, dar nu am acceptat. Începu să-i mângâie din nou părul. Ce roşcat este! Şi la fel de moale ca o pânză de păianjen.

— Pânzele de păianjen sunt lipicioase. De ce ai refuzat-o pe lady Anne?

— Pentru că nu o doream. Are limba ascuţită şi e prea inteligentă pentru a putea locui cu ea.

— Dar ce importanţă au toate acestea? Lui Severn nu-i va păsa de limba ei ascuţită. O va face să-i dea ascultare.

— Aşa cum fratele tău a făcut-o pe Liana să-i dea ascultare?

Zared se întrebă cum de ştia atâtea despre familia ei, apoi îşi aminti că el este un Howard şi că familia lui o spiona pe a ei. Însă îşi mai aminti şi că Tearle băuse cu Severn şi ştia ce poftă de vorbă au bărbaţii după ce beau ceva vin şi bere. În loc să o ocărască, aşa cum fu înclinată la început, îi zâmbi.

— Ţi-a spus ceva Severn despre fratele nostru Rogan?

— În cele mai mici detalii. Nu ştie dacă să-şi urască sau să-şi iubească cumnata. Tearle îşi plimbă mâinile de pe umeri mai jos, făcând ochii mari. Cum ai reuşit să ascunzi aşa ceva sub hainele tale bărbăteşti?

Zared îşi plecă privirea, uitându-se la sânii ei ce se revărsau parcă peşte catifeaua rochiei. Ridică mâinile pentru a se acoperi şi, în acel moment, dori să se îndepărteze de el, însă mâinile lui o ţineau strâns.

Tearle îi dădu mâinile la o parte.

— Dacă nu te pot atinge, am măcar dreptul să privesc.

Zared simţi cum se înroşeşte şi cum tot corpul i se strânge parcă în vârfurile picioarelor.

— Nu mă poţi atinge? spuse ea.

— Dacă această căsătorie a noastră se va termina, deci dacă regele o va anula, atunci înseamnă că trebuie să te las virgină. Dacă vei avea un alt soţ, bănuiesc că va dori să aibă el plăcerea de a-ţi lua virginitatea.

— Oh, spuse ea, bineînţeles. Ea nu mai putea respira, căci mâna lui se plimba pe pielea fină a sânilor ei.

— Sper să te iubească bine.

— Cine?

— Bărbatul cu care te vei căsători. Cel care va avea dreptul şi plăcerea să se joace cu trupul tău frumos.

— Nu sunt frumoasă. Tocmai mi-ai spus-o. Şi mi-ai mai spus şi că nu sunt deşteaptă.

— Dar nu m-ai auzit niciodată spunându-ţi că eşti fata pe care o doresc cei mai mult pe lumea asta, nu-i aşa?

— Nu. Nu te-am auzit. Vocea-i era foarte blândă.

Degetele lui alunecară şi mai jos pe trupul ei.

— Nici la Curtea Franţei n-am mai văzut o femeia atât de o atrăgătoare.

— Şi cum anume sunt atrăgătoare? Ţinea ochii închişi şi putea mirosi parfumul trupului lui mare, musculos, simţindu-i căldura lângă al ei.

— Tu ai o anume inocenţă. Prea multe femei ştiu ceea ce este de ştiut despre un bărbat şi o femeie, înainte de a face dragoste pentru prima dată. Însă tu… tu eşti ca o tăbliţă de fier neprelucrată. Un bărbat te poate învăţa ce anume vrea el ca tu să ştii.

Zared deschise ochii mari.

— Ştiu cum sunt concepuţi copiii, spuse ea, cu oarecare mânie în glas. Nu sunt o ţărancă neştiutoare. Poate nu sunt la fel de frumoasă şi deşteaptă ca lady Anne, însă ştiu multe despre bărbaţi şi femei.

Tearle îi zâmbi oarecum nervos.

— Ştii numai despre actul propriu-zis, însă nu ştii nimic despre ceea ce se petrece înainte.

— Înainte de ce?

El îşi plimbă degetele pe umerii ei goi.

— Între ceea ce se petrece cu un bărbat şi o femeie, când concep un copil, şi a face dragoste este o mare diferenţă. Astea sunt două lucruri complet diferite.

Zared se simţi rănită de vorbele lui, căci tocmai îi spusese că ea habar n-are de nimic.

— Poate că tu ar trebui să-mi spui care e diferenţa, iar eu îţi voi spune dacă ai dreptate.

Tearle începu să râdă.

— Ah, micuţa mea, nu că n-aş vrea să-ţi spun care e diferenţa, însă trebuie să mă gândesc la sănătatea mea. Cred că am discutat destul şi că e timpul să mergem la masă.

Tearle îşi luă mâinile de pe ea şi se mişcă pentru a se ridica din pat, însă Zared îl prinse de mână.

— Lui lady Anne i-ai spune, nu-i aşa?

El o privi peste umăr.

— Cred că acum ştiu tot ce era de ştiut din acest domeniu. Dacă fratele tău nu o va satisface, în noaptea nunţii, Anne, fără îndoială, îi va spune asta în faţă şi se va plânge tuturor.

Zared se îndepărta de el, lungindu-se din nou pe perne, stând cu mâinile încrucişate pentru a-şi ascunde sânii.

— Atunci şi eu mă voi plânge. Dacă voi avea un

soţ care nu mă va satisface, îi voi spune asta direct.

— Şi cu ce-l vei putea compara? Ai avut amanţi pentru a observa diferenţa? spuse el zâmbind.

— Nu, eu… Crezi că lady Anne a avut amanţi? Lui Severn nu-i va plăcea asta, spuse ea, cu ochii măriţi.

— Înfierbântatul tău frate ar fi în stare s-o ucidă dacă ea n-ar fi virgină, iar Hugh Marshall ar fi deosebit de încântat dacă Severn ar face asta.

Zared nu mai înţelegea nimic. Dacă Anne Marshall era şi ea virgină, atunci cum putea să ştie atâtea despre a face dragoste? Nu prea înţelegea ce dorea să-i spună Tearle; însă ştia că fusese insultată. Fraţii ei o trataseră întotdeauna ca pe un copil şi acest bărbat o trata la fel: ca pe un copil.

Ea îşi întoarse capul şi dori să coboare din pat. Nu voia să se mai umilească punându-i şi alte întrebări.

— Zared, şopti Tearle, trăgând-o din nou spre el.

Ea începu să se zbată, împotrivindu-i-se. Nu-i plăcea surâsul lui încrezut şi nici faptul că-i vorbea de alte femei.

Tearle o trânti pe pat. Mâinile ei erau însă libere, aşa că începu să-l lovească cu pumnii peste umeri.

— Dă-mi drumul, îi ordonă ea. Te urăsc. Urăsc faptul că eşti lângă mine. Tearle îi prinse capul în mâini şi începu să o sărute pe gură. Zared ţinu buzele lipite pentru un moment, însă, cum atingerea lui era plăcută, nu putu să-i reziste mult. El îi muşcă uşor buza de sus, iar vârful limbii îi pătrunse lin prin deschizătura buzelor. Apoi o sărută pe obraz şi îi sărută ochii.

Zared avea senzaţia că nimeni nu o mai atinsese până atunci – şi adevărul era că puţini oameni o atinseseră – aşa că era parcă înfometată de atingerea fizică. Uită că el îi era duşman, aşa că deschise gura. Ea îşi întoarse capul în aşa fel încât el să o poată

săruta mai adânc. Nu-l mai lovea cu mâinile, în schimb îl strângea pentru a-l ţine cât mai aproape de ea.

Zared însă crescuse călare pe cal; cu sabia în mână. Era obişnuită cu mişcarea. Era, de altfel, o neastâmpărată.

Când simţi dorinţa cuprinzându-i trupul, ea reacţionă cu tot entuziasmul. Aşa era ea: nu-şi putea ascunde sentimentele. Aşa, că îi introduse şi ea limba în gură, îşi încleştă picioarele în jurul coapselor lui, lipindu-şi apoi gleznele.

Când el păru că vrea să o îndepărteze, se agăţă de el, aşa că atunci când el se roti, ajunse deasupra lui.

Tearle fu nevoit să o ia de umeri şi să o îndepărteze. Stătea cu faţa în sus, privind-o uimit.

— De unde ai învăţat asta? spuse el abia ascunzându-şi mânia. Ei îi trebui un moment pentru a-şi da seama cine era, unde se afla şi cine era el. Era deasupra lui, cu picioarele încolăcite în jurul coapselor lui: poziţia pe care o avusese el mai înainte. Era plăcut să fie deasupra lui, căci i se părea că se luptase cu el şi îl ţintuise la pământ.

— Ce să învăţ? spuse ea zâmbind.

Tearle nu-i zâmbi. În schimb o aruncă în partea cealaltă a patului şi se ridică.

— Trebuie să te fi învăţat un bărbat asta. Nu cumva a fost Colbrand? Nu cumva ai făcut şi altceva decât să-l speli?

Zared fu luată prin surprindere de cuvintele lui. Simţea mânia crescând, însă se relaxă şi se întinse pe perne.

— Nu m-a învăţat nimic. Ştiu şi cu asta, basta.

Auzind asta, Tearle o prinse de mijloc, o trase spre el şi se puse deasupra ei.

— Poate că vrei să-mi fii soţie, însă numai dacă te

prind că te uiţi la un alt bărbat, voi… Se întrerupse.

— Ce vei face? îl întrebă ea.

Tearle îi dădu drumul şi se uită la ea fix.

— Încalţă-te şi vino jos. Supa cred că s-a răcit deja. Când rămase singură, Zared făcu câteva piruete prin cameră, iar trena lungă a rochiei i se lipi de trup.

*

— Cinaţi acum, my lord?

Tearle ridică privirea.

— Oh, Margaret, nu te-am văzut. Ea a coborât?

— Nu, spuse Margaret. Cred că îl va fi greu să se îmbrace singură.

— Ţi-ai dat seama, nu-i aşa? spuse el zâmbind. Margaret era servitoare în casa mamei lui de când erau amândouă copii. Mama lui murise în braţele ei.

— Nu pot să nu observ că eşti îndrăgostit ia nebunie de ea.

— Ea mă urăşte, spuse ei, abătut.

Pe Margaret aproape că o pufni râsul.

— O fată care te priveşte aşa cum te-a privit ea acolo, în curte, când aţi venit, nu te urăşte.

— Nu ai auzit-o cum îmi vorbeşte. Ah, câteodată mă doreşte, dacă o sărut şi-i spun că e frumoasă, însă ea doreşte ăsta de la fiecare bărbat. Doreşte asta chiar şi de la mine, pe care mă consideră un urât. Ea este o Peregrine, preciză el, trist.

De pe chipul lui Margaret dispăru zâmbetul. Se duse şi-i puse mâna pe umăr.

— Ai fost întotdeauna un băiat cuminte. Dacă te-ai căsătorit cu această fată-băiat, pentru a pune capăt urii dintre familiile voastre, este foarte nobil din partea ta.

— Am păcălit-o pentru a se căsători cu mine,

spuse ei. Şi nu m-am căsătorit cu ea pentru a pune capăt războiului. M-am căsătorit cu ea pentru că o doresc.

— Nu puteai doar să te culci cu ea?

Tearle tăcu pentru un moment.

— Poate. Nu mai spuse nimic. Stătu acolo mut, uitându-se la paharul cu vin.

Margaret se aşeză pe un scaun, lângă el. Tearle era ca un fiu pentru ea.

— Am auzit de aceşti Peregrini. Sunt atât de duri şi încăpăţânaţi pe cât am auzit?

— Mai rău.

— Atunci cred că puţină blândeţe i-ar face plăcere fetei. Poate, cu puţină muzică, cu câteva cuvinte dulci, o vei câştiga. Poate că, dacă o laşi să te vadă aşa cum eşti, va începe să te iubească.

— I-am spus că voi trimite o petiţie regelui pentru a anula căsătoria. Intenţionez să mă ţin de cuvânt.

— I-ai spus când vei trimite mesagerul?

— Nu, nu i-am spus, zise el zâmbind. Însă i-am spus că această căsătorie se va anula, aşa că nu o pot atinge.

— Nu ştiai că există şi alte plăceri în viaţa asta, decât aceea de a te culca cu o femeie? spuse Margaret râzând. Tearle o privi, parcă spunându-i că este pe cale să înnebunească. Fata a tresărit când am vrut să o iau de mână, continuă Margaret. Şi se uita la rochia mea cu o privire pierdută. În ciuda hainelor ei bărbăteşti, cred că ea-şi doreşte ceea ce femeile au şi poartă. Cred că, oferindu-i trandafiri, o vei cuceri.

— Trandafiri?

— Şi muzica, şi poveştile de dragoste, şi sărutările pe ureche o vor cuceri.

Tearle o privi, trecându-i prin cap o mulţime de gânduri. Îşi aminti de felul cum Zared reacţionase la

sărutările lui. Poate că totuşi ea nu-l ura atât de mult pe cât îi spusese. Dacă nu s-ar fi lăsat copleşit de gelozie, ce s-ar fi putut întâmpla? Poate că ar fi posibil să o cucerească, făcându-i puţină curte. Gândindu-se asta, îi zâmbi lui Margaret.

12

Modul de viaţă cu care se obişnuise Zared nu se compara nici pe departe cu traiul şi manierele celor ce locuiau în casa lui Howard. Cină fu delicioasă. Stătu la o masă curată, iar soţul ei o tratã ca pe ceva nespus de preţios.

Amabilitatea, manierele servitorilor, pacea şi liniştea casei reprezentau ceva nou şi interesant pentru ea. În casa fraţilor ei, era ceva obişnuit ca unul dintre oameni să intre tunând şi fulgerând pe uşă, spunând, în timpul mesei, că are chef de luptă. Fratele ei, Rogan, deseori răsturna masa atunci când se înfuria. În casa lui Howard era însă întrebată, politicos, dacă mai doreşte vin sau dacă supa este suficient de caldă.

După cină, un tânăr chipeş începu să le cânte din lăută.

— Ce spune? întrebă ea, căci bărbatul cânta în franceză.

Tearle o privea, stând cu un pocal de argint, plin cu vin, în mână. Şemineul împrăştia o lumină plăcută în toată camera.

— Cântă despre frumuseţea ta, despre felul frumos în care îţi mişti mâinile.

— Mâinile? întrebă ea mirată. Fraţii ei întotdeauna se plângeau că nu are putere în mâini, că

nu este în stare să ridica o sabie. Zared rămase cu mâinile pe masă, uitându-se la ele.

Tearle îi luă o mână şi începu s-o sărute.

— Ai nişte mâini minunate.

— Ce altceva mai spune? întrebă Zared, cu ochii când la Tearle, când la chipeşul bărbat.

— Spune doar ceea ce ţi-am spus eu. Ştiu asta pentru că eu am scris cuvintele cântecului.

— Tu? Tu scrii cântece într-o altă limbă?

— Cântece şi poezii. Pot interpreta chiar eu cântecul. Vrei să-ţi arăt?

— Dacă ştii să scrii, înseamnă că ştii şi să citeşti. Liana ştie să citească. Ai putea să-mi citeşti şi mie o poveste?

Tearle încetă să-i mai sărute mâna. Îi zâmbi şi-i făcu semn omului să plece. Făcu un mic semn unui servitor şi acesta îi aduse cinci cărţi.

— Acum, ce anume ai vrea să-ţi citesc? o întrebă el zâmbind. Ştiu: îţi voi citi Heloise şi Abelard. Cred că-ţi va plăcea.

O oră mai târziu, Zared stătea în faţa focului, abţinându-se să nu plângă, căci povestea pe care Tearle i-o citise fusese foarte tristă.

— Ei, haide, asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, aşa că nu trebuie să plângi. Nu ştiam că ai o inimă atât de bună, îi spuse ei luând-o în braţe.

— Iar eu cred că tu nu ai inimă deloc.

Tearle o sărută pe frunte, ţinând-o încă în braţe, apoi începu să urce cu ea scările.

— Cred că este timpul să mergi la culcare. Zared se ghemui în braţele lui. Era duşmanul ei, desigur, dar se ghemui. Însă la gândul de a petrece noaptea cu el, se cutremură. În ciuda aşteptărilor ei, odată ajunşi în cameră, Tearle o sărută pe frunte şi ieşi, lăsând-o singură.

Nu ştia dacă să fie bucuroasă sau supărată. În cele din urmă, fu doar uimită. Se dezbrăcă şi se băgă în pat, stând trează o vreme şi gândindu-se la acest bărbat ciudat, cu care se căsătorise. Ştia că el are această idee de a o lăsa virgină până vor primi răspunsul regelui, care putea fi o anulare a căsătoriei lor sau nu, însă nu ştia, sincer vorbind, cum se putea abţine.

Fraţii ei nu ar fi lăsat o femeie, cu care se căsătoriseră, virgină, indiferent de ce ar fi spus aceasta. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai uimită. Tearle nu semăna cu niciun bărbat pe care îl cunoscuse.

Când se trezi, îl găsi lângă ea. Pe pernă, se afla un trandafir. O ajută să îmbrace un costum de călărie şi coborâră împreună. Jos, îi aşteptau caii şi servitorii ce aveau în mână pâine proaspătă, brânză şi pocale cu vin. În timp ce călăreau împreună, el nu-i vorbi despre războaie sau arme, ci despre frumuseţea acelei zile. Îi arătă o mulţime de păsări, odată chiar imitând cântecul uneia.

Se opriră lângă un lac. Tearle o rugă să înoate alături de el. Ea-i spuse că nu-i plăcea să înoate şi că nu-i plăcea apa, aşa că se aşeză sub un pom, privindu-l cum se dezbracă şi cum intră în apă. Îl privi cât dori, căci el nu o vedea. Cu fiecare săptămână ce trecea, i se părea că se face mai spătos, mai musculos. Îşi aminti că, la început, îl considerase un papă-lapte, un om slab de înger. Atunci, când se întâlniseră prima oară, crezu că el o să moară din cauza unei răni uşoare. Atunci îl considerase o persoană slabă, care nu era în stare de nimic.

Acum, uitându-se mai bine la el, observă că era lat în spate şi că avea muşchii tari şi puternici. Trupul lui era plin de cicatrice ce semănau cu cele ale fraţilor

ei, cicatrice lăsate de arme. Zared se întrebă dacă acele cicatrice le căpătase în război sau la turnirurile la care participase.

Se sprijini de copac, privindu-l cum înoată. Totul era pierdere de timp, bineînţeles. Ea ar fi trebuit să se antreneze la ora asta. Zâmbi. Antrenamentele ei constaseră întotdeauna în pregătirea de război împotriva familiei Howard. Şi acum era căsătorită cu un Howard.

Tearle înota pe spate, iar Zared nu putea să-şi ia ochii de la pieptul lui musculos. Nu era mai musculos decât fraţii ei, desigur, însă fără îndoială era mai musculos decât Colbrand.

Zared încă îl mai privea, pierdută, când el îi făcu semn cu mâna, după care se scufundă din nou. Ea stătu nemişcată, aşteptând să iasă la suprafaţă. Trecuse un minut şi încă nu ieşise.

Mai aşteptă câteva secunde, apoi se ridică şi se duse la marginea lacului. Îl strigă o dată, însă el nu-i răspunse. Strigă mai tare. Din nou, niciun răspuns.

În acel moment, nu se pai gândi ce face. Se aruncă în apă după el. Fraţii ei o învăţaseră să înoate, însă ei niciodată nu-i plăcuse. În acel moment, însă, nu se mai gândi dacă îi place sau nu.

Respiră adânc şi se scufundă sub apă, ţinând ochii larg deschişi. Nu îi luă mult timp. Îl zări repede. Deşi nu mai putea să-şi ţină respiraţia, mai rezista sub apă. Îl apucă bine şi îl trase la suprafaţă. Tearle nu mai respira şi era palid ca un mort.

Zared înotă până la marginea lacului, după care îl târî pe ţărm. Era la fel de greu ca un cal mort, aşa că trebui să se forţeze să-l tragă afară. După ce-l trase din apă, îl privi: era palid şi rece ca un mort. Ce să fac? se întrebă.

— Howard! ţipă ea. Howard!

El nu-i răspunse. Îl apăsă atunci pe abdomen şi-l plesni peste obraji, însă asta nu avu niciun efect asupra lui.

— Să te ia naiba, Tearle, spuse ea lăcrimând. Să nu îndrăzneşti să mori tocmai acum când începusem să cred că valorezi totuşi ceva.

Stând în genunchi, se aplecă peste el şi-i zdruncină capul. În acel moment, Tearle începu să dea afară, pe gură, apă. Zared împietrise de uimire.

— Pot să-mi ţin respiraţia mai mult decât atât, îi spuse el deschizând ochii şi zâmbind.

În acel moment, Zared îşi dădu seama că el se prefăcuse şi că-şi bătuse joc de ea. Îl lovi tare în abdomen însă el parcă nici nu simţi.

— Eşti un bărbat îngrozitor, îi strigă ea lovindu-l cu pumnii.

— Erai îngrijorată pentru mine? spuse el aşezându-se peste ea.

— Nu eram. M-am temut numai că moartea ta va da naştere unui război dintre familia mea şi a ta. Asta este impropriu spus, căci fratele tău nu poate alcătui singur o familie. Mă tem numai pentru fraţii mei, pentru Liana, pentru fiul lui Rogan, dar nu pentru tine. Tearle o ţintuise la pământ, cu mâinile în lături. Zared ştia, în acel moment, că dorea ca el să o sărute. Fusese într-adevăr îngrijorată pentru el, dar nu voia să recunoască.

Tearle îşi lipi faţa udă şi rece de ea şi începu să o sărute pe gât. Când îi dădu drumul din strânsoare, se agăţă de el, ţinându-l strâns. El însă se desprinse.

Atunci ea se simţi respinsă şi jignită.

— Vei îngheţa dacă nu te usuci, spuse el, pe un ton care i se păru încrezut, iar asta o enervă. Era ca şi cum el dorise să afle ceva şi era bucuros că aflase răspunsul care-i convenea. El se ridică, luând-o în

braţe. Ar fi atât de îngrozitor dacă o Peregrine ar începe să ţină la un Howard?

— Asta nu se va întâmpla niciodată, spuse ea, cât de sincer putu, însă cuvintele îi sunară, până şi ei, goale şi neadevărate.

Tearle începu să râdă şi să o învârtească până când ameţi. Când îi dădu drumul, Zared râdea în hohote.

— Haide, micuţul meu duşman, hai să ne uscăm. În apropiere este căsuţa unul mic fermier. Hai să vedem dacă are să ne dea ceva de mâncare.

Zared îl lăsă să se îmbrace, apoi îl lăsă să o ajute să încalece.

După această întâmplare, lucrurile dintre ei începură să se schimbe. Zared nu putea spune exact ce anume, însă ştia că ceva s-a schimbat. Era ca şi cum încercarea de a-l salva îi răspunsese lui la o întrebare şi îi spulberase toate reţinerile şi îndoielile.

Ea nu-l cunoştea în realitate, căci îl întâlnise în cele mai neobişnuite împrejurări. Din acea dimineaţă, Zared începu să-l privească cu alţi ochi.

Tearle nu semăna deloc cu fraţii ei. Aşa cum fraţii ei încercau să muncească cât mai mult, într-o zi, aşa şi Tearle, încerca să se distreze cât mai mult, într-o zi, să stoarcă dintr-o zi cât mai multă plăcere. Se antrena, aşa cum făceau şi fraţii ei, însă el era întotdeauna bine dispus, nu era niciodată încordat. Râdea mereu. Punea pariu cu oamenii săi, plătind pe loc atunci când pierdea. Nu se supăra niciodată şi, spre deosebire de fraţii ei, nu se antrena pe viaţă şi pe moarte.

La început, fu uimită de această atitudine a lui. Ea credea că el nu poate pricepe că un antrenament este foarte important, că acesta trebuie luat în serios, căci un bărbat trebuie să fie întotdeauna pregătit de război; credea că până şi ea îl poate învinge cu un

pumnal. Ştia că nu are nicio şansă în faţa lui, dacă se va lupta cu o sabie, însă se credea mai iute şi mai agilă decât el.

După un minut, îşi dădu însă seama ca se înşală. În ciuda faptului că el lua antrenamentele în joacă, era un adversar foarte puternic, se juca, practic, cu ea, necăjind-o, lăsând-o să creadă că ea-l va învinge însă în clipa următoare, îi zbura sabia sau pumnalul din mână. În acel moment enervarea ei ajungea la maximum.

— Cred că ai învăţat lecţia, îi spuse, într-o zi. O minte care judecă la rece este mai bună decât un creier înfierbântat. În clipa în care ea sări asupra lui, o luă în braţe şi o sărută apăsat. Zared fu stânjenită din cauza râsetelor oamenilor din jur.

Mai târziu veni la ea încercând să o împace. Îi aduse un buchet de flori şi îi spuse că este frumoasă şi că ochii ei strălucesc mai frumos decât orice bijuterie. Deşi se gândi că toate acestea sunt absurde, Zared nu se putu abţine să nu zâmbească. Era un bărbat extraordinar.

A doua zi, o duse la un iarmaroc, la două mile depărtare de casa lor. Zared nu mai fusese la un iarmaroc niciodată, căci, de mică, nu i se permisese să părăsească domeniul castelului şi, în afară de asta, fraţii ei considerau asta o pierdere de timp.

I se păru minunat. În timpul turnirului nu avusese timp să se distreze, căci fusese neliniştită de faptul că fratele şi duşmanul ei se aflau sub acelaşi acoperiş şi fusese nevoită să stea tot timpul cu ochii pe el. Acum însă totul era schimbat. Nimic nu se schimbase, de fapt, însă ei i se păru că ceva se schimbase totuşi. Era însoţită tot de duşmanul familiei, însă, aşa cum stătea pe cal, Tearle nu mai părea deloc un duşman. Zared începuse să creadă că Tearle era la fel de puternic şi

frumos ca şi fraţii ei. Ziua petrecută la târg fu minunată. Toţi vânzătorii fură încântaţi să-i vadă pe lord şi pe frumoasa lui doamnă. Acum nu mai era ca la turnir. Nu mai era doar o Peregrine, murdară.

Tearle îi cumpără de toate. După ce fusese crescută într-o casă în care fiecare bănuţ avea valoarea aurului, Zared trăia acum ca în Rai. Îşi putea cumpăra orice. Mâncă tot ce se putea mânca. În cele din urmă, el o avertiză că o va durea stomacul şi începu să râdă, căci ea era murdară la gură ca un copil.

Tot în târg se afla un luptător ce se lăuda că poate învinge orice adversar. Tearle acceptă provocarea. Zared explodă de fericire şi de mândrie când Tearle îl învinse. Ţinea premiul de parcă ea ar fi câştigat un trofeu la turnir.

Se amuzară amândoi de spectacolul oferit de un căţeluş. Apoi, când se iscă o bătaie între vreo douăzeci de bărbaţi, ce băuseră prea mult, Tearle o luă în braţe şi o scoase de acolo.

Vizitară şi o tarabă unde se vindeau lucruri aduse din Italia. Erau acolo o mulţime de săgeţi. Când ea se opri să se uite, el îi ceru vânzătorului să i le arate pe toate. Erau, fără îndoială, scumpe, aşa că Zared îi spuse omului că nu este nevoie. Tearle i le cumpăra însă pe toate.

Zared încercă să-şi amintească că banii aceştia, pe care el îi cheltuia cu atâta uşurinţă, erau de fapt ai ei, ai familiei sale, însă nu mai putu să se gândească la asta.

Tearle stătu alături de ea, când privea, uimită, cum un om mergea pe sârmă.

— Nu este greu. Şi eu pot merge aşa, se lăudă el.

— Ba nu poţi, spuse Zared. Când îl văzu că se îndreaptă spre acel bărbat, îl prinse repede de mână,

rugându-l să nu se ducă. Una era să se lupte cu un bărbat şi alta era să meargă pe o sârmă, la zece picioare de pământ. Ar fi putut să cadă şi să moară.

Fu nevoită să-l implore şi iarăşi să-l implore să nu se suie pe sârmă. Pentru a-l împiedica, îi spuse că îl crede că poate să meargă pe sârmă şi de aceea nu mai era nevoie să-i demonstreze. De asemenea, îi spuse că este cel mai bun şi mai curajos cavaler din regat. Tearle o întrebă dacă ea crede că este mai bun decât Severn.

— Fără îndoială că eşti, îi răspunse ea.

— Îl pot învinge pe Rogan?

— Bineînţeles.

— Şi pe Colbrand?

— Ai vrea tu, spuse ea rupând-o la fugă.

Tearle o prinse şi o gâdilă până când ea recunoscu că este posibil ca el să fie mai bun decât Colbrand.

Când veni seara, el îi spuse că e timpul să se întoarcă acasă, căci tot felul de indivizi dubioşi umblă, la acea oră, pe drumuri şi că nu vrea ca ea să păţească ceva. Zared se împotrivi însă era, într-adevăr, obosită. Tearle încălecă, iar unul dintre oamenii ce îi însoţiseră o ajută să încalece lângă Tearle. Merse aşa, în braţele lui, până acasă.

Când ajunseră acasă, ea se dezbrăcă şi îl aşteptă.

Era sigură că va veni să se culce cu ea, însă nu se întâmplă aşa. Procedase la fel ca şi până atunci: o sărută pe frunte şi plecă. Deşi era foarte obosită, nu putu dormi, aşa că se ridică din pat şi se duse lângă foc.

Se întinse pe spate, simţind căldura focului. Câteodată îşi dorea să fie acasă. Acolo ştia cine îi sunt prietenii şi cine îi sunt duşmanii. Crescuse ştiind că

trebuie să-i urască pe Howarzi. Acum însă îşi aminti tot felul de lucruri, care o împiedicau să se mai gândească la Tearle ca la un duşman. Îşi aminti de turnir, de faptul că el îşi învinsese toţi adversarii. Îşi aminti zâmbetul şi râsul lui. Şi-l aminti zâmbindu-i, atunci la masă, când îi citise acea poveste.

Îşi puse mâinile la cap. Nu mai înţelegea nimic. Tearle era duşmanul sau prietenul ei? El era un Howard, deci nu-i putea fi prieten. Şi totuşi… În ultimele săptămâni, fusese zi de zi alături de el şi putuse vorbi cu el aşa cum nu mai vorbise cu nimeni. În familia ei, orice discuţie, care nu se referea la familia Howard, era considerată o pierdere de vreme. Tearle nu considera niciodată discuţiile o pierdere de vreme.

Vorbiră despre multe: despre copilăria lor, despre ceea ce le place şi ce nu, despre ceea ce le-ar plăcea să le aducă viitorul. Pe tot parcursul discuţiilor, evitară să pomenească de ura dintre familiile lor. De fapt, reuşiră să evite subiectul atât de bine, că era ca şi cum nu erau duşmani deloc.

Tearle îi arătă planurile sale de renovare a casei, apoi îi făcu cunoştinţă cu unii din oamenii care munceau pe domeniu lui. Fraţii ei considerau că sunt importanţi doar oamenii care sunt în stare să se lupte. De aceea nu se sinchiseau să memoreze numele oamenilor pe munceau pământul castelului. Tearle, împreună cu mama sa, ajunsese să cunoască oamenii ce le munceau pământul, în multele vizite făcute în Anglia. S-au interesat, de asemenea, de copiii lor, de aceea se făcură iubiţi de toţi servitorii şi lucrătorii lor.

Cum ar fi putut ea oare să urască un om atât de bun şi care râdea tot timpul? La început, Zared crezu că Tearle se preface numai că-i pasă de ceilalţi, însă observă că bărbaţii şi femeile, ce munceau pentru el,

nu se temeau. Copiii alergau spre el pentru că întotdeauna le aducea dulciuri.

O dată, i-a pus mai multe întrebări despre viaţa lui, despre ce a făcut de când s-a întors, împreună cu mama lui, în Anglia.

— Te-ai dus să-ţi vezi fraţii de cum te-ai întors?

— Nu, i-a răspuns Tearle încet. Mama a considerat că şi-a făcut datoria, dăruindu-i soţului său fiii doriţi, pe care el însă i-a pierdut în lupta cu familia Peregrine, aşa că nu-i mai era datoare cu încă un fiu. Eram cel mai mic membru al familiei, aşa că m-a luat cu ea în Franţa. Am locuit acolo cu ea, aşa că mi-am văzut foarte rar tatăl şi fraţii.

Zared îşi dădu atunci seama că Tearle nu fusese crescut să-i urască pe Peregrini, iar ura dintre familiile lor nu însemna nimic pentru el. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai zăpăcită şi nu mai ştia ce să creadă. Dacă pe el nu-i interesa războiul dintre familiile lor, atunci de ce să căsătorise cu ea? Îi sugerase să anuleze căsătoria atunci când îi spusese să nu o atingă, însă fără îndoială, o plăcea.

Se dădu jos de pe scaun şi se apropie mai mult de foc. Mă place, nu-i aşa? Închise ochii pentru un moment, încercând să-şi imagineze că se va întoarce în casa fraţilor ei, acolo unde nu se râdea decât foarte rar şi unde totul era luat în serios, acolo unde nimeni nu glumea.

Se gândi la fratele ei mai mare, Rogan, şi la felul cum soţia lui, Liana, trebuia să se lupte pentru un pic de libertate. Rogan îşi iubea soţia. Aste nu însemna însă că îi dădea voie să facă sau să spună orice. Şi apoi mai era şi Severn. Zared se întrebă dacă firea şi comportamentul libertin ale lui lady Anne nu îl făcuseră pe Severn să o ucidă, până acum.

Se aşeză din nou pe scaun, luându-şi capul în

mâini. Dumnezeu să o ierte, însă nu voia să se întoarcă acasă. Dorea să rămână aici, cu acest bărbat care-i era duşman, pe care fraţii ei îl urau. Prin venele lui curgea sângele familiei care îi omorâse fraţii, care furase tot ceea ce aparţinea familiei ei. Era un bărbat pe care ea ar fi trebuit să-l urască, însă nu-l ura.

Pe masă, se afla premiul pe care el îl câştigase la târg pentru ea. Îşi aminti ce mândră fusese când Tearle se luptase cu acel bărbat şi-l învinsese. Oare ce să facă? Chiar nu exista nicio modalitate prin care să-l păstreze pe el şi, totodată, să fie împreună cu familia ei?

Se băgă în pat pentru a adormi, însă nu se odihni niciun pic în acea noapte. Dimineaţă, coborî la masă. Tearle veni imediat după ea. Spre deosebire de ea, nu avea cearcăne deloc. Din contră, îi zâmbi fericit.

Zared îl privi nervoasă. Veselia lui o agasă.

— Când vei primi răspunsul regelui?

Tearle se aşeză în capul mesei, tăindu-şi o felie mare de brânză.

— Eşti nerăbdătoare să desfacem căsătoria?

— Ar fi mai bine să se termine odată, spuse ea uitându-se în altă parte, pentru ca el să nu-şi dea seama că ea nu asta voia de fapt.

Tearle tăcu un moment. Pe chipul lui nu se putea citi nimic. Cum de se făcuse aşa de frumos? se gândi ea. Când se transformase oare dintr-un broscoi urât, în cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată? Dacă căsătoria lor trebuia să se termine, atunci era mai bine să se termine mai repede. Nu voia să se îndrăgostească de el mai mult decât era acum.

— Cine poate spune când ne va răspunde regele? spuse el, într-un târziu. Trebuie să avem răbdare. Se poate însă şi ne răspundă negativ, îi spuse el privind-o fix.

— Negativ? spuse ea ţinându-şi respiraţia. De ce ar face regele una ca asta?

— Pentru că, orice ai spune, noi am încheiat o căsătorie bună. Am unit prin ea două familii rivale. Poate din această cauză nu ne va da voie să ne despărţim.

Prima reacţie a lui Zared fu să zâmbească. Poate vor locui aici pentru totdeauna. Poate că va avea o grădină plină de flori. Poate că-şi va face câteva rochii noi. Poate că vor avea şi câţiva copii. Îşi reveni repede şi se prefăcu supărată.

— Fraţilor mei nu le va plăcea faptul că sunt căsătorită cu un Howard. Poate că ar trebui să mă întorc în casa fraţilor mei. Poate că regele va semna anularea căsătoriei, dacă eu mă întorc acasă,

Zared îl privi. Ar fi dorit, în acel moment, ca el să-i spună să rămână cu el, pentru totdeauna, să-i spună să nu mai plece niciodată.

— Cum doreşti, îi răspunse el. Să-i chem pe oameni să te însoţească acasă?

— Dacă fraţii mei mă vor vedea călătorind sub stindardul familiei tale, precis îi vor ucide pe oamenii tăi.

— Ah, atunci poate că ar fi mai bine să rămâi aici, până voi primi răspunsul regelui.

— Poate că asta ar fi mai bine, spuse ea zâmbind fericită.

În acea zi, s-au îndepărtat mult de casă. Au călărit singuri. Tearle o duse într-un loc unde zăceau o mulţime de pietre imense, care formau nişte coloane infinite. Acestea fuseseră construite de oameni cu mii de ani în urmă. El îi spuse şi o poveste îngrozitoare despre acel loc. Pe acele pietre se aduceau zeilor sacrificii umane. Tearle se aruncă asupra ei prefăcându-se că doreşte să o sacrifice Zeilor, aşa cum

făceau oamenii cu secole în urmă. Zared se zbătu, la început, însă, când trupurile lor se apropiară şi buzele aproape că se atinseră, se gândi: Mă va săruta acum. Va uita de anularea căsătoriei şi mă va lua în braţe.

El însă nu făcu aşa. Se duse să se uite la altă piatră. Ea se ţinu după el, dar nu primi nicio atenţie. Numai după ce trecu ceva timp, el întoarse privirea spre ea.

— Se întunecă, spuse el, ar trebui să ne întoarcem.

Începând cu acea zi, Tearle nu se mai atinse de ea.

Într-o atât de mică perioadă de timp, Zared se obişnuise aşa de mult să-şi petreacă timpul cu el, că acum îi era dor de el. Îl văzu în grădină antrenându-se, aşa că împrumută nişte haine de la băiatul bucătarului şi coborî repede şi ea. Îi zâmbi, însă Tearle nu schiţă niciun gest.

— Eşti soţia mea, aşa că nu ar trebui să te arăţi îmbrăcată astfel în faţa oamenilor mei, îi spuse el uitându-se la picioarele ei. Zared era încălţată doar cu nişte pantaloni subţiri, tricotaţi.

— Şi ce vrei, mă rog frumos, să fac toată ziua? se răţoi ea. Şi nu sunt soţia ta!

Voia să spună că este soţia lui numai cu numele. El însă a înţeles cu totul altceva.

— N-avea grijă, vei fi liberă în curând, spuse el, pe un ton dur.

Zared îi întoarse spatele şi plecă în camera ei. Se simţea singură. Toată viaţa fusese şi se simţise singură. Acum însă acest sentiment de singurătate, era cu mult mai puternic. Se simţea foarte rău. Simţea că găsise un prieten şi apoi îl pierduse.

Se aruncă pe pat. Îi venea să plângă. Mai bine că o ocoleşte şi nu-i mai vorbeşte, se gândi ea. Cine

doreşte, până la urmă, compania unui Howard? Ea era o Peregrine şi îi ura pe toţi cei din familia Howard, nu-i aşa?

Se gândi la reacţia fratelui ei, Rogan, când va afla că sora lui mai mică este căsătorită cu un Howard. Rogan se va duce el însuşi la rege şi va cere anularea căsătoriei. El nu avea încredere în nimeni, aşa că, fără îndoială, va pune, o moaşă să vadă dacă Zared mai era virgină, să se asigure că Howard nu o atinsese.

— Sunt încă virgină, şopti ea. Sunt la fel de curată ca în ziua în care m-am născut.

Fără îndoială că, după ce Rogan va obţine hârtiile de anulare a căsătoriei, îi va urî şi mai mult pe Howarzi, pentru că se va gândi că sora lui a fost respinsă de un Howard.

Trebuie să fac, ceva, îşi spuse ea. Trebuie să fac ceva pentru a împiedica ura să mai crească între familiile noastre.

*

— My lord, îi spuse Margaret lui Tearle. Era la fântână şi se spăla, căci transpirase în timpul antrenamentelor.

— Da? Tearle se întoarse spre ea. Nu fusese în apele sale în ultimele zile. Era muncit de gânduri zi şi noapte. Se îndrăgostise de acea fată-băieţoi. Poate că se îndrăgostise de ea din prima clipă când o văzuse zbătându-se în braţele oamenilor fratelui său. Oameni ce nu avuseseră atâta minte încât să se prindă că ea este, de fapt, o fată. Sentimentele lor nu erau însă reciproce, căci Zared continua să vorbească de anularea căsătoriei şi de faptul că doreşte să se întoarcă în casa fraţilor ei. Se gândi că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să trimită regelui o cerere de

anulare a căsătoriei. Se uită la Margaret şi o întrebă: Ce este?

— Lady Zared s-a dus în sat.

— Nu este prizonieră aici. Poate să se ducă unde vrea. Ai trimis nişte oameni cu ea?

— Da, însă nu a primit, sub nicio formă, să fie însoţită.

Tearle se alarmă imediat. Oare Zared plecase la fraţii ei? Înainte ca el să poată face o mişcare, Margaret îi puse mâna pe umăr.

— Am găsit-o. Unul dintre oameni a văzut-o ducându-se la Hebe.

— De ce să vrea Zared să o vadă pe acea bătrână?

— Se spune că este o bătrână vrăjitoare. Margaret tăcu. La fel ca şi ceilalţi servitori ştia ce se petrece între Tearle şi Zared.

— De ce s-ar duce ea la o vrăjitoare?

— Hebe scapă femeile de o sarcină nedorită, spuse Margaret.

Tearle păli.

— Spune-i lui John să-mi înşeueze calul.

O oră mai târziu, Tearle dădu buzna în cocioaba întunecată şi murdară a vrăjitoarei. Prima reacţie a lui fu aceea de a o ucide pe bătrână, după care să o omoare şi pe femeia cu care era căsătorit. Fără îndoială că Zared era însărcinată cu copilul lui Colbrand. Nu-i de mirare că dorea să se întoarcă la fraţii ei. Acolo ar fi putut spune că acest copil este al lui. Va folosi acest copil pentru a dobândi pământurile familiei Howard. Se blestemă pe sine, o blestemă pe Zared şi le blestemă pe toate femeile din lume şi tot ceea ce privea o relaţie dintre un bărbat şi o femeie.

— Soţia mea a fost aici, tună Tearle. Ai scăpat-o de copilul cu care era însărcinată?

— Nu, my lord, spuse ea cu o voce tremurândă. Nu e însărcinată.

— Nu mă minţi. Te voi arde de vie dacă mă minţi.

— Femeia se retrase, speriată, într-un colţ al odăii. Peste tot erau ierburi.

— Nu mint. Vă rog, my lord, nu vreau să mor.

— Deodată, mânia lui Tearle se risipi. Se trânti pe singurul scaun pe care îl găsi în acea cocioabă. Nu era vina femeii că soţia lui dorea să scape de un copil. Poate că ar trebui să fie bucuros că ea dorea să scape de copilul lui Colbrand. Luând în considerare sentimentele ei pentru Colbrand, mă mir că Zared nu doreşte să aşeze copilul pe tronul Angliei, se gândi el.

— Ce a dorit soţia mea de la tine?

— Ierburi de dragoste.

— Ce?

— Soţia dumneavoastră mi-a cerut ierburi pentru dragoste. Ierburi cu care să înnebunească un bărbat. Să-i trezească poftele trupeşti.

— Pentru cine? mai putu el să întrebe. Se gândi că, în ultimele săptămâni, Zared plănuise să cucerească un alt bărbat. Sau poate că intenţiona să se întâlnească cu Colbrand.

— Pentru dumneavoastră, my lord. Dorea ierburile pentru soţul ei.

Tearle clipi de câteva ori, nemaiînţelegând nimic.

Bătrâna văzu că Tearle nu intenţiona să-i mai facă rău, aşa că prinse curaj. Se ridică în picioare.

— Lady Zared mi-a cerut o licoare pe care să i-o dea soţului ei, astfel încât, atunci când el o va bea, să i se aţâţe atât de mult poftele trupeşti, încât să nu-i mai poată rezista.

Tearle se holbă la bătrână câteva minute.

— Eşti sigură? întrebă el, nevenindu-i să creadă. A spus pentru soţul ei?

Femeia îndrăzni să zâmbească puţin.

— Nu am îmbătrânit, ca să mă prostesc. Doar nu credeţi că aveam de gând să dau licoarea soţiei unui om bogat şi puternic, ca să o folosească asupra altui bărbat decât soţul ei. Dacă ar fi fost soţia unui ţăran, poate i-aş fi dat licoarea. Ei i-am spus că, dacă nu va folosi licoarea asupra soţului ei şi o va folosi asupra altui bărbat, o va urmări ghinionul toată viaţa. Ea a spus…

— Hai, zi. Ce a spus?

A spus că soţul ei, dumneavoastră, my lord, o tratează ca pe un copil, ca pe un băieţoi. Vrea să vă dea ceva să beţi, pentru ca dumneavoastră să vedeţi că ea este o femeie.

Tearle se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin odaie. Se întoarse cu spatele la femeie şi începu să râdă pe înfundate. Zared credea că el nu o doreşte, nu-i aşa? Şi, în tot acest timp, el crezuse că ea se gândeşte şi îl doreşte cu înfocare pe Colbrand. Dar repede îşi mai schimbă Zared sentimentele! Dacă el o poate face să se culce cu el, de bunăvoie, înseamnă că, în scurt timp, va primi din partea ei şi dragostea mult aşteptată.

— Ce i-ai dat? întrebă el, întorcându-se.

Femeia putu vedea că Tearle era amuzat de întâmplare. Îl cunoştea de când era mic şi-şi putuse da seama că nu este un bărbat violent. Aşa că-şi îndreptă spatele.

— Licorile reprezintă secrete pe care le ştiu numai eu. I-am spus să vă invite la cină, sus, în camera ei, să facă focul, să aprindă lumânări, după ce va fierbe acele ierburi pe care i le-am dat. Am sfătuit-o să poarte cea mai frumoasă rochie pe care o are. Ierburile le va pune în berea soţului, după care, dacă el o va bea, nu se va mai putea controla.

Tearle nu se mai putu abţine şi începu să râdă.

— Şi, spune-mi, voi fi ca lovit de trăsnet?

Femeia se simţi jignită de tonul lui.

— Eu nu-mi înşel clienţii. Licoarea îşi va face efectul.

— Sunt sigur de asta, spuse Tearle râzând. Voi fi cel mai îndrăgostit bărbat. Băgă mâna sub tunică şi scoase o mică pungă de bani. Îi dădu femeii câteva monede, după care, gândindu-se mai bine, îi dădu toată punga. Fără îndoială, îi dăduse mai mult decât câştigase ea vreodată.

Femeia, ce rămăsese cu gura căscată, întinse o mână tremurândă şi luă punga.

Când ieşi din cocioabă, Tearle era în culmea fericirii.

*

Zared întâmpină unele greutăţi în a o convinge pe Margaret să facă ceea ce ea dorea. Pentru prima dată, de când venise în această casă, femeia părea că o priveşte cu dispreţ. Îi răspunse la toate întrebările, politicos, însă nu lăsă să-i scape nimic din ceea ce Zared nu ar fi trebuit să ştie.

Zared dorea o rochie deosebită şi trebui să o întrebe, de câteva ori, unde erau veşmintele ce rămăseseră de la mama lui Tearle. Femeia ocolea răspunsul, aducând-o pe Zared în stare să o ameninţe cu pumnalul. În cele din urmă, o duse într-o sală unde se croiau haine şi acolo, printre stofe, îi arătă o ladă mare de lemn. Fără tragere de inimă, privind-o chiar duşmănos, Margaret deschise lada scoţând la lumină rochii ce puteau străluci chiar în întuneric. Majoritatea erau cusute cu fir de aur.

Zared nu mai văzuse niciodată rochii atât de

frumoase. Luă una şi o duse la fereastră pentru a o vedea mai bine.

— Ce material este? întrebă ea.

Fără tragere de inimă, Margaret îi spuse că materialul a fost adus din Italia. Rochia era din mătase cusută cu fir de aur. Cusăturile erau foarte fine şi delicate. Margaret mai ţinu să o informeze că era foarte scumpă.

Zared mai ridică, cu foarte mare grijă, şi alte rochii din ladă. Erau foarte multe. Nu ştia cât anume costaseră, însă era sigură că valorau cât castelul fraţilor ei.

Respiră adânc şi încercă să se uite, cât mai normal, la ele, fără să se holbeze. Fac asta pentru a împiedica un război, se gândi ea. Poate că soţul meu are dreptate. Poate că aş putea face un copil care să moştenească proprietăţile familiei Howard. Nu ar fi corect, desigur, pentru că pământurile ar trebui să aparţină fratelui meu mai mare, dar, cel puţin, moştenitorul va avea şi sânge Peregrine.

— O voi lua pe aceasta, spuse Zared. Rochia era frumoasă, dar grea. Ea zâmbi în timp ce luă rochia şi o cântări. Bărbaţii obişnuiesc să spună că femeile sunt slabe. Fraţii ei spuneau că o femeie nu ar putea purta niciodată o armură, însă această rochie grea era tot un fel de armură. Ea zâmbi pentru că, într-un fel, pornea acum un război, un război pe care avea de gând să-l câştige, iar această rochie reprezenta armura de care avea nevoie. Îmi va veni bine? o întrebă pe Margaret, văzând în ochii acesteia o urmă de umor, ca şi cum ar fi înţeles ce intenţiona Zared.

O oră mai târziu, făcea exact ceea ce-i spusese vrăjitoarea să facă. Pregăti o masă apetisantă, aprinse lumânările şi pregăti licoarea. Nu fusese uşor de pregătit toate acestea, căci Margaret îi ceru multe

explicaţii. Continuă să o întrebe pe Zared dacă se simte bine sau dacă nu are cumva greţuri dimineaţa.

Zared găsi toate aceste întrebări cel puţin ciudate, însă se strădui să-i răspundă cât mai bine, căci răspunsurile ei puteau s-o înveselească pe Margaret.

În cele din urmă, fu gata?

— Arăt… arăt bine? întrebă Zared plimbându-şi mâinile pe corp. Rochia era de mătase roşie. Această culoare precum şi galbenul aurului cu care era cusută se potriveau perfect cu pielea ei albă şi cu părul roşcat; iar lumina focului o făcea strălucitoare. Pur şi simplu, îţi tăia respiraţia.

Margaret îşi privea tânăra stăpână şi zâmbea. Nu înţelegea deloc de ce se mai dusese la acea vrăjitoare. Nu avea nevoie de ea. Toţi locuitorii acelei case, inclusiv sătenii, ştiau că stăpânul nu se culcase niciodată cu tânăra lui soţie.

— Sunteţi foarte frumoasă, îi spuse Margaret.

— Nu mai arăt ca un băiat?

Margaret începu să râdă.

— Nici pe departe, îi răspunse ea.

Din impuls – deoarece ştia că era cu mult mai în vârstă şi că Zared nu ştie cum ar trebui să se poarte o servitoare – îndrăzni s-o sărute pe obraz, apoi îi zâmbi şi ieşi din cameră.

Câteva minute mai târziu, Tearle ciocăni şi intră în cameră. Zared îşi dădu seama că nu era prea bine dispus.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, temându-se că era ceva în legătură cu fraţii ei.

— Calul s-a împiedicat şi m-a aruncat într-o băltoacă, spuse el trântindu-se pe un scaun. Unul din oamenii mei m-a învins când ne antrenam cu sabia. În afară de asta, parcă sunt mai încet în mişcări, în partea

dreaptă a corpului. Culmea, când am ajuns aici, mi s-a spus că nu pot cina jos şi că trebuie să urc în camera ta. Ce vrei de la mine, Zared? Vrei să-mi spui că fraţii tăi au venit după mine? Ăsta ar fi un deznodământ potrivit cu ziua care tocmai s-a terminat.

Primul instinct al lui Zared a fost acela de a-i spune ce ar fi putut face cu cina lui, însă se abţinu şi reuşi să zâmbească.

— M-am îmbrăcat cu rochia mamei tale.

Tearle o privi, dar parcă n-o vedea, parcă se uita prin ea. Căscă apoi cu o gură până la urechi.

— Da, văd că da. Se uită apoi la masa încărcată cu bucate şi adăugă: Cheamă pe cineva şi spune-i să mă servească. Mi-e foame şi sunt obosit.

— Te voi servi eu, spuse repede Zared. Nu mai avem nevoie de nimeni.

Se duse apoi la masă şi începu să umple un platou de argint cu mâncare. I-l dădu, după care se aşeză lângă el pe un scăunel.

Tearle luă o lingură plină cu mâncare şi începu să-i vorbească cu gura plină.

— Ce vrei de la mine? o întrebă el arătând-o cu lingura.

— Nu vreau nimic. Nu sunt obişnuită cu servitori şi doream să fiu puţin departe de ei.

— Nu ştii să minţi, spuse el încruntându-se. Ai primit vreo ştire de la fraţii tăi? De aceea te-ai dus la acea vrăjitoare? Zared mări ochii. Trebuie să-ţi spun, continuă el, că servitorii îmi sunt loiali. Îmi comunică tot ce faci şi unde te duci.

— Nu am primit niciun mesaj de la fratele meu şi nu te-am chemat aici să vorbim despre război.

— A, dar despre ce altceva mai ştii tu să vorbeşti? Ce alt motiv ai fi putut avea ca să te duci la acea vrăjitoare? spuse Tearle punându-şi platoul în

poală. Acea vrăjitoare scapă femeile de copii nedoriţi.

Zared îl privi dezaprobator.

— Nu este posibil să fiu însărcinată, dacă la asta te gândeşti.

— Nici chiar dacă bărbatul ar fi Colbrand?

— Eşti un bărbat îngrozitor, spuse ea ridicându-se de pe scaun.

— Sunt un Howard. De unde să ştiu eu ce ai făcut cu celălalt bărbat? Se pare că-l găseşti mai mult decât atrăgător. Îl crezi cel mai puternic, cei mai curajos şi cel mai frumos cavaler din întreaga Anglie.

— Tu l-ai învins! spuse ea exasperată. Tu i-ai învins pe toţi atunci la turnir.

Auzind astă, Tearle se lăsă pe spate şi îi zâmbi.

— Vrei să spui că acest Colbrand nu este cel mai bun cavaler din Anglia?

— Eşti îngrozitor, strigă Zared, dându-şi seama că începe din nou să se joace cu ea. Nu eşti niciodată serios?

— Sunt serios atunci când spun că am nevoie de un pat, spuse el întinzându-i platoul gol. Nu am mai fost niciodată aşa de obosit. Se ridică în picioare, căscă din nou şi începu să se întindă. Nimic nu mă va face să nu dorm în seara asta. Chiar şi regele de-ar veni.

Zared nu voia să fie nevoită să folosească licoarea. Voia să reuşească ea singură să-l atragă în patul ei.

— Nu mi-ai spus dacă-ţi place rochia.

— Mi-a plăcut dintotdeauna, spuse el căscând din nou. Mama a purtat-o în Franţa. Până şi regele a remarcat-o.

— Este foarte grea. Ia pune mâna pe ea.

— Am mai pipăit materiale ca acesta, îi spuse el continuând să se întindă. Am ajutat chiar femeile să le dea jos, îi mai spuse el scărpinându-se. Trebuie să mă

culc. Văd că începe să mă mănânce pielea. Poate că dorinţa mea cea mai mare, în acest moment, este să dau jos toate hainele de pe mine şi să mă culc.

Zared nu ştia ce să facă pentru a-i atrage atenţia. Rochia îi ţinea sânii foarte strâns încorsetaţi, însă se părea că el nici nu-i observase.

— Corsetul ăsta mă strânge, spuse ea. Nu cred că mama ta avea sânii la fel de mari ca ai mei, spuse Zared ţinându-şi respiraţia pentru a vedea ce răspunde el la această remarcă!

— Posibil, eu nu m-am uitat niciodată la mama în felul acesta, spuse el înţepat, părând că vorbele ei îl jigniseră.

— Nu am vrut să spun…

— Da, da, îţi accept scuzele. Acum eşti sigură că nu ai şi altceva să-mi spui, în afară de faptul că mama mea era o creatură urâtă?

— Dar eu n-am spus… Zared tăcu şi-i întoarse spatele. Oh, bine, du-te la culcare. Nu mai contează ce vreau eu. Eşti obosit şi trebuie să te odihneşti.

Zared se aştepta să audă uşa deschizându-se şi apoi închizându-se, însă, când îşi dădu seama că nu se aude nimic, se întoarse spre el.

— Haide, du-te, nu te mai ţin.

Tearle se aşeză mai bine în scaun.

— Pe tine te supără ceva. Oare răspunsul regelui a venit atât de repede? De aceea te-ai îmbrăcat cu cea mai frumoasă rochie a mamei şi ai plănuit această cină? Vrei să sărbătoreşti vestea cea bună? Desfacerea căsătoriei noastre?

— Nu am primit nicio veste. Nici de la fraţii mei, nici de la rege şi nici de la vreo stafie Peregrine. Nimeni nu mi-a vorbit toată ziua! ţipă ea exasperată.

— Ah, atunci asta este, spuse el zâmbind. Vrei companie. Ei, atunci să vorbim. Voi încerca să nu

adorm şi te voi asculta.

— Am intenţionat să fac ceva atunci când ai venit, însă acum nici eu nu mai ştiu ce voiam, spuse ea întorcându-i spatele.

Tearle era atât de tăcut, că Zared se întoarse din nou la el. Îşi lăsase capul pe spate şi adormise. Zared se enervă pe loc, apoi îi veni să plângă. Cum de puteau celelalte femei să atragă un bărbat şi ea nu putea?

Se duse la el şi-i atinse obrazul. El era mai chipeş decât fraţii ei şi mai chipeş decât Colbrand, de fapt mai chipeş decât orice bărbat de pe pământ.

Tearle se trezi tresărind.

— Am visat, spuse el.

— Ce ai visat? îl întrebă Zared zâmbind.

— Am visat că eram la Curte şi lady Catherine a intrat în camera mea. Purta o rochie albastră, cusută cu fir de aur.

Zared îşi strânse buzele şi plecă de lângă el.

— Vreau să pleci.

— Da, trebuie să mă duc să-mi termin visul, spuse el, frecându-se la ochi; înainte să plece, se duse şi luă paharul cu bere. În bere, se vedeau câteva firicele de iarbă.

— Mor de sete, spuse el dând peste cap paharul.

— Nu bea astă, strigă Zared.

— Nu-mi dai voie să beau, deşi mă vezi aşa de însetat? o întrebă el, surprins. Haide, nu mă gândeam la asta din partea soţiei mele, chiar dacă este o Peregrine. De ce mă priveşti aşa de ciudat?

— Nu mă uit la tine, spuse ea, deşi îl privea cu atâta interes, că nici nu mai clipea.

Tearle se întinse din nou.

— Trebuie să plec la culcare, spuse el căscând. Se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Rochia mamei mele îţi vine bine. Pot chiar

spune că îţi stă mai bine decât îi stătea mamei mele. Acum, scuză-mă.

Se întoarse spre uşă. Zared nu-l slăbea o clipă. Băuse licoarea, totuşi nu se întâmpla nimic. Mâine, se gândi ea, mă voi duce să cer banii înapoi vrăjitoarei. Nu avea de gând să plătească o licoare ce nu-şi făcuse efectul.

În momentul când Tearle puse mâna pe clanţa uşii, se opri. Stătu nemişcat, un moment, după care se întoarse foarte încet către Zared. Ochii i se măriseră de parcă ar fi avut un şoc. Se uită la chipul ei, ochii oprindu-i-se apoi pe buzele şi sânii ei.

Fără să vrea, Zared îşi acoperi sânii şi făcu un pas înapoi. Tearle merse după ea, cu ochii fierbinţi şi plini de dorinţă.

Inima ei începu să bată cu putere. Aşa voia ea să o privească. De aceea îi dăduse licoarea. Însă începuse să-i fie frică. Tearle fusese bun şi amabil cu ea, însă acum, această licoare îl va transforma oare într-un monstru? Îl va transforma într-o altă persoană?

Zared se dădu în spate până ajunse la pat. Tearle o urmă încet, aşa cum o fiară se îndreaptă spre pradă, ştiind că este încolţită,

— Eu… eu cred că…

Zared nu mai termină ce avea de spus, căci Tearle o ajunse.

— Nu te-am mai văzut aşa frumoasă, îi şopti el. Nu am mai văzut nici o femeie mai senzuală decât tine. Nici la Curtea Franţei, a Italiei sau a Angliei nu am mai văzut vreo femeia care să se poată compara cu tine. Te doresc mai mult decât am dorit vreodată pe cineva.

Zared îl privea şi clipea. Astea erau cuvintele pe care ea voia să le audă, cuvinte pentru care fusese nevoită să-i dea licoarea.

Foarte încet, el o sărută pe gură, iar Zared simţi că i se înmoaie genunchii. Tearle o prinse de mijloc şi o întinse încet pe pat, se întinse apoi lângă ea şi începu să o sărute pe gură, pe gât, coborând apoi mai jos, pe sânii ce se vedeau ieşiţi din corset. Zared închise ochii, savurând această senzaţie pe care nu o mai simţise niciodată. Deschise apoi ochii şi-şi plimbă degetele prin părul lui negru şi des.

Tearle îşi plimba mâinile pe sânii şi coapsele ei.

— Se pare că nu mă mai pot abţine. Mă simt de parcă o forţă extraordinară a pus stăpânire pe corpul meu. Trebuie să te am sau voi muri.

O întoarse apoi pe burtă şi începu să-i dezlege şireturile rochiei, atingându-i pielea fină. Zared închise ochii de plăcere. Asta era ceea ce dorea de multă vreme. Atât de mult îşi dorise asta încât fusese nevoie să recurgă la licoarea vrăjitoarei.

Încet şi cu multă exactitate, Tearle îi desfăcu rochia şi i-o trase apoi pe cap. Cu foarte mare îndemânare, îi dădu jos şi desuurile.

Aşa că nu trecu mult timp şi Zared era goală-goluţă. Mult timp Tearle stătu şi o privi, încât Zared se nelinişti.

— Nu-ţi plac?

— Nu am mai văzut niciodată o femeie ca tine, spuse el. Tearle mai văzuse multe femei dezbrăcate însă, cu excepţia unor ţărăncuţe, ele duseseră o viaţă uşoară. Viaţa lui Zared nu fusese uşoară. De cum făcuse primii paşi i se dăduse în mână o sabie şi fusese învăţată cum să o folosească. Purtase şi armură. Învăţase să călărească, mai înainte să înveţe să meargă. Toate acele antrenamente îi sculptaseră parcă trupul cu muşchi. Avea un corp bine proporţionat. Nu era nici un fel de grăsime sau de carne moale pe trupul ei, cu excepţia sânilor.

Zared crezu că Tearle nu o place, aşa că voi să se ridice din pat. El însă o prinse şi o aşează la loc, uitându-se la ea ca la o nouă specie de animal, iar privirea ochilor lui devenea din ce în ce mai fierbinte.

— Zared, şopti el suindu-se peste ea şi începând să o sărute cu ardoare.

Ea era, din fire, o persoană entuziastă, aşa că începu să-l sărute cu pasiune. Neîncetând să o sărute, Tearle începu să-şi sfâşie hainele de pe el. Zared ştia că el ţine foarte mult la ţinuta lui şi la haine şi aproape că o bufni râsul când auzi cusăturile pârâind.

Gură lui se mişca, cu repeziciune, de la buze către sânii ei. Ea părea că se topeşte de dorinţă. Era mai bine decât îşi imaginase vreodată. Îşi îngropase mâinile în părul lui, arcuindu-şi trupul pentru ca el să o poată atinge mai bine.

— Eşti cea mai încântătoare femeie pe care am văzut-o vreodată. Dacă ştiam ce ascundeai sub haină, te-aş fi dezbrăcat mai de mult, spuse el plimbându-şi buzele pe pântecele ei.

Aceste cuvinte o făcură pe Zared să deschidă ochii. El nu i-ar fi smuls hainele de pe ea, dacă nu ar fi băut acea licoare. Acea licoare îl făcuse s-o dorească. Nu pe Zared o dorea. Dorinţa lui fusese cauzată de licoarea vrăjitoarei.

— Dă-mi drumul! Lasă-mă să mă ridic, strigă ea, împingându-l.

Ea îl împingea cu toate puterile, însă el nu se clintea. Continua să-i sărute coapsele şi să-şi plimbe mâinile pe trupul ei. Zared ridică atunci un picior, îl puse pe umărul lui şi-l împinse cu toată puterea.

Peste măsură de uimit, Tearle o privi cum se retrage în colţul opus al patului.

— Te-am rănit cumva?

— Tu nu mă doreşti.

Tearle era prea uimit ca să înţeleagă ce vrea să spună. Nu-şi putea lua ochii de la corpul ei: acele picioare, acel pântec şi acei sâni. Zared arăta ca o femeie, dar şi ca cel mai preţios lucru ce poate exista în lume. O ajunse din nou, însă ea îi îndepărtă mâinile.

— Nu pe mine mă doreşti. Eşti doar sub vraja unei licori.

— Da, sunt vrăjit, spuse el. Mâinile începură să-i tremure de dorinţa de a o atinge. Peste puţin timp, se gândi el, nu o să mă mai pot abţine; omul o să dispară şi mă voi transforma într-un animal.

Zared se dădu jos din pat.

— Nu mă doreşti. Nu m-ai dorit niciodată. Du-te la acea lady Catherine a ta.

Acum că Zared se acoperi cu cearceaful de pe pat, mintea lui Tearle începu să se mai limpezească.

— Nu te doresc? spuse el întinzând o mână pentru a o atinge. Îţi voi arăta cât de mult te doresc.

— Nu, spuse ea fugind şi înşfăcând o pernă, încercând să-şi acopere nuditatea. Acea pernă îl tentă însă şi mai mult, căci îi descoperise picioarele şi sânii.

Tearle cunoştea destul de bine femeile şi ştia că acum va trebui să folosească multe cuvinte pentru a o convinge.

— Vrei să-ţi spun că te iubesc? o întrebă el. Vrei să compun o poezie care să-ţi laude frumuseţea? În acel moment, Tearle ar fi făcut orice pentru a o aduce în pat. Vrei să-ţi jur că voi da toate proprietăţile familiei mele, fraţilor tăi?

Chipul lui Zared se întristă şi mai mult. Licoarea era puternică, dacă îi făcuse să spună aşa ceva.

— Am făcut un lucru dezonorant, spuse ea.

Tearle se ridică imediat.

— Dacă este vorba de un alt bărbat, îl voi ucide. Niciun bărbat nu va avea ce-mi aparţine.

— Vrei să încetezi odată! ţipă Zared. Chiar nu vezi că cel care vorbeşte nu eşti tu? Prin tine vorbeşte acum licoarea vrăjitoarei.

Toată concentrarea lui Tearle era pe trupul ei, aşa că nu înţelesese prea bine ce voise să spună.

— Tu eşti o vrăjitoare, spuse el dându-se jos din pat pentru a o ajunge.

Zared alergă în celălalt colţ al camerei. Jos, aruncate, erau hainele lui împreună cu pumnalul pe care Tearle îl purta întotdeauna la brâu. Îl ridică şi-l ţinti spre el.

— Nu te apropia de mine, spuse ea.

Există momente când un bărbat ar putea plânge, se gândi Tearle. Părul roşu al lui Zared îi atârna până la umeri, iar pumnalul parcă îi sporea frumuseţea.

— Zared, îţi voi da orice; spune-mi numai ce doreşti: Bijuterii? Proprietăţi? Ce doreşti?

Zared îl privea.

— Nu avea nimic pe el şi arăta chiar mai bine decât îmbrăcat. Ar fi dorit să o ia în braţe, s-o atingă, însă nu voia ca el să facă asta din cauza acelei licori. Se gândi că nici sub efectul licorii, Tearle nu devenise violent. Tot nu o forţa să se culce cu el.

Să meargă la acea vrăjitoare nu fusese ceva onorabil pentru ea, însă îşi va salva onoarea supunându-se efectelor licorii. Trecu pe lângă el, fără să-l atingă, după care se întinse pe pat. Se întinse ţeapănă, cu mâinile pe lângă ea şi cu picioarele lipite.

— Poţi să faci ce vrei cu mine, spuse ea.

Tearle nu s-ar fi gândit niciodată că dorinţa i se va risipi, însă aşa se întâmplă. Unii bărbaţi găsesc femeile care se împotrivesc mai atrăgătoare. El însă nu. Aşa că se aşeză pe marginea patului şi o privi.

— Eşti o femeie care poate duce un bărbat ia paroxism, îi spuse el. Mă doreşti aşa de mult, încât al

recurs la licoarea unei vrăjitoare, riscând astfel să mă otrăveşti. Totuşi, atunci când eu te ating, mă ameninţi cu pumnalul. Spune-mi, cum aş putea eu oare să te înţeleg? Aş vrea ca cineva să-mi explice firea femeilor, sau doar pe soţia mea nu sunt în stare să o înţeleg?

— Ştiai de licoare? întrebă ea.

Tearle se duse la cingătoare şi scoase de acolo un mic săculeţ pe care i-l arătă.

— Uite, aici este licoarea ta.

— Eu am pus-o în paharul cu bere, Aşa că nu poate fi aceasta, spuse Zared luând săculeţul.

— Nu aveam de gând să beau porcăria aia. După câte ştiu eu, e făcută şi din ochi de broască sau ceva mai rău.

Zared deschise săculeţul şi mirosi. Conţinutul mirosea la fel de urât pe cât îşi amintea ea. Ridică apoi privirea spre el.

— Dacă astea sunt ierburile pentru care am plătit-o pe vrăjitoare, atunci tu ce ai băut?

— Mentă, cred. Nu ţi-aş recomanda. Nu merge cu bere, însă a fost mai bună decât ar fi fost porcăria pe care mi-ai fi dat-o tu.

— Dacă nu ai băut licoarea, atunci ce a cauzat această... această dorinţă a ta? spuse ea ţinând săculeţul.

Auzind asta, Tearle nu ştia dacă să râdă sau să urle. Dar nu a râs, nici nu a urlat.

— Nu ştiu cum de nu ţi-ai dat seama că te doresc ca un nebun, de la prima noastră întâlnire, spuse el încet. Am crezut că o să înnebunesc. De ce crezi că m-am angajat sluga fratelui tău? Crezi că mi-a făcut plăcere să intru în noroi până la genunchi, pentru a-i căra lăncile? Sau crezi că am rămas cu voi pentru că mi-a plăcut compania lui? Sau a ta? Atunci, la turnir, nu mi-ai spus nici măcar o vorbă bună.

— Însă eu am crezut că nu-ţi plac. Am crezut că tu voiai să... să... Se întrerupse şi se ridică în capul oaselor.

— Să pun mâna pe averea Peregrinilor? spuse Tearle, întinzându-se apoi lângă ea şi apropiindu-şi buzele de ale ei. Am avut numai un singur obiectiv: aceia de a atinge trupul tău.

— Într-adevăr? Nu crezi că arăt că un băiat?

— Eu sunt singurul bărbat care mi-am dat seama, de la început, că eşti fată şi nu băiat, spuse Tearle uitându-se insistent la ea.

— Dar dacă nu ai băut licoarea, atunci de ce ai reacţionat aşa? Şi de ce nu ai venit la mine mai demult?

Tearle nu se mai putu abţine şi începu să ţipe:

— Cum, nu ţi-ai dat seama că te-am curtat?

— M-ai curtat?

— Da, te-am curtat. Mi-am dat seama, după ce am petrecut ceva timp cu fratele tău, că ideea unui Peregrine de a curta este aceea de a îngenunchea o femeie. În alte case – eu susţin această idee – o femeie se curtează prin darurile pe care i le faci.

— Dar ce este cu anularea căsătoriei? Ce se aude cu răspunsul regelui?

— Ce răspuns? întrebă Tearle. Ce anulare a căsătoriei?

— Acela pe care... Nu ai trimis mesajul? îl întrebă ea zâmbind.

— Am simţit eu că toate astea vor fi trecătoare. Am sperat că, dacă te voi putea îndepărta de fraţii tăi, vei vedea că eu nu sunt un monstru, aşa cum credeai că sunt la început, spuse Tearle luându-i mâna şi sărutând-o. Te-am dorit din prima clipă când te-am văzut împotrivindu-te oamenilor fratelui meu. Te-am iubit din clipa în care te-ai întors să vezi dacă am murit

sau nu, chiar dacă eu eram un Howard, iar tu ai fost învăţată să mă urăşti.

— Mi-era teamă că vei muri şi asta va da naştere unui război în care îmi voi pierde familia. Nu mi-a păsat de tine.

— Poate că pot schimba asta, spuse el privind-o înflăcărat. Poate te pot face să-ţi pese de mine.

Zared se întinse la loc pe pat.

— Nu cred că poţi face asta. Niciun Howard nu poate face o Peregrine să ţipe de plăcere.

— Ce ştii tu despre ţipetele de plăcere?

— Am auzit femeile cu care se culca Severn, ţipând de plăcere. Tu nu mă poţi face să ţip la fel, spuse ea provocându-l.

— Oh, spuse el. Mai vedem noi!

Începu să o sărute cu patimă. Acum nu mai era nevoit să vorbească. Doar să o sărute. O sărută şi o mângâie până crezu că o să înnebunească. Când pătrunse în ea, se aşteptă ca Zared să ţipe de durere, însă nu a fost aşa.

— Mi-a plăcut, spuse Zared mai târziu, când Tearle moţăia în braţele ei. O vom mai face. Poate să dureze şi mai mult?

Tearle ridică o sprânceană şi se uită la ea.

— Poate. Puţin mai târziu.

— Ah, spuse Zared. Înţeleg.

Dacă altă femeie i-ar fi spus asta, Tearle ar fi crezut-o, însă ţinând cont de experienţa ei de viaţă, se îndoia că aceasta înţelesese.

— Ce ai înţeles?

— Că eşti un Howard slab, care nu este în stare de nimic. Crezi că viitorii noştri copii vor fi la fel de slabi ca tine?

— Voi avea eu grijă să ţipi rău de tot până dimineaţă, spuse Tearle năpustindu-se asupra ei.

13

Zared se aşează, bucuroasă, la masă. Soţul ei o privea cu o asemenea superioritate şi îngâmfare, că o făcu să se strâmbe. Însă era fericită, foarte fericită.

— Ce spui să facem astăzi? o întrebă Tearle zâmbind.

— Învaţă-mă să citesc, spuse ea repede.

Pentru Zared, urmară două săptămâni de trai ca în Rai. Părea că doreşte cu ardoare să primească afecţiune. Voia parcă să răscumpere anii când fusese forţată să se poarte şi să arate ca un băiat. Tearle, spre deosebire de bărbaţii pe pare îi cunoscuse până atunci, era bucuros să-i arate cum trebuie să se poarte şi să vorbească o femeie, care sunt lucrurile pe care o femeie ar trebui să le facă.

O ajută să-şi cumpere rochii care să i se potrivească şi pe care el le considera frumoase. În fiecare seară o pieptăna, fiecare dintre ei sperând că astfel părul va creşte mai repede. Jucau diferite jocuri interesante, călăreau, mergeau la vânat, iar câteodată, pur şi simplu stăteau degeaba. Tearle începu să o înveţe să citească şi chiar îi arătă cum să cânte la lăută. Scriseseră împreună câteva poezii, Tearle spunându-i că are un talent deosebit la poezie.

Peste toate acestea, făceau dragoste. Orice părea să aibă o conotaţie sexuală pentru ei. De câte ori vedeau un copil, se gândeau să facă şi ei unul. Muzica îi făcea să se retragă în camera lor. Poeziile, de asemenea, căci unele poezii, scrise de Zared, erau chiar obscene.

Zared îl învăţă pe Tearle cum să folosească un

pumnal. Demonstraţia ei îi aţâţă poftele lui Tearle. Nu pentru că îl învăţa ceva ce el nu ştia, ci pentru că Zared îi făcea demonstraţia fiind complet dezbrăcată.

S-au jucat de-a v-aţi-ascunselea, o zi întreagă, căci plouase de dimineaţă până seara. Le venea să facă dragoste, oriunde şi oricând.

Tearle, care în trecut fusese nevoit să facă dragoste eu femei, în secret, era acum parcă fascinat de libertatea lui. Putea face dragoste cu soţia sa oricând poftea.

Era de asemenea fascinat de Zared. Nu i se spusese ce ar trebui şi ce nu ar trebui să facă o „doamnă", aşa că era dispusă să încerce orice. Era, de asemenea, atât de atletică că îl făcea, uneori, să se simtă bătrân şi ramolit. Ea se căţăra pe copaci, cu agilitatea şi iuţeală unei şopârle. El o urma şi apoi făceau dragoste pe o creangă ramificată a copacului.

Zared nu avea acele temeri cu care Tearle credea că se naşte femeia. Nu-i era teamă de înălţimi, de arme sau de porci mistreţi.

Într-o seară, cum stăteau unul lângă altul, Tearle o întrebă de ce este atât de neastâmpărată şi de vioaie.

— Nu-ţi dai seama că sunt liberă? îi spuse ea. Nu am mai fost niciodată aşa. Tu ai trăit atât de liber că nici nu-ţi poţi închipui cum este să fii prizonier. Tu eşti atât de moale!

— Poate că sunt acum, însă nu sunt mereu aşa, spuse el, puţin jignit.

— Nu, prostuţule, n-am vrut să spun asta. Vreau să spun că ai un suflet bun. Eşti amabil, gentil şi nu te laşi niciodată purtat de mânie.

— Tu parcă vrei să-mi spui că nu sunt un adevărat bărbat. Ai văzut şi tu cicatricele de pe trupul meu. Mă pot lupta şi eu la fel ca şi ceilalţi bărbaţi.

— Te poţi lupta în concursuri, însă poţi tu ucide un om? Te poţi uita în ochii unui bărbat şi apoi să-l ucizi?

Tearle o luă de mână şi o privi fix.

— Îl voi ucide pe cel care se va atinge de tine.

— Da, probabil că aşa vei face, spuse Zared oftând. Nu ştia cum să-i explice ce anume voia ea să-i spună. El nu înţelegea ura. Nu ştia cum este să te hrăneşti cu ură, să vezi ura măcinând sufletele celor din jur.

— Tu te poţi uita în ochii unui om şi apoi îl poţi ucide? o întrebă el.

— Dacă el ar fi un Howard, spuse ea, fără să se gândească. Se întoarse apoi spre el şi îl privi cu groază.

— Eu sunt un Howard, spuse el încet. Chiar te-ai putea uita în ochii mei şi apoi să mă ucizi?

Zared nu ştia ce să-i mai spună. Ştia că nu ar fi în stare să-l ucidă. Sau ar putea? Dacă el ar fi o ameninţare pentru unul din fraţii ei, oare ce-ar face ea?

Se scutură şi îl privi.

— M-am uitat de multe ori în ochii tăi şi te-am ucis. Nu eşti tenace deloc. Eşti slab. Eşti un papă-lapte, care se smiorcăie mereu. După ce facem dragoste câteva ore în şir, eşti „terminat”. Noi, Peregrinii, suntem… Zared nu mai putu spune nimic, căci Tearle începuse să o sărute din nou.

Cam pe ia mijlocul săptămânii a treia, fericirea lui Zared începu să se năruie. Abia dacă se luminase de ziuă. Era încă în pat, când uşa se dădu la perete. Unul dintre oamenii lui Tearle năvăli în cameră. Avea faţa roşie, iar venele parcă i se adunaseră toate în cap, bătându-i cu putere.

— Vin, spuse el,

Zared privi năucită. Fusese în siguranţă atâta timp, încât nu îşi imagina că mai poate fi în pericol vreodată.

— Câţi sunt? întrebă Tearle.

— Sute. Sunt toţi înarmaţi.

— Pregăteşte oamenii. Aminteşte-le să nu ţintească. Oamenii aceia sunt acum rudele mele. Nu vreau să se verse sânge în această zi.

La auzul cuvântului „sânge”, Zared se trezi de-a binelea şi se ridică în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat?

Tearle îi făcu semn bărbatului să plece, după care se întoarse spre ea.

— Fratele tău a venit cu o armată. Cred că vrea să mă ucidă şi să te ia acasă.

Zared nu suflă o vorbă, însă se simţea de parcă tot sângele i se scursese din vene. Vru să se dea jos din pat, însă Tearle o luă de mână.

— Ce vrei să faci?

— Să mă duc la fratele meu. Nu-i voi permite să te ucidă. Îi voi spune că ai fost bun cu mine,

Mâna lui o ţinea strâns.

— În ciuda faptului că sunt un Howard, m-am purtat frumos cu tine, spuse el, sarcastic. Acum ai de gând să mă părăseşti?

— Vreau să pun capăt acestui război, ţipă ea.

— Vrei să faci aşa ceva? întrebă el.

— Da. Îi voi spune fratelui meu că eu am vrut să mă căsătoresc cu tine. Am să-i spun că mă copleşise dorinţa. Trebuia neapărat să-mi iau un bărbat. Poate că va înţelege asta. Totuşi, Rogan este un om de onoare. El nu s-ar fi lăsat purtat de dorinţă, aşa cum am făcut eu. El ar fi murit mai înainte de a se căsători cu un duşman şi ar fi urât acest duşman pentru tot restul zilelor lui. El nu ar fi ajuns, aşa cum am ajuns eu,

să-şi iubească duşmanul. Tearle o lăsă să vorbească. O privea doar. Vrei să stai aici toată ziua? se răţoi ea. Refuza să creadă că asta va fi ultima oară când îl vede. Nu avea nicio urmă de îndoială. Fratele ei nu i-ar da voie niciodată să rămână cu un Howard. Rogan va anula căsătoria, spunând că ea nu a avut permisiunea fraţilor ei mai mari pentru a se căsători. De ce mă priveşti aşa ciudat?

— Tu încă mă mai priveşti ca pe un Howard. Încă crezi că sunt slab, iar fratele tău – pentru că foloseşte numai mijloace violente – crezi că este atotputernic. Chiar nu poţi vedea că violenţa nu este întotdeauna un răspuns?

Zared clătină din cap.

— Am să văd eu dacă mai eşti de aceeaşi părere, atunci când sabia fratelui meu va şuiera deasupra capului tău. Se duse la dulap, luă de acolo hainele pe care i le dăduse băiatul bucătarului şi începu să se îmbrace.

— Nu, spuse Tearle hotărât. Tu nu mai eşti un băiat. Nu mai eşti un băiat Peregrine. Acum eşti o femeie Howard.

— Nu sunt, ţipă Zared, aruncând cu hainele. Nu voi fi niciodată o Howard. Nu pot fi o Howard. Cei din familia Howard sunt duşmanii mei.

Tearle o luă în braţe.

— Sstt! Taci, dragostea mea. Nu trebuie să te temi. Fratele tău nu mi te va lua.

Zared îl împinse.

— Se va lupta cu tine. Chiar nu înţelegi? Fraţii mei îi urăsc pe cei din familia Howard. Rogan va muri tot încercând să te ucidă. Numai dacă eu mă întorc acasă, el nu-ţi va declara război.

— Atunci, fără îndoială, trebuie să te duci cu el, îi spuse ei zâmbind. Însă nu te vei îmbrăca ca un băiat.

Acele zile au luat sfârşit. Te vei îmbrăca într-o rochie cusută cu fir de aur. Astfel fratele tău va vedea că acum eşti femeie.

— Fratele meu va vedea că banii Howarzilor pot cumpăra rochii care reprezintă renta anuală a Peregrinilor, murmură ea. Fusese jignită profund de faptul că lui nu-i păsase de faptul că nu se vor mai vedea niciodată. Ea se va întoarce la fratele ei, iar el… Doamne Dumnezeule, nici nu voia să se gândească la pedeapsa ce o va aştepta pentru fapta ei, când se va întoarce acasă.

— Eu cu ce să mă îmbrac? întrebă Tearle.

— Ce-mi pasă mie cu ce te îmbraci tu? Eu nu voi mai fi aici să văd cu ce sau cu ce nu te îmbraci. Nu voi mai învăţa niciodată să citesc, se gândi ea. Nu voi mai avea copii sau un soţ care să mă ţină în braţe şi care să mă facă să râd.

— Cu ce crezi că l-aş putea impresiona pe fratele tău? Crezi că bogăţia îl impresionează? Sau că ar trebui să îmbrac armura? Nu ştiu dacă să mă îmbrac în haine cusute cu fir de argint sau cu armură. Vom forma o pereche frumoasă. Tu, în aur, eu, în argint Mă tem că fratele tău va vrea să vadă de ce sunt în stare. Şi atunci înseamnă că aceste haine argintii nu vor fi bune la nimic.

Zared se luă cu mâinile de păr.

— Fratele meu mărşăluieşte către tine, cu o armată, iar tu stai aici şi vorbeşti despre haine? Nu ai minte deloc? Nu-ţi dai seama că noi nu ne vom mai vedea niciodată? Că astăzi trebuie să mă întorc la fraţii mei? Zared încerca să nu plângă. Ştiam eu că această fericire nu poate să dureze mult. Ştiam eu că nu mi-a fost dat să trăiesc aşa fericită. Ştiam că se vor sfârşi toate.

Tearle o luă iarăşi în braţe.

— Uită-te la mine şi ascultă ce am să-ţi spun. Poate tu crezi că fratele tău este cel mai puternic bărbat de pe pământ, însă nu este aşa. Deşi îmi aminteşti, în fiecare oră, ai uitat că eu sunt un Howard. Am oameni şi bogăţii la dispoziţie care îl pot învinge repede pe fratele tău şi toată armata lui. Zared mări ochii, îngrozită. Îţi spun ceea ce aş putea face şi nu ceea ce intenţionez să fac. Ceea ce intenţionez este să mă predau fratelui tău.

— Nu poţi, suspină ea. Te va ucide.

— Oare? Tu ai spus că el este un om de onoare. Va ucide el un bărbat care nu numai că-i este văr prin sânge, dar acum îi este şi frate prin căsătorie? Va ucide el un om care se predă singur?

— Nu te poţi preda. Eu mă voi duce la el. Asta şi vrea. Tu nu-l cunoşti pe Rogan. Familia este totul pentru el.

— Iar tu ai devenit totul pentru mine, spuse el apropiindu-şi buzele de ale ei. Crezi că-ţi voi da voie să pleci? Crezi că-ţi voi da voie să pleci, după ce am luptat atât de mult şi de greu să te obţin?

— Nu… Nu ştiu.

— Nu ştiu ce să zic. Tot ce ştiu este că fratele meu te va ucide.

— Firavul tău frate nu va ucide uşor un Howard. Începu să râdă când se uită la Zared. Asta este femeia pe care o ştiu, se gândi. Acu, îmbracă-te! Sau vrei ca fratele tău să intre şi să ne găsească dezbrăcaţi? Eu mă voi îmbrăca cu hainele acelea cusute cu fir de argint. Cunoscând temperamentul fratelui tău, sunt sigur că, dacă mă voi îmbrăca în armură, o va lua ca pe o invitaţie la luptă, iar eu sunt deja obosit după ce o noapte întreagă m-am luptat în pat cu un alt Peregrine.

— Nu-l poţi învinge pe Rogan. El este ca un…

— Da, da, scuteşte-mă de aceste detalii despre

gloriosul tău frate. Poate că, într-o zi, vei vorbi despre mine ca despre un leneş care abia-şi poate aduna energia să se scoale din pat de dimineaţă. O întoarse cu spatele şi începu să o bată la fundul gol. Acum, îmbracă-te şi pregăteşte-te să-ţi întâmpini fratele cu toată graţia unei femei Howard.

De câte ori o numea o femeie Howard, inima lui Zared bătea un pic mai repede. Abia dacă-şi dădu seama când el a ieşit din cameră şi când a intrat Margaret să o ajute să se îmbrace.

Peste puţin timp, Tearle veni să o ia. Arăta minunat, îmbrăcat în acele haine cusute cu fir de argint şi mătase albastră. Ele îl scoteau în evidenţă părul negru. Zared nu mai văzuse în viaţa ei un bărbat mai frumos.

— În sfârşit, se pare că te mulţumesc şi pe tine cu ceva, îi spuse el şi râse când văzu cum îl privea. Îi oferi braţul. Mergem să ne întâlnim cu fratele tău?

Zared tremura din tot corpul în timp ce coborau scările şi, pentru prima oară, se uită la acea casă nu ca la una frumoasă, ci ca la una unde nu se putea apăra. Nu avea ziduri care să o protejeze, nici garduri care să oprească eventualii invadatori. Peste toate acestea, casa nu era construită din piatră, ci din lemn. O singură flăcăruie şi totul se putea transforma în scrum. Casa nu i se mai păru frumoasă, ci un loc bun de nimic. Se opri pe scări.

— Tu pleacă acum. Îi voi spune fratelui meu că voi merge cu el, dacă jură că nu-ţi va face niciun rău.

— Nu, spuse el sărutând-o dulce pe buze. Deşi ştiu că mă consideri un laş, nu sunt. O strânse de mijloc şi începură din nou să meargă, Şi, deşi tu aşa îl crezi, fratele tău nu este un Dumnezeu aici, pe pământ. Este şi el un om, aşa cum suntem toţi. Acum încearcă să nu mai arăţi aşa de speriată. Fratele tău va

crede că te-am bătut.

Da, se gândi ea, trebuie să-mi ţin firea. Rogan era destul de înfricoşător. Nu dorea să-i mai dea motive să fie mânios mai mult decât era.

Când îşi dădu seama ce avea de gând să facă soţul ei, crezu că leşină de frică. Crezu că are de gând să înfrunte armata fratelui ei, de unul singur. Aşa şi făcu. Ieşi împreună cu ea, în faţa casei, în micuţa grădiniţă plină de flori. Au rămas acolo, susţinând-o cu braţul, căci ea era pe punctul de a leşina de frică. Soarele făcea să le strălucească hainele.

— Nu poţi face asta, spuse ea, în neştire, auzind cum pământul răsună de copitele cailor pe care venea armata lui Rogan. Rogan va trece cu calul peste tine.

— Nu cred că fratele tău va fi atât de prost. Regele îl va sfâşia în bucăţele. Acum, fii tare şi zâmbeşte-i. Nu te bucuri că îl vezi?

Bărbatul acesta este nebun, se gândi Zared, nebun de legat. Dacă ar fi putut, l-ar fi apărat ea. Însă tot ce putea face era să stea nemişcată lângă el. Sângele îi zvâcnea în urechi, picioarele îi tremurau, mâinile îi îngheţaseră de frică, căci îşi văzu fratele apropiindu-se.

Rogan călărea în fruntea a aproximativ trei sute de bărbaţi. Zared se întrebă de unde apăruseră atât de mulţi. Pe unii îi recunoscu, pe alţii, nu. Încercă să-şi îndrepte spatele, însă parcă era făcut din gelatină.

Rogan venea direct spre ei. Caii tropăiau pe frumoasele alei, pe florile şi pe arbuştii din grădină. În ciuda situaţiei grave, lui Zared îi veni să râdă. Îşi aminti că Rogan spunea că florile nu înseamnă nimic în viaţă

— Bună dimineaţa, frate, spuse Tearle, vesel. Haide înăuntru să luăm masa împreună.

Rogan îşi opri calul. Părul lui roşu îl făcea să arate

furios, chiar şi atunci când nu era. Lui Zared i se păru că Rogan era mai mare ca niciodată, că arăta ca un uriaş.

— Am venit după sora mea, spuse el, pe un ton care o făcea pe Zared să-i dea ascultare întotdeauna.

Zared voi să plece la el, însă Tearle o ţinu.

— Vom fi gata într-un minut. Bagajele noastre nu sunt încă făcute. Până atunci, intră şi odihneşte-te cu noi. Am ordonat tăierea a zece vite ce vor fi fripte în curând. Caii pesemne că sunt înfometaţi şi ei.

Zared îşi privea fratele. Sigur că Tearle i se părea şi lui nebun, aşa cum i se părea şi ei.

Rogan nu-l luă în seamă. Îşi privea fix sora.

— Încalecă repede şi hai să mergem.

Zared încercă să i se supună din nou, însă Tearle o ţinu şi de această dată.

Rogan îşi trase spada.

— O obligi să nu plece? Am să te ucid chiar acum, zbieră el.

În acel moment, Tearle îi dădu drumul lui Zared, punând-o în spatele lui şi ducând mâna la micul pumnal ce-l avea la brâu. Zared sări între cei doi.

— Nu el mă ţine, ţipă ea cât putu de tare. Nimeni nu mă obligă să rămân aici. Sunt liberă să fac ce vreau. Oh, Rogan, nu-l ucide. Aici am venit de bunăvoie. Nu-i face rău.

Se uita când la unul, când la altul, dându-şi seama pe loc că-i insultase pe amândoi. Ştia că Rogan o considera o Peregrine de onoare şi că singura modalitate, prin care ea ar fi putut ajunge aici, era prin forţă. Acum aflase că nu era de onoare deloc, că ea trădase numele de Peregrine. În acelaşi timp îşi insultase şi soţul, căci procedase ca şi cum el nu era în stare să se apere singur, aşa că trebuia să intervină ea.

Tearle făcu primul pas spre împăcare. Zared era sigură că aşa se va întâmpla. Puse pumnalul la loc.

— Nu vreau să mă lupt cu tine. Suntem rude acum şi vreau ca ura dintre familiile noastre să înceteze pe loc. Vino să mâncăm împreună şi vom discuta despre viitor.

— Câţi oameni ai ascunşi în casă, Howard? tună Rogan. Vrei să ne îmbeţi pentru a ne învinge mai uşor?

— Putem mânca afară şi bea apă dacă aşa doreşti, spuse Tearle.

Oamenii din spatele lui dezaprobară.

— Nu te va ataca, spuse Zared. El crede în pace. Zared spuse asta, cu oarecare îndoială în glas. Cum se putea gândi cineva la pace, când are în faţa sa trei sute de bărbaţi înarmaţi?

Tearle îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Cred că ar fi bine ca tu să pleci. Eu şi fratele tău avem probleme importante de discutat.

— Nu vă pot lăsa singuri, spuse Zared, pălind.

Tearle îl privi pe Rogan.

— Poate că fratele tău mă urăşte, însă el nu este prost. Ştie că, dacă mă ucide şi te ia pe tine, acum că eşti soţia mea legală, atunci fratele meu va şterge de pe faţa pământului ce a mai rămas din familia voastră. Nu-i aşa, frate?

— Nu sunt fratele tău, tună Rogan. Du-te, nu-l voi ucide, îi spuse el lui Zared. Nu acum. Pregăteşte-te să te întorci cu mine.

Zared dădu din cap, îi mai aruncă o privire fratelui ei şi intră în casă,

*

— Ce fac? o întrebă Zared pe Margaret.

— La fel ca şi mai devreme. Bărbaţii mănâncă.

Fratele tău stă la masă tăcut şi ascultă. Numai lord Tearle vorbeşte.

— Da, da, ştiu că se pricepe să vorbească. Scoală şi morţii din mormânt cu vorbăria lui, spuse Zared amintindu-şi cum Tearle răstălmăcea tot ceea ce ea spunea şi făcea ca totul să iasă în avantajul lui. Fratele meu nu se lasă uşor dus de nas, aşa cum m-am lăsat eu, spuse ea pentru sine. Rogan nu va fi de acord cu ceea ce spune un Howard.

— Da, my lady Howard, spuse Margaret încet, făcând-o pe Zared să se strâmbe.

Zared se duse la fereastră se uită la frumuseţea locului şi a casei aceleia.

— Nu-mi va da voie niciodată să locuiesc aici, şopti ea. Va trebui să mă întorc cu fratele meu şi să părăsesc acest loc încântător, să-l părăsesc pe frumosul meu soţ, se gândi ea. Voi fi nevoită să mă întorc într-un loc unde domneşte ura şi unde nu se vorbeşte de nimic altceva decât despre război.

Soarele aproape apusese când Tearle urcă sus, în cameră. Zared sări imediat în picioare şi se duse la el, fără însă să-l atingă.

— Când plec?

— Mâine de dimineaţă, spuse el întinzându-se. Acei oameni ai fratelui tău mănâncă zdravăn. Nu-i de mirare că Rogan vrea să ia înapoi titlul şi pământul de la familia mea. Trebuie să-l coste o avere hrana acelor oameni.

— Îţi baţi joc de ceea ce reprezintă viaţa şi moartea pentru Peregrini?

— Eu încerc să iau totul în râs, spuse el zâmbind. Nu ţi-ai dat seama de asta? Am convingerea fermă că râsul îl poate face pe om să trăiască mai mult. Spune-mi, fratele ăsta al tău zâmbeşte vreodată?

— Liana îl poate face să zâmbească, spuse ea,

iritată, şi-i întoarse spatele. Înseamnă că mai avem doar o noapte. Doar noaptea asta o vom mai putea petrece împreună.

Tearle se aşeză pe marginea patului fi începu să se dezlege la ghete.

— Nu doreşti să te culci cu mine când vom fi în casa fratelui tău?

Zared rămase cu gura căscată.

— Tu nu poţi merge cu noi.

— Cum tu poţi suporta acel loc, eu de ce să nu-l suport? spuse el zâmbind.

Zared îngenunche în faţa lui.

— Nu mai glumi cu aşa ceva. Fratele meu te va ucide. Dacă nu pe faţă, atunci se va găsi o stâncă oare să se prăvălească, o spadă care să sară din teacă, un…

— M-am gândit şi eu la asta. I-am spus de asta fratelui tău. Dacă el nu s-ar teme de viaţa celor pe care-i iubeşte, m-ar fi ucis chiar astăzi. Cel puţin ar fi avut plăcerea să încerce. Nu am mai văzut niciodată atâta ură la un om.

— Te va ucide chiar dacă asta îl va costa totul. Nu te poţi duce nicăieri cu el.

— Nu sunt atât de slab sau de prost sau de încrezător, aşa cum se pare că mă crezi, spuse el ciupind-o de obraz. Şi nici fratele tău nu este atât de puternic cum îl crezi. Ştii că, atunci când eram mic, credeam că fratele meu Oliver este cel mai puternic şi mai curajos.

— Oliver Howard este gras, nu are pic de putere şi… Se întrerupse. Să nu crezi că eu nu-l văd pe fratele meu aşa cum este în realitate, continuă ea, dându-şi seama ce voia să spună el. Rogan nu este nici gras, nici slab de înger.

Tearle se aplecă spre ea.

— Nici eu nu sunt aşa.

Zared se ridică. De ce fiecare bărbat se crede invincibil?

— Ce ai hotărât tu, împreună cu Rogan? Ce l-ai convins pe fratele meu să facă?

— Ah, cel puţin recunoşti că sunt mai bun decât fratele tău, la ceva.

— Spune-mi, zise ea.

— A fost de acord cu planurile mele. Voi merge acasă la tine. Astfel fratele tău nu va mai crede că m-am însurat cu tine pentru a te folosi ca prizonieră. I-am spus că te-am luat numai pentru că-mi place trupul tău. Nici asta nu l-a făcut să râdă.

Zared se strâmbă. Într-adevăr, asta nu l-ar face să râdă pe Rogan.

— De ce-ai face tu asta? De ce ai vrea să pleci din această casă de vis, pentru a veni cu mine în casa săracă a fratelui meu?

Tearle tăcu o lungă perioadă de timp. Blândeţea ochilor lui o făcu să lase ochii în jos. Ştia că el merge pentru a fi aproape de ea. Rogan era atât de încăpăţânat, încât nu ar fi crezut-o niciodată dacă i-ar fi spus că este căsătorită cu un Howard pentru că aşa vrea ea, pentru că asta a fost dorinţa ei. Rogan ar rămâne la impresia că a fost forţată şi va face tot posibilul să o aducă înapoi acasă. Zared trebuia să se întoarcă cu el.

— Nu trebuie să mergi cu mine, şopti ea. Poate că mă voi putea întoarce la tine… mai târziu.

— Ha! spuse Tearle. Cred că fratele tău este mai rău decât mi l-ai descris tu. Omul acesta nu stă să asculte argumentele interlocutorului. Ştii că i-am oferit această casă numai să oprească acest război? I-am oferit jumătate din proprietăţile Howarzilor, în afară de moartea fratelui meu.

— El a refuzat, desigur. Tot ce are acum familia

ta aparţine, de drept, Peregrinilor.

— Te dorea pe tine mai mult decât aceste proprietăţi, spuse Tearle zâmbind. Cum ea îl privi uimită, el continuă. Este adevărat. Mi-a spus că a pierdut prea multe rude şi că nu mai suportă să mai piardă alt membru al familiei. Nu te-ar lăsa aici nici pentru toate bogăţiile pământului.

Zared zâmbi. Era bucuroasă că fratele ei o iubea atât de mult.

— Vezi şi tu că trebuie să mă întorc cu el.

— Înţeleg asta perfect. Ştiu şi că nu vreau să te las să pleci. Cine-mi va mai încălzi patul noaptea, dacă tu pleci?

— Vei găsi o altă femeie, spuse ea întorcându-şi privirea. Bărbaţii găsesc întotdeauna.

— Da, însă nu una care să se caţere în copaci, care să sară cu sabia asupra mea. Nicio femeie nu este atât de delicioasă ca tine.

— Nu poţi merge cu mine, spuse ea, luându-şi capul în mâini.

— Pot şi voi veni. Fratele tău, care are un cap de stâncă, nu va avea încotro. Voi merge şi voi sta cu tine şi familia ta până când el va înţelege că nu m-am căsătorit cu tine pentru a mă răzbuna. Tearle deveni gânditor şi adăugă: Deşi mă tem pentru viaţa mea, căci va auzi cum te fac să ţipi noaptea. Poate crede că te torturez.

— Eu nu ţip.

— Vino şi sărută-mă, îi spuse el zâmbind. Mâine vom merge cu fratele tău şi voi vedea şi eu acea casă vestită a voastră. Nu poate să fie atât de rea cum spui tu.

— Este mai rea decât am spus, zise ea aşezându-se pe genunchii lui.

Tearle îşi plimba mâna pe pulpa ei.

— Am o constituţie mai tare decât îţi închipui. De fapt, cred că sunt făcut din oţel. Ştii un loc unde aş putea să-mi ascund sabia?

— Oh, Tearle, prostuţule, spuse ea râzând şi punându-şi mâinile în jurul gâtului lui.

Începură să se sărute.

14

Liana se lungi la loc, pe perne, închizând ochii din cauza durerii. Cu două zile în urmă, dăduse naştere unui băieţel dolofan şi brunet. Naşterea fusese grea şi era istovită. Încă nu se putea mişca de durere.

— Cum le merge? întrebă ea pe moaşa Joice, care deretica prin cameră.

— Nu este nicio schimbare, spuse femeia. Aşa nu se mai poate trăi.

Liana dădu din cap afirmativ. Trecuse o lună de când Zared venise împreună cu Howard. De atunci, ura Peregrinilor din castel se adâncise. Liana nu fusese în stare să-şi convingă soţul că această ură a lui nu-şi are rostul. „Este soţul surorii tale”, îi spusese ea, însă Rogan refuzase să accepte aşa ceva. Vedea la Howard ceea ce dorea el. Şi ceea ce voia el să vadă era un bărbat care-i era duşman.

În ultimele patru luni, Rogan făcuse totul pentru a-l doborî pe Howard. Îl supusese la antrenamente, până când Liana văzuse umerii bărbatului aplecându-se de oboseală. Rogan născocea pentru bărbatul acela teste înfiorătoare, ca, de exemplu, să fie atacat de şase cavaleri musculoşi pe coridoare şi asta după o zi lungă de antrenament pe câmp. Ceea ce numea Rogan antrenament putea omorî pe cei mai mulţi dintre

bărbaţi.

Dar Tearle rezista şi nu se plângea de nimic, niciodată. Liana îl văzuse uitându-se la Rogan hotărât, ca şi cum spunea că va supravieţui la orice i-ar fi dat acesta de făcut.

În ultimele săptămâni, Liana, ce era însărcinată, nu mai putu părăsi camera, însă vedea sau auzea ceea ce se întâmpla. Aşa cum stătea liniştită, cu andrelele în mână, observa şi vedea mai multe decât dorea să vadă.

Când auziseră că Zared s-a căsătorit cu un Howard, Liana crezuse că soţul ei va muri de apoplexie. Violenţa mâniei sale fu ceva ce Liana nu mai văzuse până atunci. Cu ani în urmă, când Oliver Howard o luase prizonieră, Lianei i se spusese, mai târziu, că bărbatul ei avusese un şoc, un şoc atât de mare încât oamenii se temuseră că el înnebunise.

Cu toate că Liana protestase, zi şi noapte, Rogan ridicase o mică armată şi merseră la casa lui Howard să-şi ia sora.

— Poate că s-a căsătorit cu el pentru că-l iubeşte, a spus Liana. Poate că l-a ales aşa cum te-am ales şi eu pe tine.

Rogan nu a ascultat-o. Nimic din ceea ce îi spunea ea nu îi schimba părerea. Era hotărât să-şi adune oamenii şi să meargă după sora lui.

— Acesta va fi sfârşitul, spusese Liana.

Petrecuse ore întregi în capelă, rugându-se pentru viaţa soţului ei, ştiind că mai avea doar câteva zile când mai putea să-l mai vadă în viaţă. Întreaga armată a soţului ei era totuşi prea mică pentru a învinge armata mare a familiei Howard.

Liana nu putuse să facă nimic, în timp ce Rogan îşi chemase fratele, forţându-l să-şi lase soţia la castelul Bevan. Severn era la fel de furios ca şi fratele

său şi spusese cum fusese păcălit şi minţit de acel Howard. Severn spunea mereu că Howard îl asigurase că Liana îl trimisese să-i ajute la turnir.

Trecuseră câteva zile până când soţul şi cumnatul Lianei fuseseră gata să mărşăluiască spre casa lui Howard. În ultimul moment, Rogan insistase ca fratele său să rămână în urmă, pentru că era sigur că Oliver Howard va ataca în momentul în care castelul Moray va fi părăsit, având nevoie numai de o armată mică pentru a-i cuceri.

Tot timpul cât Rogan fusese plecat, Liana stătuse în genunchi, în capelă, rugându-l pe Dumnezeu ca soţul el să se întoarcă viu.

Nu fusese pregătită pentru felul în care s-a întors soţul ei. Era călare, alături de un bărbat chipeş, cu părul negru, îmbrăcat în veşminte alese, aşa cum nu mai văzuse de ani. Şi, alături de ei, călărea Zared, dar o Zared mult schimbată faţă de băieţoasa fată care plecase la turnir. Liana a urmat micuţul grup şi, la vederea chipului soţului ei, speranţa că, într-un fel, căsătoria unui Peregrine cu un Howard reuşise să împace cele două familii, se spulberare. Pe faţa lui Rogan nu era nicio urmă de iertare sau fericire, ci numai furie şi ură.

A stat la fereastră privind grupul, iar inima începuse să-i bată cu putere.

— Trimiteţi-o pe Zared la mine, spusese ea. Liana ştia că soţul ei putea să aştepte, dar nenorocirea pe care o văzuse pe chipul cumnatei sale era ceva ce dorea să înţeleagă.

Zared a intrat, împiedicându-se, în camera Lianei şi, fără introducere, s-a aruncat la picioarele cumnatei sale, punându-şi capul în poala ei. Liana le-a dat drumul celorlalte femei din cameră şi şi-a strecurat degetele în părul des al lui Zared.

— Spune-mi totul, a zis ea.

Cuvintele veneau fără încetare când Zared i-a povestit despre turnir şi despre târgul pe care-l făcuse cu Howard, acela de a se căsători cu el dacă acesta o va determina pe lady Anne să să căsătorească cu Severn.

— Nu am crezut niciodată că va putea, a spus Zared plângând. Credeam că nu era niciun pericol.

Liana i-a mângâiat părul şi a ascultat-o. A ascultat-o nu numai cu urechile, dar şi cu inima şi a auzit mai mult decât cuvinte. Zared a spus că fusese „păcălită” şi obligată să se căsătorească cu un Howard, dar era o undă de căldură în vocea ei, care i-a spus multe Lianei.

— Spune-mi despre momentele când eraţi singuri, a zis Liana, încât Zared şi-a şters ochii pe fusta din mătase a cumnatei şi i-a povestit despre cele câteva săptămâni petrecute împreună.

— Casa lui e un loc lipsit de valoare, bineînţeles, a spus Zared. O duzină de bărbaţi o pot cuceri. Oh, dar e încântătoare. I-a povestit despre casă şi a descris în detaliu, hainele pe care le purtase acolo şi i-a mai spus despre foc şi despre cele câteva locuri unde fusese şi despre ce făcuse cu el.

— Şi acest Howard, cu care eşti căsătorită, este duşmanul tău, ca şi al lui Rogan?

Zared şi-a încleştat dinţii pentru a-şi stăpâni lacrimile.

— Nu ştiu ce este. Nu-l înţeleg. Este atât de cald şi generos! Mă preţuieşte şi îmi cântă, îmi face daruri, îmi citeşte şi, câteodată, simt că aş muri fără el, dar…

— Dar ce?

— Dar nu ştiu ce este în mintea lui. Nu ştiu dacă este de încredere. Nu am mai întâlnit un alt bărbat ca el. Spune că nu vrea război, însă dacă eu am încredere

în el şi el minte? Dacă am încredere în el şi îmi trădează familia şi mă trădează şi pe mine? Cum pot să uit de ura ce zace în mine de când m-am născut, pentru câteva săptămâni în care un bărbat a fost bun cu mine? Trebuie să fiu mai dură decât atât. Trebuie să fiu mai puternică. Nu pot permite ca pasiunea pentru el să mă facă să uit faptul că este un Howard.

La aceasta, Zared a plâns din nou, iar Liana a simţit suferinţa din vocea ei. Zared era mai mult decât confuză în legătură cu ceea ce era bărbatul cu care se căsătorise şi cu ceea ce simţea pentru el.

— Am început să am încredere în el, dar nu ştiu de ce s-a căsătorit cu mine. Câteodată cred ce-mi spune, dar câteodată îmi este frică de propriile mele gânduri. Spune că vrea să pună capăt urii, dar mă tem că tocmai eu am adus duşmanul în casa noastră. Dacă câştigă încrederea noastră, va putea deschide porţile, noaptea, şi va lăsa armata fratelui său să vină aici. Poate să ne omoare în timp ce noi dormim.

— Şi ce va câştiga cu asta?

Zared s-a uitat la Liana ca şi cum aceasta ar fi înnebunit.

— Va avea titlul de duce şi pământurile. Niciun Peregrine nu va mai putea pretinde că pământurile sunt ale lui.

Auzind răspunsul lui Zared, Lianei i se făcuse frică şi îşi dorise să nu fi auzit niciodată de îngrozitorul Howard. Începuse să se teamă pentru vieţile tuturor membrilor familiei: pentru fiul soţului său, pentru copilul ce-l purta încă în pântece, pentru sora şi fratele lui. În fiecare noapte, îl bătuse la cap pe Rogan să înceteze să se mai poarte aşa cu Howard, însă voia să se asigure că acesta nu a încetat să-i supravegheze, zi şi noapte.

Odată, Liana a ieşit cu copilul în curte, pentru a-i

arăta nişte căţeluşi, iar Howard, care tocmai trecea pe acolo, s-a oprit şi a zâmbit uitându-se la drăgălaşul copil, cu părul roşcat, care ţinea în braţe un căţeluş. Mai zâmbea când şi-a ridicat privirea spre Liana. Zâmbetul însă i-a pierit când a văzut că aceasta îşi luase copilul în braţe, voind parcă să-l protejeze. Tearle a oftat adânc şi a plecat mai departe.

Liana nu avusese timp să se gândească cum s-ar putea simţi fratele duşmanului lor. Era prea preocupată de faptul că Rogan, Zared şi Severn erau îngrijoraţi. Severn se simţea de parcă toate cele petrecute se întâmplaseră din cauza lui şi se străduia, din greu, să se ierte pe sine, însă nu progresa deloc. Nu mai părăsea câmpul de antrenamente, iar Liana ştia că îi era dor de soţia pe care o lăsase în castelul Bevan, într-o relativă siguranţă.

Cu fiecare zi ce trecea, ochii lui Rogan se afundau mai adânc în orbite. Aşa cum putuse să-şi dea seama Liana, nu dormea decât foarte puţin, căci teama îl ţinea în permanenţă treaz. Se temea că, în orice moment, familia lui poate să fie atacată. Într-o seară, Liana nu făcuse nimic altceva decât să se foiască în pat, când Rogan a sărit din aşternut, cu sabia în mână, până ca să deschidă ochii.

Cea mai îngrijorată era Zared. Cu fiecare zi ce trecea, se părea că ea slăbeşte şi păleşte, chiar sub ochii Lianei…

La începutul săptămânii a doua, Liana s-a uitat, cu atenţie, la cumnata sa, şi văzând cât este de palidă, a înţeles totul.

— Îl iubeşti, nu-i aşa, a întrebat-o.

Zared a încercat să se comporte de parcă cuvintele nu însemnaseră nimic.

— Ce importanţă are dragostea? El îmi este duşman.

— Da, însă el nu este duşmanul tău, nu-i aşa?

— Eu sunt o singură persoană. Trebuie să mă gândesc la toată familia.

Liana nu a mai găsit un alt răspuns pentru ea. I-a spus doar că, uneori, un om trebuie să se ia după propria-i pornire şi după ceea ce crede el şi nu după părerile altora. Ea a vorbit din propria-i experienţă, căci, cu câţiva ani în urmă, a trebuit să-şi urmeze propriile instincte care i-au spus să se căsătorească cu Rogan. Oamenii i-au spus că este proastă şi că el este un bărbat incapabil să iubească; însă s-a dovedit că ei nu au avut dreptate, căci ea a reuşit să-i scoată la lumină simţăminte pe care el le credea demult trecute.

Naşterea copilului lor dură trei zile lungi şi istovitoare. După aceasta, nu putu decât să stea în pat, însă supraveghea îndeaproape cursul vieţii din familia ei.

*

— Zared, spuse Tearle, uită-te la mine.

Erau în pat, ea stând foarte departe de el. Nu voia să-l atingă. Nici măcar nu ştia dacă mai poate să-l atingă. Totuşi, îl dorea.

— Sunt obosită, spuse ea.

— Se pare că întotdeauna eşti obosită, spuse el, pe un ton dur. Tăcu apoi o perioadă de timp, după care preciză: Nu pot să fac totul de unul singur.

Zared ştia ce voia să spună, însă nu-i răspunse. În fiecare zi trăia parcă în lad. De câte ori o vedeau singură, fraţii ei îi arătau urmele tragediei şi zidurile castelului. Cu ani în urmă, Howarzii asediaseră castelul, iar toţi locuitorii lui, inclusiv mama lui Zared, muriseră de foame. Înainte să moară, au fost nevoiţi să mănânce caii. Ţestele atârnau pe zidurile castelului

pentru a le aminti, în fiecare moment, de ceea ce le făcuse familia Howard.

— Tu ai vrut să venim aici, spuse ea, în cele din urmă.

— Nu, spuse el. Nu am vrut să vin niciodată în această casă, în care domneşte ura. Tot ceea ce am vrut şi voi vrea mereu este ca femeia pe care o iubesc să mă iubească şi ea.

— Am crezut că tu doreai să pui capăt acestei uti, spuse ea, puţin enervată. În fiecare zi vedea ce îi făceau fraţii ei. Muncile la care-l puneau puteau ucide uşor un om, însă Tearle nu se lăsase copleşit. Nici măcar nu se arătase supărat.

Zared se întoarse cu faţa spre el.

— Ce fel de om eşti tu? spuse ea, pe jumătate ţipând. Chiar nu vezi că toţi oamenii râd de tine? Primeşti toate câte ţi le face Rogan şi nu-l serveşti cu aceeaşi monedă.

Pe faţa lui Tearle se putea citi oarecare enervare.

— Dacă i-aş spune fratelui tău ceea ce cred despre el, m-ar lovi, iar eu i-aş răspunde. Cunoscând mânia fratelui tău, unul din noi va muri. Asta vrei? Să ne luptăm între noi? Să moară unul din noi? Asta te va face să crezi că nu sunt mai prejos decât fraţii tăi? Se rezemă într-un cot. Spune-mi, Zared, asta vrei? Asta trebuie să fac pentru a-ţi dovedi că sunt un adevărat bărbat? Se ridică în fund. Se pare că ţie nu-ţi este suficient faptul că eu am riscat moştenirea, căsătorindu-mă cu tine. Iubirea mea nu pare să te intereseze. Faptul că eu, un Howard, vin să locuiesc în casa fratelui tău – asta dacă cineva poate numi această vizuină a urii o casă – deci faptul că vin să locuiesc aici, singur, dorind să mă împac cu fraţii tăi, nu înseamnă nimic pentru tine. Tot ceea ce aş face nu îţi este suficient. Totdeauna doreşti mai mult. Tu mi-ai

spus că nu sunt un adevărat bărbat. Gata, până aici. Am obosit şi m-am săturat să fiu urât de voi. M-am săturat de privirile oamenilor de aici. Se dădu jos din pat şi o privi ţintă. Toate acestea nu ar însemna nimic pentru mine, dacă aş putea schimba mentalitatea doar a unei singure persoane. Dacă tu mi-ai acorda încrederea pe care o merit, atunci aş îndura, bucuros, toate aceste înjosiri. Se opri puţin, apoi adăugă: Nu mă voi lupta cu fraţii tăi, care sunt şi ai mei. Nu vreau să se mai verse sânge şi... şi spune-i cumnatei tale că nu mănânc copii.

Se îmbrăcă repede şi ieşi din cameră.

Zared ar fi vrut să-i spună ceva, însă nu ştia ce anume. Să-i spună adevărul? Că în fiecare zi trebuie să-şi amintească că el este un Howard? Îl vedea, urmărit de Rogan sau de Severn, şi dorea să alerge şi să-l protejeze, să împiedice lăncile să-l lovească pe la spate, să-i facă pe oameni să nu mai râdă de el.

Însă ea nu se amesteca în ceea ce-i făceau fraţii ei. Ea era încă o Peregrine, iar el îi era încă duşman.

Tearle nu se mai întoarse, iar Zared nu dormi deloc în acea noapte.

Trei zile mai târziu, Tearle şi copilaşul de trei ani al lui Rogan au dispărut.

15

Liana a descoperit, prima, că băieţelul lipseşte. Cu toate eforturile ei de a-l creşte, într-un mod civilizat, el era totuşi un Peregrine. Când împlinise un an, tatăl său îi dăruise o spadă de lemn, iar unchiul său, un coif de piele. La vârsta de doi ani, l-a suit deja pe cal. Era un copil ce fusese crescut printre copitele

cailor şi printre săbii. La vârsta de doi ani era luat, adesea, de tatăl lui, pe câmpul de antrenamente, şi-şi imita tatăl şi unchiul în mânuirea diferitelor arme.

La vârsta de trei ani nu-i mai era teamă de nimic. Liana îl bătea la cap mereu pe Rogan să-i supravegheze îndeaproape şi să nu-i dea voie să zburde liber, prin curtea castelului, pe unde puteai întâlni, de obicei, oameni beţi sau epuizaţi de Rogan în timpul antrenamentelor, căci aceştia puteau pur şi simplu să-l calce în picioare. Dar Rogan îi spusese că ea îmbătrânise deja şi că aşa crescuseră toţi Peregrinii şi că el dorea ca fiul lui să ajungă un bărbat puternic şi nu unul care să se ţină de fusta mamei.

Când Joice s-a dus să vadă ce mai face copilul şi nu l-a găsit în camera lui, aceasta nu s-a gândit că i se întâmplase ceva. Trebuia să aibă grijă de stăpâna sa, ce era foarte slăbită, şi de prunc. Nici măcar nu i-a spus stăpânei că băieţelul nu era în camera lui.

Nici Liana nu observase lipsa copilului, căci era prea ocupată cu mânia soţului ei din cauză că Howard dispăruse.

— Unde este, urlă el la Zared.

Zared stătea şi-l privea tăcută, căci îi mai răspunsese de o mie de ori. Nu ştia. Petrecuse noaptea cu ea, după care se sculase devreme şi plecase, iar ea nu l-a urmărit.

Ea nu-i mai spuse furiosului ei frate că s-au certat din nou sau, mai degrabă au continuat aceeaşi discuţie pe care o aveau în fiecare zi. Tearle se înfuriase că, deşi ar fi meritat, oamenii nu aveau încredere în el. Ea încercase să-i spună că, deşi nu putea avea încredere în el, era pur şi simplu sfâşiată în două părţi: o parte era alături de fraţii ei şi-o parte alături de ei. În loc să-l mai liniştească, asta l-a înfuriat mai mult

— Aşa cum fraţii tăi nu acceptă jumătate din

proprietăţile familiei Howard, la fel nici eu nu accept jumătate din ceea ce mi se cuvine, în totalitate. A ieşit tunând şi fulgerând pe uşă, iar ea nu l-a mai văzut de atunci.

Severn spuse că Howard nu fusese în stare să trăiască aşa cum trăiau Peregrinii, însă Rogan preciză că Tearle probabil s-a dus să-i spună fratelui său, punctele lor slabe.

— Încetaţi odată, ţipă Zared. A îndurat toate câte i-aţi făcut. A făcut tot ceea ce aţi vrut voi şi nici măcar nu s-a plâns. A putut îndura totul. Ar fi putut chiar mai mult.

— Atunci, unde este?

Zared nu ştiu ce să le răspundă. Se săturase el oare de ura Peregrinilor şi plecase pur şi simplu? Oare a plecat fără să-i spună un cuvânt de rămas bun? Oare s-a întors la fratele lui? Oare războiul era iminent? Oare familia ei va muri din cauza faptelor ei? Se gândea că nu mai poate suporta această agonie când, aproape de prânz, Liana a observat dispariţia copilului. Încă slăbită din cauza naşterii recente, nu suportase durerea de a observa lipsa primului ei născut.

— Howard mi-a răpit fiul, urlă Rogan.

Zared nu era sigură că aude bine.

— Nu, spuse ea cu tărie. Nu, nu el a făcut asta.

Rogan îi aruncă o privire prin care-i spunea că ea este la fel de mult duşmanul lui, cât era şi Howard.

Zared a rămas în castel în timp ce fraţii ei şi oamenii lor au plecat să caute copilul. Liana spusese că poate s-a dus în sat, cu unul dintre muncitori. Căutară în tot satul, pas cu pas, însă nu găsiră nici urmă de copil sau de Howard. Amândoi dispăruseră de pe faţa pământului.

La apusul soarelui, Rogan era gata să declare război familiei Howard, însă Liana şi Zared mai cerură

ceva timp, întrucât era posibil să nu fie nicio legătură între dispariţia copilului şi cea a lui Tearle.

Zared rămase în cameră, uitându-se pe geam. Privea fix spre nord, sperând să-şi vadă soţul venind călare. Spera ca el să fi vrut să stea o zi departe de Peregrini, o zi în care să stea la soare şi să privească florile. Nu le putea spune că el ar fi putut face asta, căci ei nu înţelegeau cum poate sta un bărbat să se uite la flori.

La căderea nopţii, oamenii luară torţele şi merseră în pădurea ce înconjura castelul, pentru a căuta copilul.

Acolo, în pădure, au găsit un braconier. La început, omul, îngrozit, a crezut că Rogan şi oamenii lui au venit să-l ucidă. Teroarea lui era atât de mare, încât nici măcar nu putea vorbi coerent. Când, în sfârşit, a realizat că Peregrinii nu erau interesaţi de cel ce vâna animalele de pe domeniul lor, le-a spus că a văzut un bărbat brunet şi musculos coborând cu un copil roşcat.

Rogan şi Severn i-au pus sute de întrebări, până când s-au convins că acel copil era copilul pe care-l căutau şi că acel bărbat era Tearle Howard.

S-au întors apoi acasă şi au început să facă planurile de război.

— Trebuie să fie altcineva la mijloc. Nu el a luat copilul, le spuse Zared. El n-ar fi putut să facă asta.

Rogan îşi vărsă toată furia şi durerea asupra ei, spunându-i că este numai vina ei, că din cauza ei inamicul Peregrinilor va dispărea.

— Dacă eşti însărcinată cu copilul lui, îl voi ucide imediat ce se va naşte, îi strigă el.

Zared nu putu fi de acord cu mânia sau cu logica lui. L-au adus pe braconier, iar acesta a mai spus povestea şi femeilor. L-a descris pe Tearle în amănunt.

De la culoarea hainelor, până la emblema Howarzilor de pe spada ce o avea la brâu. L-a descris şi pe fiul lui Rogan, cu părul lui roşcat. Nu mai era nicio urmă de îndoială. Tearle luase copilul. Împreună cu el mai călăreau alţi trei oameni, toţi purtând însemnele familiei Howard.

Zared dorea, cu disperare, să aibă încredere în soţul ei, dorea să-l contrazică pe braconier, însă nu putea găsi nicio explicaţie. Tearle fusese văzut împreună cu fiul lui Rogan, urmat de trei oameni – trei cavaleri Howarzi – mergând în direcţia proprietăţii Howard.

În dimineaţa următoare dispariţiei copilului, Rogan a plecat, împreună cu Severn şi trei sute de oameni. Era tot ceea ce putuse găsi. Nu avea suficienţi oameni pentru a declara război lui Howard, însă era tot ceea ce-şi putea permite un Peregrine.

Zared abia începu să le spună că doreşte să meargă cu ei, când Rogan se întoarse cu o privire furioasă. Ştia, în acel moment, că o consideră un duşman, la fel ca şi pe soţul ei.

— Femeile aşteaptă, în timp ce bărbaţii merg la război, îi spuse Liana, după ce aceştia plecară.

Zared nu ştia deloc să aştepte. Nu mai avea astâmpăr. Merse încolo şi încoace, până ce toci talpa pantofilor. Azvârli pantofii şi continuă să se plimbe desculţă, cu ochii ţintind orizontul.

Timp de două zile avu încredere în soţul ei, repetând întruna că el nu a trădat-o, n-a trădat familia ei. Îşi spuse că el nu putea să ia copilul. Încercă să-şi amintească de clipele frumoase pe care le petrecuseră împreună şi de faptul că el îi spusese, de sute de ori, că doreşte să pună capăt războiului dintre familiile lor.

A treia zi, pe la prânz, a sosit un mesager trimis de Rogan. Împreună cu mesagerul, a mai venit un om,

ce le-a spus că a văzut patru bărbaţi care purtau emblema familiei Howard – ducând cu ei un copil cu părul roşcat – ce se îndreptau spre proprietatea familiei Howard. Bărbatul locuia în apropierea proprietăţii Howard, aşa că-l recunoscuse pe Teorie.

În acel moment, Zared încetă să mai aibă încredere în soţul ei. Rămase tăcută. Nu spuse nimic după ce-l auzi pe mesager, însă nu o putu păcăli pe Liana.

Aceasta se întoarse şi văzu că Zared ieşise din cameră, aşa că alergă după ea. O găsi punându-şi armura pe care i-o făcuseră fraţii ei.

— Nu te voi lăsa să te duci după ei.

— Eu l-am adus aici, eu îl voi ucide. Îl voi găsi eu. Mă voi putea apropia de el şi îl voi ucide.

Liana ştia că nu te puteai opune unei Peregrine. Când era vorba despre ura lor împotriva Howarzilor, nu mai avea rost să încerci să-i convingi. Liana ieşi din cameră, chemă trei oameni – toţi invalizi şi prea bătrâni pentru a se mai putea lupta – şi le spuse să o păzească pe Zared. Nu avea de gând să-i permită să plece.

Zared fu ţinută sub pază două zile. Liana a eliberat-o înainte de sosirea micii armate a Peregrinilor.

Mânia lui Zared nu se risipise. Era atât de furioasă pe Liana, că nici măcar nu o putu privi în ochi. Când cumnata vru s-o ia de mână, Zared se trase înapoi.

— Se întorc, îi spuse Liana.

Zared o împinse şi o luă la fugă pe scări. Erau încă departe, însă putu vedea că soţul ei venea împreună cu ei. Călărea alături de Rogan, cu capul plecat şi cu mâinile legate la spate.

Zared îi privea cum se apropiau. Când veniră mai

aproape, putu să vadă că Tearle fusese bătut. Pentru o clipă, numai pentru o clipă, ea simţi durerea lui. Îşi aminti de felul cum el îşi plimba mâinile pe corpul ei, îşi aminti de zâmbetul lui. Imediat însă îşi aminti de faptul că el îi trădase familia.

Coborî scările şi ieşi în grădină. Liana se afla lângă ea, uitându-se la Tearle. Chipul lui frumos era acum negru şi albastru din cauza vânătăilor.

Zared simţi cum o podidesc lacrimile. Se întrebă cum se face că Rogan nu l-a ucis pe loc, apoi îşi dădu seama că îl adusese pentru a-l execută în public – o execuţie la care ea nu voia să asiste.

Văzu cum l-au împins de pe cal. Căzu şi se ridică cu greutate, căci avea mâinile legate. Când un om întinse mâna să-l ajute să se ridice, Tearle se retrase, neacceptând ajutorul ce i se oferea.

Zared stătea la trei paşi de el, privind cum încearcă să se ţină pe picioare, dându-şi seama cât de dureros trebuie să fie pentru el. Cum se ridică în picioare, o văzu. Chipul lui era aproape de nerecunoscut. Ea îl privea fără să schiţeze vreun gest. Nu avea de gând să lase această blândeţe şi milă, ce caracterizează familia, să o trădeze din nou, îşi trase umerii înapoi şi-l lăsă să înţeleagă, din privire, că nu se poate aştepta la ajutor din partea ei. Îl iubise poate cândva, însă această dragoste nu mai exista.

Tearle o privi mult timp, apoi se întoarse şi începu să urce scările castelului. Zared aproape că alergă după el, căci nimeni nu o mai privise aşa cum o privise el. De când se întâlniseră, Tearle a privit-o mai întâi amuzat apoi, mai târziu, cu dragoste. Însă niciodată nu a privit-o cu ură. Ea nu-l credea capabil de ură. Poate credea că ura este un drept exclusiv al Peregrinilor, un sentiment pe care ei îl perfecţionaseră şi la care erau specialişti.

Însă privirea, pe care ea a văzut-o în ochii lui, făcea pe aceea a lui Rogan să fie neînsemnată. Ura lui pentru ea nu era acea ură impersonală, a unui oarecare membru al unei familii, pentru o altă familie, ci era ura unei persoane pentru altă persoană. Acea privire putea fi numai a unui om care a iubit mult, însă această iubire s-a transformat în opusul ei.

Zared întoarse capul. Nu se mai putea uita cum el se împiedică de fiecare treaptă pe care o urca.

— Haide, mergi, îi spuse Severn din spate. Trebuie să cazi când se pronunţă sentinţa.

Zared se uită împrejur. În spatele lui Tearle erau câţiva din oamenii lui Rogan, apoi urma Liana, strângându-şi copilul la piept. În spatele ei mergeau Rogan şi restul oamenilor.

— Unde l-aţi găsit? întrebă Zared.

— L-am găsit înainte să ajungă la pământurile pe care ei ni le-au furat. Era singur, cu copilul. Severn se întoarse şi porni după ceilalţi.

Hotărâtă, Zared îi urmă.

*

Imaginea pe care a văzut-o era mai rea decât şi-ar fi putut imagină. Tearle, care abia se ţinea pe picioare, plin de sânge şi vânătăi, era înconjurat de oamenii lui Rogan. Liana, ţinându-şi în braţe copilul ce adormise cu capul pe umărul ei, stătea lângă soţul ei. Din privire i se citea uşurarea că i se găsise copilul.

— Ce ai de spus în apărarea ta, Howard? spuse Rogan, furios.

Tearle ridică capul şi îşi privi cumnatul.

— V-am spus totul, reuşi el să zică. Nu vei auzi nimic altceva.

— Luaţi-l şi ucideţi-l, spuse Rogan.

Liana fu cea care protestă. Nu din dorinţa de a-l salva pe Tearle, ci de teama răzbunării Howarzilor.

— Nu puteţi face asta. Fratele lui este duce. Copilul se trezi şi dădu din picioare, căci voia să-i dea drumul jos. Liana, încă slăbită, puse copilul jos şi se duse la Rogan. Trebuie să-l duci la Londra, în faţa regelui.

Rogan îi aruncă o privire dispreţuitoare lui Tearle.

— Regele nu va face dreptate. Acest om spune că nu a răpit copilul.

— Spune că el l-a salvat. Regele îl va crede, căci acest Howard are destui bani să-l cumpere şi pe rege.

— Nu ai răpit copilul? Ce vrei să spui?

— Nu ştiu, spuse Rogan. Omul ăsta se pricepe la vorbă.

Auzind că Tearle nu a răpit copilul, inima lui Zared începu să bată cu putere. Crezuse în el o dată, însă nu avea de gând să-l mai creadă şi a doua oară. Stătea acolo ţeapănă, văzând că el nu se mai putea ţine pe picioare, însă printr-o mare voinţă reuşea să stea drept. Nu se mai uitase la ea de când plecase din curtea castelului.

— Rogan, zise Liana, vreau să aud ce are de spus acest om.

— Nu, spuse Rogan. Nu vreau să mai ascult minciunile lui. Se întoarse spre oamenii lui şi le porunci: Duceţi-l jos.

Zared nu crezu că Tearle mai are putere, însă el se luptă împotriva oamenilor lui Rogan când aceştia puseră mâinile pe el.

Când văzu scena, copilul începu să plângă şi alergă spre ei. Ei, care nu se temea de nimic, alerga acum direct spre ei, plângând.

Toată lumea era atât de atentă la ceea ce se petrecea cu Tearle, că nimeni nu observă copilul, în

afară de Liana. Aceasta ţipă de groază, căci văzu copilul aproape de talpa unuia dintre bărbaţi. Acesta, cu încălţările lui grosolane, era aproape să sfărâme capul copilului. Toată lumea privea îngrozită.

Cu o ultimă picătură de putere, Tearle se răsuci şi protejă copilul cu propriul său corp. Talpa omului îl lovi cu putere pe Tearle. Toată lumea putu auzi un pârâit de oase. Erau coastele lui Tearle.

Pentru un moment, nimeni nu mai scoase o vorbă. Toţi erau împietriţi. Erau atât de năuciţi de cele ce văzuseră, că nu mai puteau face o mişcare. Tearle zăcea la pământ, acoperind copilul cu trupul său.

Liana se duse la copil, însă acesta puse mâinile în jurul gâtului lui Tearle şi se ţinu strâns de el.

Zared nu se mai putea mişca. Tearle, având lacrimi de durere în ochi, se roti şi luă copilul în braţe.

O privi pe Liana, peste capul copilului. Aceasta era încă îngrozită de faptul că fusese atât de aproape să-şi piardă copilul, căci talpa acelui om i-ar fi sfărâmat, fără îndoială, capul.

— Hei, văd că în ultimele zile am devenit prieteni, spuse Tearle, cu greu.

Rogan se îndreptă spre Tearle, însă Liana întinse mâna şi-l opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Toţi putuseră să vadă că Tearle abia mai avusese puterea să vorbească. Durerea pe care i-o provoca strânsoarea copilului era evidentă. Copilul însă nu-i dădu drumul nici când Liana întinse mâinile spre el.

— Nu puteam dormi, spuse Tearle încet. Am coborât şi… îşi ţinu respiraţia şi închise ochii, un moment, căci durerea era prea mare. Copilul era acolo. Ne-am… ne-am jucat cu o minge, pentru puţin timp. Tearle respiră din nou. După aceea, pesemne că am adormit. Am deschis ochii şi am văzut poarta deschisă,

iar copilul nu era nicăieri. Tearle se strâmbă de durere, căci copilul, ce-l strângea cu putere, îl lovise, fără să vrea, în burtă. Continuă: M-am ridicat şi am văzut copilul mergând spre pădure. Ştiam că oamenii fratelui meu supraveghează acest castel.

— Ştim şi noi asta, se răţoi Rogan. Nu vreau să mai ascult în continuare.

Liana se puse între Tearle şi Rogan. Ea dorea să-şi protejeze copilul şi pe oricine îl proteja la rândul lui.

— Ce ai făcut apoi? întrebă ea

— Am încălecat pe cal şi m-am dus după copil, spuse Tearle uitându-se la copil cu drag. Oamenii fratelui meu îl luaseră, exact aşa cum mă temeam.

Copilul se aşează acum în poala lui Tearle, jucându-se cu peticele rupte din hainele acestuia.

Tearle se uită spre Liana.

— Nu puteam ucide oamenii fratelui meu şi nu puteam pune în pericol viaţa copilului. M-am dus cu ei pentru al proteja.

— Nu vreau să mai ascult minciunile lui. El este un Howard şi este la fel de periculos ca şi un şarpe, spuse Rogan.

Liana se întoarse spre soţul ei.

— Crezi că fiul tău este atât de prost, încât să nu-şi dea seama cine îi este duşman şi cine nu? A mai îndrăgit copilul atât de mult pe vreunul din oamenii tăi?

— Îi era teamă de ceilalţi oameni, spuse Severn. Îţi aminteşti, Rogan? Băiatul a început să plângă când unul dintre oameni a încercat să se apropie.

— Nu îmi amintesc nimic, spuse Rogan, care nu se mişca de lângă Tearle.

Acesta privea copilul ce stătea pe genunchii lui.

— Oamenii fratelui meu sunt barbari. Ar fi ucis copilul doar ca să se distreze. Nu puteam permite asta.

Este un copil pe cinste, spuse el.

Zared nu scosese niciun cuvânt, însă în acel moment, îşi dădu seama că spune adevărul. Făcuse exact ceea ce spusese: se dusese după băiat şi stătuse cu el pentru a-l proteja.

— El spune adevărul, spuse ea fraţilor ei, simţind privirea grea a lui Tearle asupra ei.

— Un Howard nu ştie să spună adevărul.

— Ştie; el spune adevărul, zise Zared, cu tărie. Nu el a luat copilul. Se întoarse apoi spre Rogan. Unde l-aţi găsit pe soţul meu?

Când văzu că Rogan nu-i răspunde imediat, ştiu fără a se mai îndoi, că Tearle spunea adevărul şi, deodată, se simţi uşurată, mai uşurată decât se simţise vreodată în viaţa ei.

— Unde era când l-aţi găsit? ţipă ea la Rogan.

— Se întorcea, spuse Severn.

— Se întorcea? Inima lui Zared devenise încă şi mai uşoară. Vrei să spui că se întorcea aici? Aducea copilul înapoi? Cred că te-am auzit spunând că tu i-ai omorât pe acei bărbaţi ai lui Oliver.

De la Rogan nu se putea scoate nimic, aşa că ea se întoarse spre Severn.

— Acei bărbaţi îl urmăreau, spuse încet Severn.

Auzind aceasta, amândouă femeile explodară şi începură să ţipe la cei doi fraţi:

— Fugea de oamenii fratelui său? Ai ucis pe acei bărbaţi, după care l-ai bătut pe cel ce ţi-a salvat fiul? Ultima propoziţie fusese rostită de Liana.

Aceasta se duse apoi la Rogan şi-l privi ţintă.

— Oare ura aceasta a ta ţi-a întunecat într-atât mintea? Săptămâni întregi te-am văzut pedepsindu-l pe acest bărbat şi zi de zi el ţi-a suportat toate aceste abuzuri. Nu văd că el este diavolul care pretinzi că este. Arătă apoi către copil. Uită-te la el. Fiul tău de

trei ani are mai multă minte ca tine. Cunoaşte repede cine-i este prieten. Spunând asta, se întoarse spre Tearle. Poate că eşti un Howard, însă s-a dovedit că eşti mai întâi un prieten. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat copilul. Se aplecă şi-l sărută pe Tearle pe obraz, apoi luă băieţelul din braţele lui. Luaţi-l pe acest prieten şi îngrijiţi-l, porunci ea oamenilor din jur. Vreau ca toată lumea să se poarte cu el, cu grijă şi atenţie.

Tearle respinse mâinile ce se ofereau să-l ajute, mâini care, cu un minut înainte, încercaseră să-l ucidă. Încet, cu multă durere, reuşi să se ridice fără a geme.

— Nu voi mai sta aici. Mă voi duce acasă.

Liana aprobă din cap. Se simţea foarte prost pentru felul cum se purtase cu el în ultimele săptămâni şi înţelese faptul că el nu mai voia să mai vadă, în viaţa lui, vreun membru al familiei Peregrine.

Zared se aşează lângă soţul ei şi-şi privi, sfidătoare, fratele.

— Mă duc cu el.

Înainte ca Rogan să poată răspunde, Tearle spuse:

— Nu.

Zared se uită la el.

— Vreau să merg cu tine. Oriunde te-ai duce, vreau să merg cu tine.

Chipul lui Tearle era de piatră.

— Nu. Nu te mai vreau.

Zared simţi cum îi îngheaţă sângele în vene.

— Dar am încredere în tine. Ştiu că nu tu ai luat copilul. Ştiu acum că nu-mi eşti duşman.

Chipul lui Tearle rămase de piatră.

— Nu ai avut încredere în mine. Am văzut cu câtă ură mă priveai. Mă credeai vinovat, la fel ca şi fraţii tăi. Întoarse privirea în altă parte, ca şi cum cu ea nu mai are ce să vorbească. Se întoarse apoi spre Liana.

— Se poate să mi se dea un cal? Vreau să plec acum.

Liana dădu din cap.

— Nu eşti în stare să călăreşti un cal, acum. Eşti rănit şi nu are cine să le însoţească.

— Vreau să plec de aici, chiar acum, spuse el dorind să-şi înfrângă durerea.

Nimeni nu încercă să-l împiedice să plece. Nimeni nu încercă să-l convingă să rămână în castel. Chiar şi Zared se dădu la o parte din drumul lui, văzându-l cum iese din cameră şi din viaţa ei. Dorea să se ducă după el, însă mândria o împiedică. Dacă el nu o mai dorea, atunci nici ea nu-l mai dorea.

— Du-te după el, îi porunci Liana.

Zared însă clătină din cap şi se întoarse. Urcă în camera ei. Ţinea capul drept şi privirea fixă, încercând să nu se mai gândească. Dacă se gândea, atunci se lăsa copleşită de amintirile plăcute pe care le avea cu Tearle. Câte lucruri făcuse el pentru ea! Din primul moment fusese bun cu ea. Îi salvase viaţa, atunci la turnir, când o apărase cu trupul lui şi nu avea nicio îndoială că acum salvase şi viaţa copilului.

În ciuda acestor fapte, ea se îndoise de el. Liana o sfătuise să-şi asculte propriile instincte şi porniri, însă ea nu făcuse aşa. Lăsase ura să o influenţeze şi îşi întemeiase părerile nu pe ceea ce văzuse în realitate, ci pe ceea ce credea ea că ar putea fi adevărat. Aşa cum ea nu ura cu atâta forţă ca fraţii ei, aşa cum ea era diferită de ei, la fel şi Tearle se deosebea de fratele lui.

Mergând de-a lungul holului, simţea că ceva s-a schimbat. Se opri din mers şi se frecă pe mâini, căci începuse să se facă frig. Apoi, încet, se întoarse şi se uită în spate. Uşa de la camera bântuită era deschisă.

Rămase un moment pe loc. Vedea razele soarelui

intrând pe fereastră, totuşi i se părea că este o zi mohorâtă. Camera despre care se spunea că este bântuită era ţinută întotdeauna închisă şi încuiată. Zared nu intrase niciodată în acea cameră. Înainte ca Rogan să se căsătorească a doua oară, această cameră fusese încuiată. Tuturor le era teamă să intre acolo. Se spunea că, atunci când oamenii din castel aveau nevoie de doamna ce locuise în acea cameră, uşa se descuia.

Zared se uită în jurul ei şi văzu că este singură. Dacă uşa era deschisă, însemna că era deschisă pentru ea.

Făcu un pas spre uşa deschisă, dar picioarele i se împietriră. Abia le mai putea mişca, însă înaintă hotărâtă.

Cum dădu cotul, îşi ţinu respiraţia, neavând nicio idee ce va vedea în acea cameră. Poate un monstru? Sau o stafie?

Tremura când intră în cameră. Era palidă. Frica ei ajunsese la culme. Îi venea să ţipe sau să o ia la fugă, însă după un moment respiră uşurată. Nu era nimeni în cameră. Erau doar câteva scaune frumos tapisate. La fel erau şi pereţii. Cu toate că această cameră fusese încuiată de mulţi ani, era totuşi curată şi aerul era proaspăt. Nu se afla nimeni acolo.

Zared începu să respire liniştită şi începu să se uite cu atenţie la tapetul de pe pereţi. Era desenat acolo un… În timp ce ea se uita cu atenţie, o hârtie căzu parcă de sus, de pe tavan.

Ei îi îngheţă sângele în vene. Rămase împietrită, ţinându-şi respiraţia; simţi cum începuse să tremure uitându-se la hârtia ce căzuse pe podea. Era îngrozită. Nu îndrăznea să se întoarcă deoarece îi era teamă de ceea ce va vedea. Oare în spatele ei se afla o stafie? Trecură câteva minute şi ea nu se mişcă din loc. În

cameră nu era niciun zgomot. Deşi uşa era deschisă nu venea zgomot nici de afară.

Deodată, folosindu-şi tot curajul, se întoarse pe călcâie şi privi în spatele ei.

Nu era nimeni. Nu era nimeni în această cameră curată, ce ar fi trebuit să fie murdară şi prăfuită. Nu se vedea decât soarele de afară.

Trecu câteva momente până ce Zared să-şi poată controla trupul ce-i tremura din toate mădularele. Picioarele i se înmuiaseră parcă de frică, însă reuşi să se aplece şi să ridice hârtia.

Tearle nu avusese timp să o înveţe să citească foarte bine. Nu putu citi întreg mesajul, însă înţelese tot, căci avea acelaşi număr de versuri ca acea poezie pe care i-o citise Rogan, Ştia versurile pe dinafară, aşa cum le ştiau toţi cei din familia Peregrine.

Era o ghicitoare ce fusese compusă de familia lor cu mult înainte să înceapă această ură şi duşmănie dintre familiile Howard şi Peregrine.

Când roşul şi albul se transformă în negru
Când negrul şi galbenul devin una şi aceeaşi culoare
Când această culoare şi roşul se unesc
Atunci tu vei afla.

Nimeni nu ştia ce semnificaţie au cuvintele acestei ghicitori. Când era mai mică, stătuse multe nopţi nedormită, încercând să descifreze înţelesul ghicitorii. Uneori a crezut că dacă găseşte răspunsul, atunci îşi poate salva fraţii de la moarte. Însă crescuse văzând cum fraţii, tatăl şi mama ei mor pe rând. Fuseseră momente când era parcă hipnotizată de această ghicitoare. Dorea să-i găsească înţelesul, simţind că responsabilitatea de a-şi salva familia îi

revine ei. Nu putea mânui o sabie la fel de bine ca şi fraţii ei. Însă simţea că poate ajuta în alt fel.

Ţinând hârtia în mână, ieşi din cameră. În spatele ei auzi cum uşa se închide şi se încuie de la sine. Refuză să creadă asta.

— Trebuie să fi fost vântul, şopti ea luând-o la fugă.

Poate că dacă va descifra înţelesul ghicitorii, va putea înţelege ce se întâmplă cu viaţa ei şi poate va putea face pe Tearle să se întoarcă la ea.

16

Tearle muşcă dintr-un măr, uitându-se la oamenii fratelui său cum se antrenau. Sau poate că ar trebui să-i considere oamenii lui, de vreme ce fratele său era aşa de bolnav. Tearle ştia că ar trebui să-i pară rău de faptul că fratele lui era pe moarte, însă nu era aşa. Era sigur că ura îi va ucide fratele. Chiar şi pe patul de moarte, Oliver vorbea întruna despre ura lui faţă de Peregrine. „Vor încerca să ia tot ceea ce eu am realizat prin muncă grea”, spunea Oliver zi şi noapte. „Tu trebuie să fii tare şi puternic şi să-i împiedici să ia ce este al nostru. Vor afla repede că eu nu voi mai fi mult în viaţă pentru a-i opri.”

Tearle nu-i răspundea fratelui său. Toată lumea îl credea slab, fără forţă. Propriul lui frate nu îl credea în stare să păstreze pământurile. Peregrinii consideraseră întotdeauna că el este un papă-lapte. Chiar şi soţia lui…

Nu mai voia să se gândească la asta. De fapt, în cele trei luni care trecuseră de la plecarea lui din castelul Peregrinilor, făcea un efort continuu să nu se

mai gândească la femeia pe care, prosteşte, o făcuse soţia lui. Săptămâni întregi stătuse în pat, având febră mare şi fiind aproape să moară din cauza rănilor pe care le căpătase de la Peregrini.

Cu trei luni în urmă, după ce fusese bătut crunt pe drumul de întoarcere spre castelul Peregrinilor, îi apărea mereu, în minte, chipul lui Zared. Credea că ea va fi din cale afară de furioasă pe fraţii ei, pentru felul cum se purtaseră cu el. Ştia că au fost momente când ea nu avusese încredere în el, că au fost momente când nu l-a înţeles, însă era sigur că ea-l cunoştea destul de bine ca să ştie că el nu s-ar coborî atât de jos, încât să ia un copil şi să-l facă prizonier.

Totuşi, atunci când descălecase, văzuse în ochii ei că ea credea despre el tot ce se poate mai rău. Şi ea era de partea fraţilor ei. Chiar şi după ce locuise împreună cu el, după ce îşi petrecuse atâta timp cu el, ea îl crezuse capabil să fure un copil. Crezuse că el se căsătorise cu ea pentru ca ura dintre familiile lor să continue. Se uitase în ochii ei şi văzuse că ura era mai mare decât dragostea pe care i-o purtase vreodată.

Pentru un moment, nu i-a mai păsat ce îi vor face Peregrinii, căci durerea inimii era mai mare decât durerea ce o simţea din cauza rănilor. Numai instinctul îl făcuse să salveze acel copil, când văzuse că micuţul era pe punctul de a fi zdrobit sub talpa acelui bărbat. Acea faptă îi provocase şi o mai mare durere, însă îşi dăduse seama apoi că asta îi salvase viaţa. În acel moment, nu se gândise la aceasta, pentru că ura lui pentru Peregrini era asemănătoare cu aceea a Peregrinilor pentru familia Howard.

Răspunsese întrebărilor Lianei întrucât, pentru primă dată, văzuse că un Peregrine nu îl priveşte cu ură. O văzuse când îi luase apărarea.

Abia mai târziu, când se dovedise nevinovat,

Zared îi luase apărarea. Spusese că este gata să meargă cu el. Era gata să meargă din moment ce el se dovedise a nu fi ticălosul pe care-l credea ea. Dar el nu o mai dorea atunci. Nu credea în el pentru că nu vedea decât ceea ce voia ea. Nu îl crezuse când îi spusese că o iubeşte. Crezuse numai pe fraţii ei şi ura lor. Ura însemnase mai mult pentru ea decât iubirea? Mai târziu reuşise să încalece şi să stea în şa suficient timp cât să poată ajunge la tabăra oamenilor fratelui său. Aceştia l-au cărat acasă, în căruţă, pe jumătate conştient, însă mai târziu, soţia lui Oliver, Jeanne, l-a îngrijit pentru că avea febră şi era foarte furios.

Era aproape vindecat. Avea nevoie de soare, aer, câteva exerciţii şi multă mâncare, pentru că slăbise în cele trei luni de boală. Jeanne a spus că va fi ca şi înainte, în mai puţin de două săptămâni, dar el ştia că nu se va vindeca niciodată de ce ceea ce i se întâmplase. Fusese ca un copil rău când se căsătorise eu acel băieţoi Peregrine. Crezuse că dragostea poate învinge ura. Dar se înşelase, pentru că dragostea pierduse, iar ura câştigase.

În timp ce se sprijinea de perete, iar soarele îl încălzea, a observat ceva neobişnuit la unul dintre oamenii fratelui său. Era ceva cunoscut la băiatul ăla, ceva în legătură cu modul cum îşi mişca sabia. Băiatul nu părea prea puternic, dar era agil şi repede în mişcări şi de aceea reuşea să bareze multe dintre loviturile ce le primea.

Dintr-o dată, se ridică în picioare. Acela nu era băiat, era soţia lui.

Prima reacţie a fost s-o înşface de păr şi s-o ia de pe câmpul de luptă, dar al doilea impuls a fost s-o lase unde era. Însă dacă unul dintre oamenii fratelui său ar fi recunoscut-o, urma să fie omorâtă la fel de repede cum Oliver putea rosti cuvântul.

Se rezemă din nou de perete. De cât timp Zared era în interiorul castelului Howard? Cum oare putea să-şi ţină identitatea ascunsă? Probabil locuieşte cu ceilalţi bărbaţi, dormind într-un pat cu băieţii.

Din nou dori s-o înşface, dar se forţă să rămână unde era. Se gândi: La naiba cu ea şi cu întreaga ei familie.

O urmărea cum bara loviturile băiatului şi de fiecare dată când acesta era cât pe ce s-o atingă, Tearle aproape că sărea în picioare. Era pe punctul de a interveni când băiatul a lovit sabia lui Zared şi a încercat să o doboare, însă Zared a reuşit să stea unde era. Tearle se uită dispreţuitor la mărul din mâna lui, pe care apoi îl aruncă.

O urmări pe Zared cum se ferea de băiat în timp ce alerga la sabie şi, când se aplecă s-o ia, îi zâmbi lui Tearle. Ştia că el o urmărea şi ştia cum se simţea.

Tearle îşi întoarse capul. Nu intenţiona să-i arate că era îngrijorat de siguranţa ei. Nici nu-i păsa ce se întâmpla cu ea sau cu familia ei.

Dar la auzul scrâşnitului de oţel, se întoarse repede. Băiatul o pusese pe Zared la pământ, avea sabia la gâtul ei şi zâmbea de parcă ar fi vrut s-o străpungă.

Într-o clipă Tearle fu în picioare, îl împinse pe băiat, răsturnându-l. Zared încă mai stătea pe pământ şi îi zâmbea.

— Văd că te-ai însănătoşit, spuse ea, încet.

— Nu cu ajutorul familiei tale, spuse el uitându-se la ea, încercând să-şi amintească furia şi scârba pe care le simţise în ziua când părăsise castelul Peregrine. Ceea ce observă acum era faptul că Zared era drăguţă şi că pe obraz avea o pată.

— Am venit să fiu cu tine, spuse ea privindu-l cu toată căldura. Mi-a fost dor de tine. Nu-mi place să fiu

departe de tine.

Deschise gura să spună că şi lui i-a fost dor de ea. I-a fost dor de râsul ei, i-a fost dor s-o înveţe despre lume. Îi lipsise entuziasmul ei, sinceritatea ei. O dorise să fie cu el chiar şi când era bolnav. O dorise acolo, să-i spună că nu era slab şi că se va înzdrăveni în câteva zile. Jeanne fusese o bună infirmieră, dar Oliver îi distrusese sufletul, iar convalescenţa lui fusese înfiorătoare.

— Nici nu m-am gândit la tine, spuse dispreţuitor.

Zared îi zâmbi.

Cum de nu ştiau oamenii că este femeie? se întrebă pentru a mia oară. Era la fel de feminină precum luna.

Zared vru să se ridice, dar el îi puse piciorul pe abdomen.

— Nu am decât să spun cine eşti, pentru ca fratele meu să te omoare, spuse.

Zared îi puse mâinile pe gleznă. Nu simţea nicio greutate în piciorul de pe abdomenul ei.

— Mai râzi când te gâdilă cineva la talpă?

— Nu, spuse aspru. Trebuie să pleci. Nu te vreau.

— Dar eu te vreau. Am fost distrusă lunile acestea.

— Nu ţi-a păsat în ziua când am plecat. În acea zi, ai crezut că am furat un copil. Ai crezut că voi face rău unui copil.

— Se uită lumea la noi, spuse ea şi voi să se ridice, însă el o ţinu jos. Scoase un oftat, îşi puse mâna sub cap şi se rezemă de aceasta.

— Da, am crezut că eşti vinovat. Poţi să mă condamni? Plecaseşi cu băiatul. De unde să ştiu că nu-i vei face rău?

— Ai stat atâta timp cu mine. Trebuia să mă fi cunoscut.

— Cum poate cineva şti ce este în sufletul altuia?

— Trebuia să fi ştiut. Trebuia să…

— Trebuia să mă fi luat cu tine când ai plecat. Trebuie să ştii ce este în inima mea acum, spuse ea, aproape ţipând.

La aceasta, Tearle se întoarse şi se uită. Bărbaţii de pe câmp, femeile şi copiii din curte se strânsese în spatele lor şi îi priveau uimiţi. Tearle ştia că este o chestiune de moment, până să-i spună cineva fratelui său că ceva foarte neobişnuit se petrecea.

Tearle se ridică şi se uită la ea.

— Vino cu mine.

Zared se ridică, se scutură de praf, apoi se uită călduros la el.

— Cu plăcere, spuse într-un fel provocator.

Se prefăcu că o ignoră în timp ce o urmărea pe drumul spre clădirea principală şi pe scările celor două etaje, până la camera sa. Pentru că era în faţa ei, Tearle nu putea observa dilatarea ochilor lui Zared la vederea bogăţiilor din castelul Howard. Mai văzuse ceva asemănător la proprietatea lui Marshall, însă aceasta nu însemna nimic în comparaţie cu bogăţia de aici. Fiecare suprafaţă scânteia de vase din aur şi argint. Pereţii erau acoperiţi cu tapiserii, iar pe mese erau carpete groase. În sfârşit, au ajuns în cameră, iar el închise uşa.

— Acum îmi vei spune ce faci aici? Te-au trimis fraţii tăi să mă convingi să le dau proprietăţile? Au auzit că fratele meu e pe moarte? Au…

Se opri pentru că Zared începu să-şi scoată hainele. Ea dorise să vorbească cu el, să-i spună că se decisese să vină la el, că, de fapt, avusese o ceartă teribilă cu Rogan, până când acesta a eliberat-o. Dar ştia că lui Tearle nu-i putea vorbi. Întotdeauna fusese în stare s-o convingă să facă tot ce el dorea şi poate că

ea îl putea face să nu mai vorbească.

Tearle rămase nemişcat, urmărind-o în timp ce-şi descheia bluzele, una după alta, şi le trăgea peste cap. Nu mai avusese o femeie de când plecase din castelul Peregrine. Nu mai contase pentru că nu le mai dorea. De două ori îşi alesese nişte servitoare drăguţe pe care să le folosească. Ele fuseseră agreabile, atât de agreabile încât el putuse auzi zgomotul monedelor de aur din buzunarele lor. Cu toate că nu dorea asta, îşi aminti totuşi că Zared nu venise să-l iubească pentru bani. Venise să-l iubească pentru ceea ce era el. Venise să-l iubească când realizase, în sfârşit, că el nu-i era duşman.

— Nu, şopti Tearle.

Zared îşi scoase ultima bluză şi se uită la el. În clipa asta stătea în faţa lui şi în următoarea se aruncă spre el. O prinse în timp ce picioarele ei îi înconjurase talia. Îi atinse şoldurile micuţe şi o sărută, iar în momentul următor pantalonii îi căzuseră la picioare.

Făcură dragoste ca doi oameni care se doriseră cu ardoare de mult timp, atât de repede şi de aprig pe cât le permiteau trupurile lor tinere.

Când terminară, Zared era pe jumătate pe podea, pe jumătate trântită pe un cufăr de lemn, în timp ce spatele lui Tearle era aplecat peste o laviţă. În condiţii normale, niciun om nu ar fi reuşit să stea în acea poziţie.

— M-ai omorât, zise el, gâfâind. Când se putu mişca, o trase în pat, apoi o aşeză peste el, acoperindu-se cu cearceaful.

Stătu liniştită o clipă, cu ochii închişi de fericire, dar şi de frică. Era în castelul Howard de patru zile. Îl văzuse deseori pe Tearle în acele zile, dar, până în acea zi, el nu o văzuse. În acele patru zile, fusese înnebunită de faptul că el nu o mai iubea. Dar când îl

văzu, când văzu teama din ochii lui când a recunoscut-o, ştia că este încă al ei.

Îşi ridică capul şi îl sărută.

— Mă ierţi?

— Nu! Buzele lui spuseseră nu, dar mâna lui îi mângâia părul, iar ochii lui se uitau la ea cu dragoste.

— Atunci va trebui să încerc, mai insistent, să te câştig. Când îţi vei reveni după ceea ce vom face astăzi, o să mă gândesc la ceva nou pentru corpul tău.

— Uh! făcu Tearle cu interes; apoi îi ridică capul. Ce cauţi aici, puştoaico? Fratele tău este cumva afară, aşteptându-te să-i deschizi poarta la noapte?

— Poţi sta treaz toată noaptea să mă supraveghezi, dacă nu ai încredere în mine, spuse fâţâindu-se pe şoldurile lui.

O trase la el.

— Eşti blestemul vieţii mele. Aş fi liniştit dacă nu te-aş fi văzut cu oamenii fratelui meu. Dacă nu te vedeam, ar fi fost mai bine acum.

— Nu eşti serios când spui asta, zise ea ridicându-se să se uite la el. Am venit nu din cauza trădării sau a furiei, ci din dragoste. Am vrut să vin la tine cu mult timp în urmă, dar Liana m-a implorat să nu o fac. Într-un fel, a reuşit să afle veşti despre tine. Eu…

Tearle îşi micşoră ochii când ea ezită.

— Nu încerca să-mi ascunzi ceva.

— Bine. Cred că soţia fratelui tău a trimis vorbă că eşti bine. Când erai pe moarte, Liana şi eu am petrecut zile întregi în capelă, rugându-ne în genunchi pentru însănătoşirea ta. Anne Marshall a venit la Moray şi s-a rugat şi ea cu noi.

Tearle rămase pe gânduri. Poate că simţise rugăciunea femeilor.

— Pun rămăşag că fraţii tăi nu s-au rugat pentru

însănătoşirea unui Howard.

— Nu, te înşeli. Rogan s-a schimbat. Totuşi nu sunt sigură, dar este diferit. Cred că primejdia pierderii copilului său a avut un efect mare asupra lui, un efect a avut şi faptul că a fost atât de aproape să-l omoare pe bărbatul care-i salvase copilul. Cred că toate cuvintele pe care i le-a spus Liana de-a lungul anilor, încep să aibă efect. Nu cred că vrea să-şi crească fiii pentru a-i vedea apoi ucişi. Cred că vrea să-i crească pentru a avea la rândul lor copii.

— Pe proprietăţile cui?

— Nu ştiu. Liana a spus că banii şi zestrea de la tine i-ar putea ajunge să construiască o altă casă sau i-ar putea ajuta să adauge alte construcţii la castelul Moray. Cred că Rogan se gândeşte la această idee.

Tearle se gândi la ura Peregrinilor.

— Ce va face fratele tău fără ura care-i dădea putere?

— Ştii numai ce-i rău la fratele meu. În străfundurile sufletului său este un om bun şi generos. Nu vrea să omoare pe nimeni. Era atât de... furios pe tine deoarece credea că ai putea face vreun rău familiei lui.

— Deci, spune-mi ce te-a determinat să vii aici?

Îl sărută pe gât.

— Ţi-am spus. Am venit pentru că nu puteam să stau fără tine. Mă faci să râd cu întrebarea ta.

Tearle se încruntă.

— Te-am făcut să râzi în ziua când fraţii tăi m-au bătut?

— Nu, în ziua aceea nu am râs. Dar în ziua aceea ţi-am spus că vreau să merg cu tine, să stau eu tine,

— Până când vei crede că am făcut rău unuia dintre preţioşii tăi fraţi?

— Nu, de acum încolo te cred. Acum sunt de

partea ta.

Tearle nu se mişcă un moment, apoi îşi ridică capul pentru a se uita la ea.

Se uită mult timp în ochii ei şi văzu că spusese adevărul. Era mai mult decât dragoste în ochii ei. Era angajament, loialitate, încredere.

Îi puse capul din nou pe pieptul lui.

— Şi acum, ce facem? Nu poţi sta aici.

— Voi sta oriunde eşti tu. Vrei să înceapă lupta? Voi merge cu tine.

Tearle zâmbi.

— Nu cred că ar fi necesar. Dar dacă stai aici, cred că va fi o luptă. Fratele meu va auzi despre ce s-a petrecut în această dimineaţă şi va dori o explicaţie.

— Spune-i că a început să-ţi placă de băieţi şi…

— De unde ai auzit tu aşa ceva? întrebă Tearle, îngrozit.

— De la Anne Marshall, spuse ea simplu, uitându-se la el. Oh, Tearle, este o femeie foarte interesantă. Ştie o mulţime de lucruri. Este pur şi simplu fascinantă. Eu şi cu Liana am ascultat-o cu mult interes.

— Acea femeie ar trebui să-şi ţină gura.

— Gura ei frumoasă? întrebă Zared uitându-se la el. Este frumoasă, nu-i aşa?

— La fel ca un şarpe frumos şi scump. Spune-mi cum se înţelege cu Severn.

— Cred că-l place, spuse Zared râzând. Nu cred că Severn o înţelege mai mult decât o înţelegem eu şi cu Liana. Numai când nu o înţelege, începe să o sărute sau o ia în braţe şi urcă cu ea sus, în camera lor. Uneori cred că ea îl provoacă intenţionat şi de-abia aşteaptă să o ia în braţe.

Tearle începu să râdă. Poate că greşeala lui era aceea că asculta întotdeauna femeile. Poate că ar trebui să se comporte ca Severn. Poate că atunci când

o femeie vorbeşte, el ar trebui să o trântească pe pat.

— Ce altceva te-a mai învăţat Anne? întrebă el, sperând că aceasta o învăţase vreo formă exotică de a face dragoste.

— Ea a rezolvat ghicitoarea.

— Sunt sigur că se pricepe la aşa ceva, spuse Tearle, pe un ton pe care îl folosesc toţi bărbaţii atunci când vorbesc despre femei deştepte. Şi ce ghicitoare a rezolvat?

În ciuda faptului că intenţiona să fie o soţie perfectă, Zared îl privi cu dispreţ.

— Ghicitoarea Peregrinilor.

— Iartă-mi ignoranţa, eu nu-ţi cunosc familia la fel de bine cum o cunoşti tu.

— Pun pariu că fratele tău cunoaşte această ghicitoare,

După ce-i spuse şi lui ghicitoarea, Zared zise:

— Anne mi-a spus că, atunci când a trebuit să locuiască la castelul Moray, nu a avut ce face. Trebuie să-ţi spun că Severn era îngrijorat că poate va fugi.

— Spune-i fratelui tău să fie atent, spuse Tearle râzând.

Zared nu-l luă în seamă, căci nu voia să se gândească la ceea ce se petrecuse între Severn şi Anne, în timpul cât ea locuise cu Tearle. Când subiectul era adus în discuţie, cei câţiva oameni care stătuseră cu ei plecau şi clătinau din cap. Severn avea pe corp câteva răni proaspete.

— Anne spune că este vorba despre culoarea părului. Cum Tearle nu părea că înţelege, ea continuă: Roşu şi negru. Sunt culori ale părului. Copilul lui Rogan are…

— Cel pe care l-am salvat eu?

— Primul lui copil are părul roşu, ca tatăl lui, însă ce de-al doilea este brunet, aşa cum era mama lui

Rogan.

— Ce are asta a face cu ghicitoarea?

— *Când roşul şi albul se transformă în negru*. Înţelegi? Rogan este roşcat, părul Lianei este aproape alb, iar ei au făcut un copil brunet, cu părul negru.

Tearle zâmbi înţelegător.

— Şi cel de-ai doilea vers?

— *Când negrul şi galbenul devin una şi aceeaşi culoare.*

— Severn are părul blond, iar Anne este brunetă.

Zared îl privi admirativ. Tearle era într-adevăr isteţ.

— Versul al treilea spune despre noi doi. *Când această culoare şi roşul se unesc.*

Tearle îi zâmbi, însă o privi apoi serios.

— Presupun că tu eşti roşul, iar eu sunt cealaltă culoare. Care este ultimul vers al ghicitorii?

— *Atunci tu vei afla.*

— Anne şi Liana cred că acest vers înseamnă că atunci vom şti cine este proprietarul proprietăţilor. Zared nu-l mai putea privi. Dacă fraţii ei câştigau, asta însemna că soţul ei pierdea, iar ea nu dorea ca el să piardă acest loc frumos. Nu voia nici ca fraţii ei să piardă ceva ce, probabil, ar fi trebuit să fie al lor.

— O dilemă, nu-i aşa? o întrebă el, nespunându-i că era bucuros că ea se gândea la asta. Cu câteva luni în urmă, Zared nu ar fi avut dubii asupra acestei probleme. Atunci ea s-ar fi gândit, fără să ezite, că acea proprietate ar trebui să le revină fraţilor ei, iar în privinţa soţului ei, acesta ar fi trebuit să se ducă la dracu’. Acum el era bucuros să o vadă frământându-se, căci ştia ce se petrece în capul ei.,

Tearle o luă în braţe şi o strânse tare.

— Nu te teme, iubito. Vei şti tu ce trebuie făcut atunci când va veni momentul.

— Ştiu şi acum, spuse ea indignată. Ştiu ce trebuie făcut şi cine ar trebui… Se opri, căci Tearle începuse s-o sărute.

În timp ce se sărutau, uşa se deschise şi patru oameni intrară. Ceea ce văzură îi îngrozi. Ei crezură că fratele stăpânului lor săruta un băiat, căci ei nu se uitau decât la părul tuns scurt al lui Zared.

Tearle începu să le explice, însă se opri pentru că nu mai ştia ce să le spună. Nu le putea face cunoştinţă cu soţia lui, care era o Peregrine, dar nu putea nici să tragă cearceaful jos şi să le arate că Zared era o femeie.

Pentru prima, dată, Zared îşi văzu soţul încurcat. Îi veni în ajutor şi-i spuse cu o voce groasă:

— My lord, acum îmi veţi cumpăra rochiile pe care mi le-aţi promis? După ce am făcut… asta pentru dumneavoastră?

Tearle îi aruncă o privire recunoscătoare, căci văzu că oamenii se lămuriră.

— Ce doriţi? îi întrebă ei răstit.

— Lady Jeanne vă roagă să coborâţi. Fratele dumneavoastră este pe moarte.

Zared nu mai spuse nimic. Tearle se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace. După aceea, se întoarse spre ea.

— Rămâi aici. Să nu ieşi din această cameră. Pot avea încredere în tine sau trebuie să te pun sub pază?

Zared îşi dădu seama ce s-ar fi putut întâmpla dacă Oliver Howard ar afla că ea este aici. Aşa că îi răspunse lui Tearle, ignorând privirile celorlalţi bărbaţi:

— Voi rămâne aici. Răspunzând, ea se gândi că va veni şi timpul când ei vor afla cine este.

Tearle se aplecă să o sărute, însă dându-şi seama de prezenţa oamenilor, se ridică repede.

— Vreau să te ţii de cuvânt, spuse el, apoi plecă.

Rămânând singură, Zared se tăvăli pe perne şi se uită împrejur. Pentru această cameră, familia ei luptase de generaţii. Reprezenta motivul pentru care familia lui Tearle şi familia ei se luptaseră şi se uciseseră între ele.

Se întoarse pe burtă şi închise ochii. Tot ceea ce era important era că soţul ei nu o mai urăşte. Gândindu-se la asta, adormi în câteva secunde.

17

Zared nu-şi putea da seama ce o trezise. Nu fusese un zgomot căci, atunci când deschisese ochii, nu auzi nimic. Afară era deja noapte, aşa că în cameră era întuneric. Se uită prin cameră, însă nu văzu nimic neobişnuit. Închise ochii din nou, însă în momentul următor, sări în picioare aruncând cearceaful cu care se învelise.

Pe pat, lângă ea, se afla o femeie. Era o femeie în vârstă, încă frumoasă, îmbrăcată într-o rochie simplă, aşa cum Zared îşi mai amintea că purtase şi mama ei. Femeia o privea cu înţeles, apoi îi zâmbi blând.

I-ar fi zâmbit şi Zared, însă îşi dădu seama că putea vedea prin ea.

Prin rochia şi trupul femeii, putea vedea uşa din spatele acesteia şi tapetul de pe perete.

Zared se înveli cu cearceaful şi începu să se roage.

Zâmbetul pieri de pe chipul femeii. O privea acum trist. Era tristă că Zared era aşa de înspăimântată. Se ridică de pe pat şi se duse spre uşă. Odată ajunsă acolo, îl făcu semn lui Zared să o urmeze, apoi se strecură prin uşă şi dispăru.

Zared rămase pe loc, paralizată de frică. Nu putea să se mişte. De fapt, îşi jurase să nu se mai dea niciodată jos din pat.

Încă mai tremura, când femeia reapăru la marginea patului. Era acum nerăbdătoare şi îi făcea semne lui Zared s-o urmeze.

Zared dădu din cap că nu. Nu avea de gând să plece cu o stafie. Fără îndoială că era o stafie ce fusese, cândva, o femeie din familia Howard şi ştia că ea este o Peregrine.

Femeia deschise gura, iar Zared îşi ridică mâinile pentru a-şi acoperi faţa. Oare femeia va scoate flăcări pe gură?

După ceva timp. Zared îşi lăsă mâinile jos. Femeia era încă acolo şi o privea blând şi răbdător.

— Cine… cine eşti? întrebă ea. Ce vrei de la mine?

Femeia îi arătă cu mâna uşa, implorând-o din privire să meargă cu ea.

— Nu, spuse Zared din nou, clătinând din cap. Nu vreau să merg cu tine, ţipă ea.

Auzind asta, femeia se uită prin cameră, căutând parcă ceva.

Zared nu ştia dacă a înnebunit sau nu, însă o întrebă:

— Ce cauţi?

Femeia se uita la Zared arătând cu mâna spre părul ei.

— Da, este scurt, A trebuit să-l tai din nou, pentru a putea veni să-mi văd soţul. Va creşte el repede!

Femeia îl arătă din nou şi din nou. Zared încercă să-şi dea seama ce anume voia să-i spună stafia. Ştia că aceasta voia ceva de la ea şi nu va pleca până nu va obţine ceea ce dorea. Zared nu putea să-şi dea seama de ce arăta femeia spre părul ei.

— Este mai rău decât aflarea răspunsului la ghicitoare, spuse Zared. Auzind asta, femeia începu să gesticuleze vehement.

— Ghicitoarea? întrebă Zared, iar femeia dădu, hotărâtă, din cap. Vrei să-mi spui ceva legat de ghicitoare? Femeia aprobă din nou.

Încet, Zared spuse ghicitoarea. Când ajunse la ultimul vers, se uită la femeie putând vedea prin ea micuţa măsuţă de stejar.

— Atunci tu vei afla, spuse Zared luminându-se. Fratele soţului meu este pe moarte, iar el va rămâne singurul moştenitor.

Femeia dădu afirmativ din cap. Pe chipul ei se citea uşurarea că Zared înţelesese, în sfârşit.

— Eşti aici să-mi spui despre asta.

Zared închise ochii. Rezolvarea problemei asupra adevăratului stăpân al acelor proprietăţi se afla lângă ea. Totuşi, ea nu se putea gândi decât la întrebarea de ce oare o alesese Dumnezeu tocmai pe ea? Dacă soluţia i-ar fi fost oferită lui Rogan sau lui Severn, aceştia ar fi ştiut ce să facă, ea însă nu. Dacă se descoperea că proprietăţile aparţineau fraţilor ei, ar fi putut ca să le dea lor şi să-l sărăcească pe Tearle? Oare dragostea şi loialitatea erau de partea soţului ei? Oare ar fi putut să-i ia proprietăţile? Îi spusese lui Tearle că Rogan se schimbase, că ura lui se mai diminuase, însă îi spusese ea adevărul? Dacă Rogan descoperea că proprietăţile îi aparţin, oare l-ar lăsa pe Tearle sărac?

Zared deschise ochii şi văzu că femeia este tot acolo, aşteptând, răbdătoare, ca ea să se decidă.

Oftă. Nu avea rost să, se mai frământe, nu ştia din ce motive fusese aleasă să pună capăt războiului.

Se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace cu acele haine bărbăteşti. Era, poate, mai bine să ştie,

decât să nu ştie.

În cele din urmă, se întoarse spre femeia ce o aştepta încă. Respiră adânc şi-i spuse:

— Sunt gata.

Femeia o măsură din cap până în picioare. Zared se gândi că ea este, probabil, o rudă de-a ei, dar şi de-a lui Tearle, de vreme ce ei erau veri. În cele din urmă, stafia trecu prin uşa de stejar. Zared deschise uşa şi se uită pe hol. Nu mai era nimeni. Coridorul era puternic luminat de torţe uriaşe, atârnate pe pereţi.

Ea ieşi pe vârful picioarelor, din cameră, urmărind stafia care plutea înaintea ei.

Din cauza inimii, ce-i bătea cu putere, şi a terorii, i se părea că urmăreşte femeia de ore întregi. Avusese şi un incident. Când ieşi afară, patru câini alergau, cu colţii scoşi, direct spre ea.

Înainte să o ia la fugă, stafia se puse în faţa lui Zared. Câinii, îngroziţi, au luat-o la fugă înapoi. Genunchii lui Zared se înmuiaseră de tot. Nici nu mai putea merge. Îşi reveni însă şi se luă din nou după femeie.

Ajunseră în aripa veche a castelului. Erau camere ce nu erau luminate deloc, altele, după praful şi pânzele de păianjen, arătau că nu fuseseră folosite prea des. Un şobolan îi trecu printre picioare, însă Zared nu-l luă în seamă. Ce mai putea reprezenta un şobolan, când o stafie mergea înaintea ei?

În cele din urmă, femeia se opri şi arătă spre ceea ce părea a fi o uşă. Pe coridor era un întuneric îngrozitor. Zared se uită în direcţia în care îi arăta stafia, însă nu zări nimic. Apoi, cum privea îngrozită, stafia începu să se învârtească repede, tot mai repede, formând un cerc. „Corpul” stafiei se făcea din ce în ce mai strălucitor. Când se opri, strălucea la fel ca soarele.

Stafia îşi dădu o şuviţă de păr de pe ochi şi se uită la Zared, care simţi cum o lasă picioarele. Stafia întinse apoi mâna, vrând parcă să o atingă pe Zared. Aceasta, adăugat la ceea ce tocmai văzuse, o aduse pe Zared în pragul leşinului. Stafia arăta tot mai insistent spre o uşă ce se vedea clar, acum.

Zared făcu tot posibilul să-şi revină şi întinse mâna, ce-i tremura îngrozitor, să deschidă uşa.

Tremurând din toate mădularele, intră într-o cameră. Era o cameră veche şi murdară ce arăta de parcă nu mai fusese folosită de secole. Pânze de păianjen atârnau peste tot. Un grup de lilieci atârnau într-un colţ, iar vântul şuiera printr-un ochi de geam spart.

Zared se întoarse spre femeie. Nu era sigură, însă i se păru că plânge. Oare stafiile pot plânge? se întrebă ea.

Femeia păru că-şi revine, îşi îndreptă spatele şi-şi mişcă mâna. Spre teroarea lui Zared, la semnalul femeii, camera se schimbă pe loc. Nu mai era prăfuită şi murdară. A fost readusă la strălucirea de odinioară, Lenjeria patului strălucea de curăţenie, la fel şi podeaua. Pereţii erau tapetaţi.

Primul impuls al lui Zared fu acela de a se ascunde sub pat, însă ceva îi spuse că acesta era doar o iluzie şi că patul era plin de păianjeni şi de şobolani ce-şi făcuseră cuibul acolo. Aşa că respiră adânc şi se întoarse spre femeie.

— Ce vrei să-mi arăţi?

Femeia îi arătă spre tapetul peretelui. Zared îşi dădu seama că ea vrea să-l dea la o parte. Cum îl atinse, acesta căzu de pe perete. Părea curat şi bine făcut, însă în realitate se prăbuşi într-un nor de praf.

— Este ceva aici? întrebă Zared.

Femeia făcu un semn afirmativ din cap.

— Dar eu nu văd nimic.

Auzind asta, femeia începu să se rotească din nou. Ceva îi spuse lui Zared că aceasta avea de gând să se transforme din nou într-o torţă.

— Te rog, nu. Mă voi uita cu atenţie.

Femeia înţelese şi nu se mai roti. Zared începu să pipăie peretele, căutând o deschizătură. Peste ceva timp găsi o crăpătură, însă nu-şi putea vârî mâinile acolo.

— Trebuie să mă întorc şi să iau ceva cu care să deschid asta. Nu pot îndepărta piatra, singură.

Auzind aceasta, femeia păru că intră în panică. Se aşează în uşă, întinzând mâinile pentru a bloca ieşirea. Zared ştia că femeia are dreptate. Nu putea ieşi din cameră. Căutase prea mult acest loc şi, în plus, Tearle se va întoarce şi va începe să o caute. Va fi destul de furios că a ieşit din cameră, după ce îi spusese să n-o facă, şi probabil că o va pune sub pază, pentru a se asigura că nu se va mai întâmpla a doua oară.,

— Ai dreptate, spuse ea. Nu pot pleca. Sunt ceva unelte pe aici?

Femeia păru că se gândeşte un moment, apoi îi arătă lui Zared o cutie. Zared o deschise şi găsi înăuntru numai nişte andrele de împletit.

— Vrei să mut o piatră din loc numai cu ajutorul acestora? întrebă ea.

Singurul răspuns pe care-l primi fu un zâmbet ce părea atât de omenesc, încât îi zâmbi şi ea.

— Eşti străbunica mea? întrebă ea, iar femeia îi făcu un semn afirmativ din cap. Zared zâmbi din nou.

— Cred că cel mai mare dintre băieţii lui Rogan va semăna cu tine. Din nou crezu că vede lacrimi în ochii femeii, dar ea se întorsese prea repede pentru ca ea să fie sigură.

Zared se duse la perete şi începu să sape cu andrelele. Era aşa de concentrată să sape în mortarul desprins din perete, încât nici nu a auzit uşa deschizându-se sau paşi apropiindu-se. Când Tearle vorbi, aproape că sări o jumătate de metru de la podea.

— Pot să întreb ce faci?

Zared se întoarse cu mâna la inimă şi se uită fix la el.

— M-ai speriat de moarte, De ce te furişezi în felul ăsta?

— Mă furişez? În casa mea? Mi-ai jurat că vei rămâne în cameră.

Ea se gândi repede la felul cum reuşise să o găsească.

— Ai spus că nu am să fiu păzită. Trebuie să fi pus pe cineva să mă urmărească dacă m-ai putut găsi aici. Fratele tău…

— Da, este mort.

— Deci, acum ai obţinut toate aceste bogăţii?

— Am obţinut numai sânge, spuse el.

Zared nu era sigură ce să spună la aceasta, dar se uită prin cameră. Era acelaşi loc împuţit şi murdar pe care-l văzuse prima oară şi nu era nici urmă de stafie, dar pe perete erau două torţe care nu fuseseră mai înainte.

— De ce eşti aici? o întrebă.

— Nu ţi-a spus persoana care m-a urmărit?

Îi zâmbi puţin.

— Mi-a spus că ai ochi de pisică şi că nu a putut vedea nimic. Nu ştie cum de poţi vedea în întuneric pe unde mergi.

Zared şi-a dat seama că bărbatul nu văzuse stafia.

— Cum se face de cunoşti această parte a clădirii

atât de bine, încât să găseşti această cameră? Ştii că se spune că această cameră este bântuită de stafii? Când eram copii, ne încurajam unul pe celălalt pentru a intra aici.

— Nu aţi văzut pe nimeni aici?

Tearle o privi ciudat.

— O dată, mi s-a părut că văd aici o femeie. Mă privea cu mare interes.

Probabil că voia să vadă cum arată descendentul ei, se gândi Zared, însă nu spuse nimic.

— Te întreb din nou: ce faci aici?

Zared respiră adânc.

— Nu ştiu nici eu, însă cred că toate legendele despre căsătoria legitimă sau nu a bunicii mele se află aici, în spatele acestei pietre.

Tearle deschise camera pentru a o întreba de unde ştia asta, însă o închise la loc. După ce o privi un timp, îi spuse:

— Te-ai întors la mine pentru a veni în această cameră? Pentru a găsi acele registre şi pentru a da proprietăţile în mâna fraţilor tăi?

— Nu, spuse ea. M-am întors pentru că te iubesc. Nu ştiam de existenţa acestui loc. În seara asta am fost… condusă până aici, cineva mi-a arătat drumul.

El se uită cercetător la ea. Nu o întrebă cine a condus-o acolo sau ce a vrut să spună prin relatarea aceea, era sigur că Zared nu minţea. Îşi trase pumnalul din teacă şi începu să scoată mortarul din perete.

Trecură câteva minute până reuşiră să mute piatra.

Tearle puse piatra pe podea, apoi luă o torţă de pe perete şi o ţinu lângă acesta. Înăuntru ascunzătorii putură vedea două cărţi vechi şi groase. Tearle se întinse să o ia pe prima.

— Nu, ţipă Zared şi îi puse mâna pe încheietură,

să-l oprească. Pune piatra la loc. Nu vreau să ştiu.

— Ce nu vrei să ştii? o întrebă el încet.

— Nu vreau să ştiu cine este adevăratul proprietar. Tu trebuie să ai acest loc, să fii proprietarul aici.

— Nu, fratele tău ar trebui să-l aibă. Dacă registrele spun că străbunicii lui au fost căsătoriţi legal, atunci titlul şi pământurile sunt ale lui, nu ale mele. Ridică o sprinceană. Nu-mi spune că eşti o femeie lacomă! Vrei să păstrezi totul pentru tine?

— Mie nu-mi pasă, spuse în timp ce se uita la el. Ce ştiu fraţii mei în a conduce un loc ca acesta? Tot ce ştiu este războiul. Trebuia să fi văzut ce murdar era castelul Moray, până să vină Liana. Rogan va face acest loc frumos, la fel de murdar ca acela.

— Nu îi vei da fratelui tău ce-i al lui, numai pentru că face puţină mizerie pe aici?

Ea se uită în altă parte.

— Nu, mizeria nu contează. Mi-e frică de ceea ce-ţi va face Rogan. Poate să te alunge. Te poate da afară de aici, pentru totdeauna.

Tearle îi puse mâna sub, bărbie şi îi ridică capul, astfel încât să se uite la el.

— Am proprietăţi de la mama. Vei merge acolo să locuieşti cu mine?

— Da, şopti, voi merge cu tine oriunde. Dar…

— Dar ce?

— Îţi vei pierde titlul. Nu vei mai fi duce. Este un lucru pe care şi-l doreşte orice bărbat.

— Poate că asta doreşte fratele tău. Pentru păstrarea acestui titlu, fratele meu a ucis toată viaţa; fraţii tăi au ucis, la fel; eu însă sunt diferit de ei. Chiar nu vezi că sunt leneş? Tot ceea ce vreau este o bucată de pământ unde să trăiesc confortabil, împreună cu soţia care să mă iubească. Asta este tot ceea ce mi-am

dorit. Îmi mai doresc să am fii cu care să călăresc şi să merg la vânătoare şi câteva fiice care să-mi cânte melodii frumoase, atunci când voi îmbătrâni şi nu voi mai putea cânta eu însumi. Mi-ar plăcea să trăiesc mult şi să-mi văd şi nepoţii. Nu-mi doresc nimic altceva pe lumea asta.

Zared îl privi şi îşi dădu seama că spune adevărul. El nu dorise niciodată să se amestece în acest război, în această ură dintre familiile lor. Deodată, nici ei nu-i mai păsă de toate acestea. Dorea să plece din acest castel imens, să lase în urmă toate aceste bogăţii şi, aşa cum spusese şi Tearle, să lase în urmă sângele vărsat şi să se întoarcă în casa mamei lui, să locuiască acolo împreună cu el. Îşi petrecuse acolo cea mai frumoasă perioadă din viaţa ei. Acolo oamenii nu vorbeau despre arme şi războaie, ci numai despre flori şi copii.

Zared se gândi la el, la acea casă frumoasă, la copiii pe care i-ar putea creşte împreună – fetiţe care să nu fie nevoite să se îmbrace în haine bărbăteşti şi băieţi care să nu moară în luptă, înainte de a ajunge la maturitate.

— Şi eu doresc să am ceea ce doreşti şi tu, îi spuse ea.

Tearle luă prima carte din ascunzătoare, în timp ce Zared îşi ţinu respiraţia. Paginile erau prăfuite şi trebuiau întoarse cu grijă, căci erau putrede. La un moment dat, Tearle se opri, citi şi spuse calm.

— Fratele tău, Rogan, este duce.

Zared respiră în voie şi zâmbi.

— Mergem acasă?

Tearle îi zâmbi. Nu erau prea multe femei care să iubească un bărbat atât de mult, încât să renunţe la titlul de ducesă. O luă în braţe şi o strânse tare.

Zared se uită peste umărul soţului şi, văzând

stafia străbunicii ei în spatele lui, îi zâmbi.

Femeia îi zâmbi, dădu mulţumită din cap şi dispăru.

Tearle o luă de mână şi-i spuse:

— Da, hai să mergem acasă şi să încercăm să facem mulţi copii.

Zared îi zâmbi şi ieşiră amândoi din cameră, ţinându-se de mână.

SFÂRŞIT